

AHMED HULÛSÎ

EBU BEKİR ES SIDDÎK

www.ahmedhulusi.org

KAPAK HAKKINDA

Ön kapak zeminindeki siyah renk karanlığı ve bilgisizliği, üzerindeki harflerin beyaz rengi ise aydınlığı ve bilgiyi temsil eder.

Kapakta yer alan amblem, Kûfi hat sanatı ile yazılmış olan "Lâ ilâhe illâ Allâh; Muhammed Rasûlullâh" cümlesidir ve bu "tanrılık kavramı yoktur, yalnızca Allâh adıyla işaret edilen vardır; Muhammed (aleyhisselâm) bu anlayışın Rasûlü'dür" anlamını taşır.

Amblemin ön kapakta ve her şeyin üzerinde yer alması, Ahmed Hulûsi'nin bu anlayışı tüm eserlerinde ve hayatı boyunca her anlamda baş tacı yapmış olmasının sembolik ifadesidir.

Karanlıktan aydınlığa açılan Kelime-i Tevhid penceresinden Allâh Rasûlü'nün nûrunu temsil eden yeşil renkte yansıyan ışık, Ahmed Hulûsi'nin kaleminden, işaret ettiği konuda aydınlanmayı amaçlayan "kitap isminde" beyaz renkte somutlaşmıştır.

Allâh Rasûlü'nün nûruyla yayılan bilginin, onu değerlendirebilenlere sağladığı aydınlanma da kitap içeriğinin özetlendiği arka kapak zeminindeki beyaz renk ile ifade edilmiştir.

Tüm eserlerimiz gibi, bu kitabın da telif hakkı yoktur.

Bu kitap orijinaline sadık kalmak kaydıyla herkes tarafından basılabilir, çoğaltılabilir, yayımlanabilir ve tercüme edilebilir.

ALLÂH ilminin karşılığı alınmaz.

AHMED HULÛSÎ

EBU BEKİR ES SİDDİK

AHMED HULÛSİ

Yayın ve Dağıtım: KİTSAN

ISBN: 978-975-8833-31-3

1. Baskı: 1965

8. Baskı: 2014

Kapak Tasarımı: Serdar Okan

Grafik Tasarım: Öznur Erman

Film, Baskı ve Cilt:

İKON Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Çobançeşme Cad. NO: 14

Kağıthane - İstanbul

Tel: 0212 3211193, Faks: 0212 2959334

info@ikonmatbaa.com

www.ikonmatbaa.com

KİTSAN KİTAP BASIM YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.

Divanyolu Cad. Ticarethane Sok. Teffikkuşoğlu İşhanı

No:41/3, 34400 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0212 5136769, Faks: 0212 5115144

www.kitsan.com

AHMED HULÛSÎ

EBU BEKİR ES SIDDÎK

www.ahmedhulusi.org

ALLÂH'ı idrak, idrak edilemeyeceğini idrak etmekten ibarettir!..

Ebu Bekir es Sıddîk

SORU İLMİN YARISIDIR.

Hz. Muhammed (a.s.)

Sıddîk, Allâh ahlâkıyla ahlâklanmış olan Abdullâh'tır!..

*Çok değerli iki insan, ANNEM Adalet ve BABAM Ahmed Ekrem'e ithaf ediyorum bu kitabımı...
Okuyanlar bir Fâtiha'yı esirgemezler umarım.*

Ahmed Hulûsi

İÇİNDEKİLER

<i>Sunu</i>	1
2. <i>Baskı Nedeniyle</i> ...	3
1. <i>O Zamanlar</i>	5
2. <i>Ukaz 'da</i>	9
3. <i>Büyük Gün</i>	15
4. <i>Hz. Ebu Bekir 'in İslâm 'ı Kabulü</i>	19
5. <i>Hz. Osman 'ın Müslüman Oluşu</i>	23
6. <i>Hz. Bilal 'in Müslüman Oluşu, Hz. Ebu Bekir 'in Onu Esaretten Kurtarışı</i>	27
7. <i>Mi 'râc ve Hz. Ebu Bekir</i>	31
8. <i>Umumi Hicret ve Ebu Bekir 'in Niyeti</i>	35
9. <i>Ibnü 'd-Dağinne 'nin Hz. Ebu Bekir 'i Kureyş 'ten Himayesi</i>	37
10. <i>Ibnü 'd-Dağinne 'nin Himayeden Vazgeçışı</i>	41
11. <i>Beklenen Gün</i>	43
12. <i>... Ve Hareket</i>	47
13. <i>Gar 'da</i>	51
14. <i>Kureyşliler Yetiştiriyor!</i>	53
15. <i>Yolculuk</i>	57
16. <i>Takip</i>	59
17. <i>Kûba 'da</i>	67

18. Kûba Günleri.....	71
19. Yesrib'e Varış ve Orada Hayat	75
20. Rumlar'ın Pers'le Savaşı ve Hz. Ebu Bekir'in İddiası	79
21. Bedir Savaşı	83
22. Uhud Savaşı	87
23. Hudeybiye'de.....	95
24. Mekke ve Taif'in Fethi	101
25. Medine Günleri	105
26. Veda Haccı.....	111
27. Hz. Ebu Bekir'in Efendimiz'e İmamette Vekâleti ...	117
28. Efendimiz'in Ölüm Ötesine Geçışı.....	119
29. Hz. Ebu Bekir'in Halife Seçilişi	123
30. İlk Hutbe	125
31. Hilâfet Günleri	127
32. Orduya Hitabı	133
33. İslâmiyet Düşmanları ile Mücadele.....	137
34. Kur'ân-ı Kerîm'in Cem'i	143
35. Günler Nasıl Geçiyordu.....	147
36. Irak Seferi	151
37. Şam Seferi	155
38. Hz. Ebu Bekir'in Hastalığı.....	159
39. Vasiyetnamesi.....	165
Ahmed Hulûsi Kimdir? Amacı Nedir?	169

SUNU

“**SİDDÎKIYET**”, velâyet mertebeleri içinde en üst mertebedir ki, onun üstünde sadece “**Nübüvvet**” vardır...

Rasûlullâh AleyhisSelâm’ın, bu mertebesi **Kurân**’da açıklanan en yakın arkadaşının hayatından orijinal ve ibret dolu kesitler sanırım hepimizin ilgisini çekecektir.

“**ALLÂH’ı idrak, ancak O’nun idrak edilemeyeceğini idraktır**” diyen **Siddîk-ı Ekber** Hz. **Ebu Bekir**’den hepimizin alacağı çok şeyler vardır...

Allâh bizlere O’nu değerlendirmeyi kolaylaştırsın.

Ahmed Hulûsi

2. BASKI NEDENİYLE...

1964 yılında **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ı rüyamda gördüğümde; O'ndan aldığım işaret üzere, kendisine büyük muhabbet duyduğum “**Sıddîk**” Hz. **Ebu Bekir**'in hayatından kesitler yansıtan bu kitabı yazmıştım.

İlk baskısı 1965'te yapılan bu kitap, ne yazık ki bir telif hakkı problemi yüzünden uzun yıllardır basılamıyordu...

Şükrolsun bu problem çözümlendi, ve ikinci olarak yazdığım bu kitap da mevcut seriden basıma girdi...

İçinde pek çok ibret konusu olayları size yansıtacak olan bu eser, aynı zamanda sizleri o günlere de taşıyacak; o havayı teneffüs ettirecektir.

Her yaşın zevkle okuyacağı bu kitap umarım bu değerli Zâtı bir nebze olsun anlamamıza yol açar...

Allâh bizleri şefaatine nail eylesin!..

Ahmed Hulûsi

O ZAMANLAR...

Yıllar ve yıllar, çok çok yıllar önce oldu bu anlatacağım olaylar...

O zamanlarda yaşayan insanlar cahil, ama pek çok cahil kişilerdi... Hele Arabistan'dakiler!..

Öylesine cahil kişilerdi ki Arabistan'da yaşayanlar, utanılacak bir duruma düşerler korkusuyla, öz kızlarını diri diri kuma gömerlerdi!..

Ahlâksızlık başını alıp gitmişti!..

Arap ırkı, özellikle de Mekkeliler; içkiye, kumara, müziğe, kadına aşırı düşkündü... Her taraf meyhanelerle dolmuş; herkes eğlence ağırlıklı yaşar olmuş; günlerini edepsizliğin envai çeşidiyle geçiriyorlardı...

İçkiye öylesine düşkündüler ki, içinde üç-dört fıçı içki bulunmayan ev parmakla gösterilirdi...

Kumar da ayrı bir âlem di!... Birçokları, kumarda paralarını kaybettikleri zaman çocuklarını, karılarını ve hatta kendilerini dahi ileriye sürer hâle gelmişlerdi...

Kadınların yaşamı ise tam bir felaketti!..

Parası olan herkes dilediği kadar kadın alabilirdi... Bundan beteri ise adam öldüğünde ortaya çıkardı... Birçok kadına sahip bir erkek öldüğü zaman, onun karıları miras olarak erkek evlatlar aralarında paylaştırılırdı... Evlatlar ise kendilerini doğurmamış olan babalarının karılarını, kendi karıları olarak değerlendirirdi...

Kız çocuğu olan babalar, kızını öldürmeye karar verdikleri zaman, o çocuğu giydirip süslerler ve alıp çöle giderlerdi... Çölde kumda derin bir çukur kazan baba(!) daha sonra bu kızını diri diri o çukurun içine atar; kızcağzın canhıraş feryatlarına aldırmaksızın onu canlı bir hâlde kuma gömer; bundan sonra da, sanki yaptığı bir yiğitlik ya da bir marifet, hünermişcesine, gururla insanların içine dönerek, bunu iftiharla anlatırdı...

Harpleri ise insan aklını durduracak kadar vahşi bir nitelikte idi...

Genellikle gece saldırırlardı düşmanlarına... Galip gelen taraf, aldığı erkek esirleri derhâl öldürür; kadın ve çocuk esirleri ise zevk ve sefahat âlemlerinde, en âdi cinsel arzularını tatmin için kullanırlardı...

Eğer kadın esirlerin içinde hamile olanları varsa, ellerindeki kargılarıyla o zavalıclıkların karınlarını yırtar, ceninleri mızrağa geçirip gösteri yaparlardı!.. Sadistlikleri zirveye ulaşmıştı!..

Hele bir adamı öldürmeye karar vermesinler... Bu kararı verdiklerinde, onun önce el ve ayaklarını keserler, sonra da diri diri çölde ölüme terk ederlerdi...

Ölülerden bile intikam almak gibi bir huyları vardı... Onların burunlarını keser, gözlerini çıkartır, uzuvlarını paramparça ederlerdi.

Tapındıkları şeyler ise sayısızdı!.. Kuştan, attan, öküzden tutun da hurma ağacına, taş, kaya parçalarına kadar her ne aransa bulunabilirdi tapındıkları arasında... Kâbe civarında ve içinde, üç yüz altmış tane put vardı... En büyük putlarının ismi “Hubal” idi!..

O Zamanlar...

Gerçekten değerli olan yegâne mabetleri ise; Hz. **İbrahim** ile oğlu Hz. **İsmail**'in beraberce yapmış oldukları, "**Kâbe**" yani "**Beytullâh**" idi.

İşte böylesine bir felaket devrinin hüküm sürmekte olduğu Mekke'de, ancak birkaç kişi, yapılmakta olan işlerin kötülüğünü, putlara tapınmanın saçmalığını idrak ediyordu.

Onlar bekliyorlardı...

Bekliyorlardı ki, **bir Rasûl zuhur etsin ve Tek Bir Yaratıcıya tâbi olmayı açıklayan dini göstersiz!..**

Haydi, gelin beraberce o devirlere uzanıp, hâdiseleri ve o devrin insanlarını daha yakından inceleyelim...

2

UKAZ'DA

Hız. **Muhammed** AleyhisSelâm'ın Rasûllük görevini almasının birkaç yıl öncesindeyiz şimdi...

Ukaz panayırı, her yıl olduğu gibi, gene kurulmuş Mekke yakınındaki Mecennet Vadisi'ne...

Oldukça büyük bir kalabalık toplanmış...

Bir yandan Yemen'den gelen tüccarlar mallarını satmaya uğraşırken; diğer yandan Dairanlı tacirler develerine Taif'in kuru üzümünü yüklemekle meşgûl...

Panayırın birçok köşesi ise o devrin en meşhur şairleriyle dolu... Hepsi de kendi şiirlerini halka beğendirme arzusuyla dolu... Zira hangileri en çok beğeni kazanırsa, dereceye girerse, onların şiirleri Kâbe duvarına asılacak...

Halkın bir kısmı alışverişte; bir kısmı da eğlence yerleri civarında kendilerine hoş bir eğlence aramada...

Bakın!.. **Efendimiz Muhammed Mustafa** ile en yakın arakadaşı **Ebu Bekir** de gelmişler, kolkola dolaşıyorlar... Aralarında bir şeyler

konuşuyorlar...

Ebu Bekir, Efendimiz'den iki sene sonra Dünya'ya gelmiş...

Teymoğulları namıyla bilinen sülaleden gelmektedir **Ebu Bekir...** Aynı zamanda yedinci göbekteki dedesi olan Ka'b oğlu Mürre, **Efendimiz**'in de yedinci göbekte dedesi olmaktadır...

Böylece, gerçekte bu iki yakın dost, **aynı sülaleden gelmenin genetiğine** de sahip olmaktadır...

Ebu Bekir; yumuşak, fevkalâde güzel ahlâklı, anlayışlı, hoşgörüsü geniş bir insan...

Yardımsever, cömert ve bol ziyafet veren bir insan olduğu için de, bütün Mekke halkı tarafından çok sevilmektedir... Ne zaman Kâbe yanına gelse, hemen etrafı halk tarafından çevrilir; beraberce oradaki kendisine ayrılmış odaya gidilir ve orada koyu bir sohbeta dalınır...

Medine civarında, Bahreyn'de ve Hayber'de geniş arazileri olan ve ticaret kervanları bulunan **Ebu Bekir**'in, bu yüzden pek çok tanıdığı mevcuttu... Dışardan gelen birçok insan öncelikle O'nu arar, O'na akıl danışır; O'nunla sorunlarını çözmeye çalışırdı...

Kısa bir süre önce yolda **Efendimiz**'le karşılaşan **Ebu Bekir**, O'na şu soruyu sormuştu...

– Ey Emin kardeş, niçin diğer Kureys halkı gibi değilsin?.. Putlara secde etmez, heykellere hürmet göstermezsin?..

Efendimiz ona şu cevabı verdi:

– Yâ Eba Bekr, bu insanların odundan, taştan, madenden yaptıkları putlara neden ve nasıl tapındıklarını bir türlü aklım kavrayamıyor!.. Onların kendilerine bir yararı yok, ki insanlara fayda sağlasınlar!.. Hepsi de hiçbir işe yaramayan nesnelere... Hâlbuki bütün bunların ötesinde, bizi ve her şeyi var kılan bir mutlak varlık olması gerekmez mi?

– Haklısın emin dostum!.. Benim de aklımdan öyle geçiyor... Fakat bilemiyorum ki bu nasıl bir din olabilir!.. Keza ben de, senin gibi düşündüğüm içindir ki, kendimi bildim bileli putlara secde etmem... Elbette Yaratıcının indinde bir din olmalı... Ama bu dini bize kim gösterecek?.. Bizi bu doğru yola kim sevkedecek?..

İşte şimdi de, gene böyle bir mevzuyu konuşuyor olmalılar o köşede... Zira bu mevzu üzerindeki merakları, araştırmaları gün geçtikçe artmakta...

Bakın, başlarını sağa çevirdiler... Hani şu kızıl deveye binmiş, beyaz sakallı, nûr yüzlü yaşlı hatibin olduğu tarafa... Epeyce de kalabalık toplanmış hatibin etrafına...

Ne varki buradan da pek bir şey anlaşılmıyor yaşlı hatibin sözlerinden...

Efendimiz bir şeyler soruyor Hz. **Ebu Bekir'e**:

– **Kim bu yaşlı adam, yâ Eba Bekr?**

– **Saide oğlu Kuss derler adına... Çöller vaizi... İyad kabilesinin ulusu... Meşhur şair ve hekim...**

Onlar da, yaşlı hatibin yanına doğru yürümeye başladılar...

Saide oğlu Kuss, yakın bir gelecekte âhir zaman Nebisi'nin örtüsünün kaldırılıp, ortaya çıkartılacağından söz ederek halka bu konuda müjde veriyor:

– **Ey insanlar!.. Dinleyiniz ve anlamaya çalışınız!.. Anladıktan sonra da uyanınız!..**

Ne görüyoruz?.. İnsanlardan gelen kalmıyor; giden de dönmüyor!..

Acaba niçin gittikten sonra geri dönmüyorlar?..

Gittikleri yerden hoşlanıp da orada mı kalıyorlar?..

Yoksa yattıkları yerden kalkmak mı istemiyorlar?..

Yoksa onları uyandıracak biri mi yok?..

Yoksa var da, daha vakti mi gelmedi?..

Ey ölüsünün ardından ağlıyan kişi!..

Ölüler, mezarlarında yatıyorlar!.. Üstlerinde götürebildikleri yalnızca bir kefen parçası var!..

Onları kendi hâline bırak!.. Çünkü, bir gün var!.. O gün bütün ölüler ve diriler, dalgın dalgın uyuyan kimselerin uyandırıldıkları gibi, uyandırılacak ve çağırılacaklardır!.. Onlar da başka bir hâlde, bu çağırılışa icabet edeceklerdir.

Evvelce onlar yoktan nasıl var edildilerse, yaratıldılarsa, gene öylece yaratılacaklardır!..

Yemin ederim ki, Yaradanın indinde bir Din vardır, ki bu, şimdi üzerinizde bulunduğunuz inanıştan daha sevgilidir.

Yaradanın gelecek olan bir elçisi vardır ki, gelmesi çok yakınlaştı...

Gölgesi başımızın üstüne geldi...

O'na iman edenlere ne mutlu!..

O'na iman etmeyenlere ne yazık!..

Yazık o bahtsız kişilere ki, O'na isyan ederler!.. O'na muhalif olurlar!.. Vay o ömürleri gaflet içerisinde geçecek olan insanlara...

Efendimiz AleyhisSelâm ile Ebu Bekir de can kulağı ile dinlemekte bu sözleri; tıpkı herkes gibi, tıpkı bizler gibi...

Ukaz'da

Yakında geleceğinden bahsettiği **Rasûl'ün**, burada, bizzat kendisini dinlemekte olduğundan da haberi yok Saide Oğlu Kuss'un!..

Keza bahsedilen **Rasûl'ün kendisi olacağından da haberi yok, Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa AleyhisSelâm'ın!**..

Gelin şimdi birkaç sene daha yaklaşalım zamanımıza!..

Bu günlerde **Efendimiz** ile **Ebu Bekir** pek buluşmıyorlar... Zira **Efendimiz**, kendi başına Hıra Dağı'nın yamacındaki mağaraya çekilip, içinden geldiği gibi, inanmış olduğu Tek ve Mutlak olan âlemlerin Rabbini tefekkür etmekte...

Hız. **Ebu Bekir** ise, bir yandan bu mevzu ile uğraşırken, diğer yandan da, ev işleri ve ticaretiyle meşgûl olmakta, ticari seferler tertip etmekte... Fakat hayat hep böyle devam etmeyecek ya... Bakın ne oldu günlerden bir gün!..

BÜYÜK GÜN

Efendimiz, gene her zamanki gibi **Hıra** Tepesine çekilmiş tefekkür etmede...

Fakat!.. Aniden, nereden geldiği belli olmayan fevkalâde muazzam bir varlık, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın etrafını sarıverdi!..

Cebrâil idi bu!.. **Allâh'ın hükümlerini Rasûllere iletmekle vazifeli Melek!**..

Şiddetle sıkarak uyardı:

– **İKRA...** Yani, “**OKU!**”!..

Ancak ne var ki Hz. **Muhammed** AleyhisSelâm'ın eline verilmiş yazılı bir metin yoktu ki!.. Neyi okuyacaktı, eline yazılı bir metin verilmediğine göre?..

Yazılı bir metin olmadığına göre, burada söz konusu olan “OKUMAK” da elbette ki bizim bildiğimiz harflerden oluşan bir yazılı metni okumak anlamına değildi...

Öyle ise..?

Eline verilmiş ya da önüne konulmuş hiçbir yazılı metin olmadığı hâlde sormadı, Hz. **Muhammed** AleyhisSelâm...

– **Neyi okuyayım?..**

Çünkü biliyordu esasen neyi okuması gerektiğini... Ve de bütün sıkıntısı, aylardır mağarada çile doldurması, hep “**OKUması**” gerekeni okuyamamaktandı!..

Üstelik bunun insan yazısı harfleri okumakla, ya da okur-yazar olup olmamakla hiç ilgisi yoktu!..

Bu yüzden sıkıntısını, çaresizliğini dile getirir şekilde konuştu:

– **Okuyabilenlerden değilim!..**

Bu cevap üzerine **Cebrâil** AleyhisSelâm O’nu tekrar “**SIKTI!**”.. Her ne tür bir “**sıkmak**” ise... Ve uyarısını tekrarladı:

– **İKRA!.. OKU!..**

Ne çare ki hâlâ “**okuyabilmiş**” değildi!.. “**OKU**”yamıyordu!..

Tekrar cevapladı:

– **OKU**yamıyorum!.. “**OKU**”yabilenlerden değilim...

Nihayet üçüncü defa “**SIKTI**” **Cebrâil** AleyhisSelâm O’nu ve şöyle dedi:

– **OKU!.. RABBİNİN İSMİYLE İŞARET EDİLEN KUDRET ÖZÜNDE OLARAK YARATILDIN!.. Kİ PIHTILAŞMIŞ KANDAN İNSANI YARATTI!..**

OKU!.. RABBİN EKREM’DİR; O Kİ KALEM OLARAK ÖĞRETTİ!.. İNSANA BİLMEDİĞİNİ TALİM ETTİ!.. (96.‘Alak:

1-5)¹

Ve kayboldu... Kayboldu aniden Cibrîl, tıpkı geldiği gibi...

Efendimiz tir tir titriyor!..

Yerinden kaktı ve süratle mağaradan çıkarak eve geldi...

Yatağına uzandı... Aniden bir ürperti geldi üstüne... Abasını örttürdü üstüne ve kısa bir zaman içinde dalıverdi sakinleştirici bir uykuya...

Çok sürmedi bu hâl!..

Aradan kısa bir zaman geçmişti ki...

İşte Cibrîl gene geldi...

Yaradanın hükmünü tebliğ ediyor **Efendimiz** (s.a.v.)’e:

– **EY BÜRÜNÜP SARINAN...**

KALK, VE İNZAR ET!

RABBİNİN KİBRİYÂSINI TANI...

BİLİNCİNİ ARI TUT...

AZABA (yol açacakları) TERK ET!..

Efendimiz AleyhisSelâm derhâl yatağından kaktı...

Hanımı **Hatice** sordu:

– Biraz yatıp dinlenmeyecek misiniz?

– **Benim için artık uyku ve istirahat yok!.. O, benim insanları Allâh yoluna davet etmemi buyurdu!.. Ama kimi davet edeyim?..**

¹ Bu konunun açıklaması “**HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU**” isimli kitabımızda geniş olarak mevcuttur... Düşünen dostlara tavsiye olunur.

Kimi çağırayım?.. Hem kim inanır ki bana?

– **Evvela beni davet et... Ben sana inanıyorum!..**

Rasûlü Ekrem'in hanımı Hz. Hatice, daha evlenmeden çok önceleri bir rüya görmüş ve onu, zamanın en büyük âlimi olan amcası ihtiyar **Varaka**'ya tâbir ettirmişti. Yaşlı **Varaka** şöyle tâbir etmişti onun rüyasını:

– **Hatice, sana çok büyük müjdem var! Sen âhir zaman Nebisi'nin hanımı olacaksın!..**

İşte o müjdenin son safhası da bugün tahakkuk etmişti...

Rasûlü Ekrem dalgın duruyor... Belli ki daha kimleri davet edeceğini düşünüyor...

HZ. EBU BEKİR'İN İSLÂM'I KABULÜ

Uzaktan horoz sesleri gelmeye başlarken **Rasûlü Ekrem** rahatlamış olarak ayağa kalktı... Kimi davet edeceği aklına gelmiş olacak!..

Ağır adımlarla dışarı çıktı ve yürümeye başladı...

Evet, **Rasûlü Ekrem**, en yakın arkadaşı **Ebu Bekir**'e gidiyor anlaşılan...

Diğer taraftan...

Ebu Bekir'in evinde ise...

Canı sıkılan bir **Ebu Bekir**!..

Duramıyor evde ve dışarı atıyor kendisini...

Ve ne enteresan raslantı ki, **Efendimiz** AleyhisSelâm O'na doğru giderken, **Ebu Bekir** de tam karşıdan geliyor!..

Birbirlerini görünce ikisinin de yüzü güldü!..

– **Sana danışmaya geliyordum yâ Eba Bekr!**..

– Ben de sana danışmaya geliyordum yâ Muhammed!.. Ama önce sen anlat... Zira benim anlatacaklarım hayli uzun...

– Dün akşamüstü Hıra tepesindeki mağarada iken, bir melek göründü!..

Bana, “İKRA” dedi!..

Sonra dün gece evde iken gene geldi; ve beni, insanları hak yola davet etmeye memur etti!.. Benim âhir zaman Nebisi olduğumu bildirdi...

İnsanları, Kâinatın Yaratıcısı olan ALLÂH’a imana davetle görevli olduğumu tebliğ etti!..

Ben de sana geliyordum, danışmak için... Kimleri bu hak dine davet edeyim?.. Kime bunları açayım ki?..

– İzin ver ilk davet ettiğin kişi ben olayım..?

Rasûlü Ekrem bu sözlere çok sevinmişti... Hemen Kelime-i Tevhid’i öğretti Ebu Bekir’e...

– LÂ İLÂHE İLLÂLLÂH!..

– TANRI YOKTUR, YALNIZCA ALLÂH VARDIR!..

Bu sohbet ile ilgili olarak çok sonraları şöyle bir açıklama yapmıştı:

– Hak Dine girmeleri için kendilerine davette bulunduğum insanların hepsi ilk anda tereddüt ettiler, zorluk çıkarttılar; sadece Ebu Bekir müstesna!..

Kendisine Allâh’a imanı teklif ettiğim zaman, bir an dahi tereddüt göstermeden İslâm’ı kabul etti!..

Keza bu husus Allâh tarafından Kur’ân-ı Kerîm’de şöyle açıklanmıştır:

“**SIDKI** (Allâh kulu olunduğu ve bedende hilâfet hakikatinin yaşandığı gerçeğini) **GETİREN VE ONU TASDİK EDENE** (Hz. Ebu Bekir) **GELİNCE, İŞTE ONLAR MÜTTEKİLERİN TA KENDİLERİDİR!**” (39.Zümer: 33)

Hz. **Ebu Bekir**, müslüman olduktan sonra bir süre topluma bunu açıklamayı mahzurlu gördü... Ancak el altından yakın dostlarına, sevdiklerine bu gerçeği anlatıyor ve onları da bu Dine davet ediyordu...

Ne var ki toplumun kendilerine karşı bir savaş açmalarını da önlemek zorundaydı ve bu yüzden de son derece dikkatli davranması gerekiyordu.

İşte bu sebeptendir ki ancak çok iyi tanıdığı ve güvendiği kişilere İslâm'ı, özelliklerini, hoşgörüsünü açıklamaya çalışıyor; tanrılara ve putlara tapınmanın ne kadar boş bir şey olduğunu idrak ettirmeye çalışıyordu...

HZ. OSMAN'IN MÜSLÜMAN OLUŞU

Nihayet bir gün, kendisinin müslüman olduğunu, arkadaşlarından Hz. Osman'a açıkladı; ve ona da müslüman olmasını teklif etti.

Hz. Osman'ın da gönlü “ALLÂH” kavramına yatkındı!..

Hz. **Ebu Bekir**, onu alarak **Rasûlü Ekrem**'e getirdi; ve O'na durumu izah etti.

Rasûlü Ekrem de ona İslâm'ın Teklik anlayışını açıkladıktan sonra; kelime-i şehâdeti getirterek, müslüman yaptı...

Böylece Hz. **Ebu Bekir**, ilk olarak, daha sonra halife olacak olan Hz. **Osman**'ı müslümanlığa kazandırmış oldu...

Hz. **Osman**'ın müslüman olmasından sonra, Hz. **Talha**, Hz. **Abdurahman**, Hz. **Zubeyr**, Hz. **Sa'd** ve Hz. **Said**, meseleyi Hz. **Ebu Bekir**'den sordular...

Bunun üzerine Hz. **Ebu Bekir**, onlara da durumu izah ederek müslüman olmalarını teklif etti... Onlar da teklifi biraz düşündükten sonra kabul ettiler.

Hz. **Ebu Bekir**; Hz. **Talha**, Hz. **Abdurahman**, Hz. **Zubeyr** -ki daha sonra Hz. **Ebu Bekir**'in kızı **Esmâ** ile evlenmiştir-, Hz. **Sa'd** ve Hz. **Said**'i (Allâh cümlesinden razı olsun) olarak **Rasûlü Ekrem**'in yanına getirdi ve onların da müslüman olmak istediklerini söyledi.

Rasûlü Ekrem onlara da **Kelime-i Şehâdet** getirtip, İslâm'ın şartlarını bildirerek, İslâm dairesine kattı.

Böylece Hz. **Ebu Bekir**, Hz. Osman'dan sonra onların da müslüman olmalarına vesile olmuş oldu...

İslâmiyet henüz açıklanmamış olmasına rağmen, müslüman olanların sayısı yirmi yediyi bulmuştu...

Bir gün **Cenâb-ı Allâh** emir buyurdu:

“KABİLEN HALKININ YAKIN HISIMLARINI İKAZ ET!..”

İslâmiyetin açıklanması, birçok insan için büyük bir kurtuluş oldu!..

Bilhassa fakirler, âcizler, köleler; halk arasında eşitlik, yardımseverlik, güzellik emreden bu Din'e çok daha fazla katılmaktaydılar...

Ancak bu demek değildi ki, sadece fakirler müslüman oluyorlardı... Hz. **Ebu Bekir**, Hz. **Osman**, Hz. **Abdurahman**, daha birkaç kişi ve bizzat **Rasûlü Ekrem**, Mekke'nin sayılı zenginlerindendi.

Müslümanlığın günden güne artması, müşrikleri ve bilhassa onların başkanlığını yapmakta olan Ümeyye'yi; **Rasûlü Ekrem**'in amcalarından Ebu Leheb ve Ebu Cehil'i çok kızdırmaktaydı... Âciz müslümanlara etmedikleri eziyet kalmıyordu!..

Müslüman olan âciz kişileri ve kölelerini muazzam işkencelerle İslâmiyetten ayırıp, tekrar putlara tapındırmak için ellerinden geleni

yapmaktaydılar.

Ateşte kızdırdıkları demirlerle vücutlarını dağlıyorlar; suda boğuyorlar; iki kollarından atlara bağlayıp, atları zıt istikametlerde koşturmak suretiyle paramparça ediyorlar; velhâsılı kelâm İslâmiyeti terk ettirmek için akla hayale gelmez işkence usûlleri bulup, onları tatbik ediyorlardı!..

HZ. BİLAL'İN MÜSLÜMAN OLUŞU, HZ. EBU BEKİR'İN ONU ESARETTEN KURTARIŞI

İslâmiyeti ilk kabul edenlerden birisi de **Bilal Habeşi** (Allâh ondan da razı olsun) idi.

Müşriklerin azgınlarından olan Ümeyye'nin kölelerindendi... Ne var ki Hz. **Bilal**'in müslüman oluşu Ümeyye'yi büsbütün kızdırmıştı. Zira O, köleleri müslüman olan diğer müşrikleri, onlar aleyhine kışkırtmaktaydı!..

Bir gün:

– **Kölem Habeşi, senin yerin kum deryasıdır!..**

Diyerek, Hz. **Bilal**'i kolundan tuttuğu gibi çöle götürdü.

Güneş tepeye gelmek üzereydi... Günün en sıcak saatlerinden birisi...

Hararet çölde yetmiş derece civarında... Kumlar kor parçaları

gibi!.. Alevden diller gibi, insanın yüzünü vücudunu yalamakta olan, sıcak sıcak esen hava!..

Ümeye, Hz. **Bilal**'i kumların üstüne yatırdı...

Sonra az ilerdeki, Güneş altında sıcaktan çatlamış olan büyük bir kaya parçasını, güç belâ taşıyarak Hz. **Bilal**'in yanına getirdi ve onun göğsü üzerine koydu!..

Taşı, bir iki dakika taşımakla eli yanmış olan Ümeye, ellerine üflerken homurdandı:

– **Habeşi, bu taş göğsünden düşmedikçe veyahut da İslâmiyeti terk edip, putlara tapmadıkça, bu hâlde yan, kavrul!..**

Bilal'i **Habeşi** acıyla buruşan yüzü bakılamayacak bir hâl almıştı...

Dudaklarından şu kelimeler döküldü:

– **LÂ İLÂHE İLLÂLLÂH MUHAMMEDÛN RASÛLULLÂH!..**

Bu durumu gören birkaç müslüman hemen koşarak; birçok köleyi bu gibi hâllerden satın almak suretiyle kurtaran Hz. **Ebu Bekir**'e haber vermiş olacaktı...

Ki **Ebu Bekir** koşar adımlarla geldi.

Azap içinde kıvranan Hz. **Bilal**'e bir göz attıktan sonra, zevkle O'nu seyretmekte olan Ümeye'ye döndü:

– **Allâh'tan kork!.. Bu köleye böyle ezâ cefâ verip işkence etmekten ne zevk duyuyorsun?**

– **Bu benim kulum, kölemdir!.. Ne istersem onu yaparım!..**

Hz. **Ebu Bekir**, Ümeye'nin kalbini merhamete getirmek için:

– **Yâ Ümeye!.. Bir köleye Allâh'ımı, Rasûlü'nü tanımış**

olduğu için böyle işkence etmek, azap çektirmek reva mıdır?..

– **Onun bu şekilde azaba düşer olmasına sebep sensin yâ Ebu Bekir!.. Onu putlara tapmaktan vazgeçiren, müslüman yapan sensin!..**

Eğer istiyorsan satın al... O zaman için rahat eder belki...

Birçok köleleri, bunun gibi nice işkence ve eziyetlerden kurtarmak için, önce onları satın alıp sonra da azât eden Hz. **Ebu Bekir**, hiç bu fırsatı kaçırmı mı!??

Hemen atıldı:

– **Kölen Bilal Habeşi'yi satın alıyorum!.. Al parasını!..**

Altınları uzatırken ilave etti:

– **Sana parasıyla beraber, bir de beyaz müşrik köle veriyorum!..**

Âdeta yeniden dünyaya gelmiş gibi oldu Hz. Bilal, göğsünden alev parçası misali koca kaya parçası kaldırılınca...

– **Allâhu Ekber!..**

Kelimesi çıktı ağzından yaşlı gözlerle...

Az sonra ikinci müjde de yetişti, Hz. **Ebu Bekir**'in ağzından ona:

– **Biraz önce benim kölem olmuştun; şimdi de seni azât ediyorum Allâh için!..**

Cenâb-ı Allâh, Hz. **Ebu Bekir**'in bu hareketinden razı olmuştu.

Rasûlü Ekrem'e nâzil olan âyeti kerîmelerde şöyle buyurmaktaydı:

“... ÇOK KORUNAN, MALINI TEMİZLEMELİK İÇİN VEREN, CEHENNEMDEN UZAKLAŞTIKÇA

UZAKLAŞMAKTADIR!.. HİÇ KİMSEDEN BİR ŞEY DE BEKLEMEZ... SADECE O ÇOK YÜCE RABBİNİN RIZASI İÇİN YAPAR... İLERDE O DA HOŞNUT EDİLECEKTİR!..”

İşte Hz. **Ebu Bekir**'in kurtardığı kölelerden birkaç isim:

Füheyre oğlu Amir, Lübeyne, Zinnure, Nehdiye, Ümmü Abisi...
Allâh cümlesinden razı olsun...

MI'RÂC ve HZ. EBU BEKİR

Şimdi, Hicretten bir sene evvelindeyiz...

Rasûlü Ekrem'in hanımı Hz. **Hatice**, amcası **Ebu Talib** bu geçen müddet zarfında vefat ettiler...

Sonra Hz. **Ömer** de İslâmiyeti kabul edip müslümanların sınıfına geçti...

Ve daha birçok insan, müslüman oldu bu geçen müddet zarfında...

Bakın, bu ayda ne oldu!..

Aylardan Recep, yirmi altıncı günü yirmi yedinci güne bağlayan gece...

Rasûlü Ekrem, evinde oturmakta iken, Cibrîl geldi!..

O'nu aldı, önce Kudüs'e Mescidi Aksa'ya götürdü; sonra da Mescidi Aksa'dan alarak göklere çıkarttı!..

Sabaha yakın bir zamanda da eve geri getirdi!..

Hâlbuki o zamanki vasıtalarla, Mekke'den Kudüs'e, Mescidi

Aksa'ya gitmek bir aylık bir zaman isterdi...

Ertesi gün, yani Recep'in yirmi yedinci günü; **Rasûlü Ekrem**, Kâbe'nin yanına çıkarak bu "**İsra**" hâdisesini müşriklere anlatmaya başladı...

Müşriklerin aklı ermedi bu işe!..

Kudüs'e, Mescidi Aksa'ya dair birçok sualler sordular, hepsine de doğru cevap verdi **Rasûlü Ekrem**... Oysa bundan evvel hiç gitmemişti oraya...

İşte bu muazzam hâdise karşısında akılları duran müşrikler; şaşkınlık, hayret, anlamamazlık ve inkâr içinde, deliler gibi **Rasûlü Ekrem**'in en yakın arkadaşı olan Hz. **Ebu Bekir**'in yanına koşmaya başladılar...

Henüz Hz. **Ebu Bekir**, **Rasûlü Ekrem**'le görüşmemişti ve dolayısıyla da, bu muazzam hâdiseden haberi yoktu...

Müşrikler nefes nefese **Ebu Bekir**'in yanına yaklaştılar...

Ebu Bekir, onların bu hâlden önemli bir şey olduğunu sezmişti.

Müşrikler alelacele bütün hâdiseyi anlattıktan sonra:

– Senin kanaatin nedir, yâ **Eba Bekr**? Nedir bu işler?... **Muhammed-ül Emin** doğru mu söylüyor?..

Hiz. **Ebu Bekir**, tereddüt etmeden cevap verdi onlara:

– **Rasûlullâh**'ın doğruları söylediğine kesin inanıyorum! **Bu konuda en ufak bir şüphem yoktur!.. Bu kanaatimi size de bildirmekle memnuniyet duyarım... O'nun anlattıklarının doğruluğu hakkında zerre kadar şüphe etmem...**

Müşrikler bu cevap karşısında apışıp kaldılar!..

Onlar zannediyorlardı ki, Hiz. **Ebu Bekir** bu hâdiseye

inanmayacak da İslâmiyeti terk edecek...

Bunda da aldanmışlardı!.. Bu şaşkınlık içerisinde sordular:

– Demek sen, **Muhammed-ül Emin**'in bir gecede Mescidi Aksa'ya gidip, aynı gece geri gelmesine inanıyorsun ha?..

– **Elbette inanıyorum... Değil bu, bundan daha ziyade uzaklarına, meleklerin gökten getirdikleri haberlere bile inanıyorum...**

Bu durumu **Rasûlü Ekrem**'e anlattıkları zaman, Hz. **Ebu Bekir** “**SIDDÎK**” yani; “**gerçeği tam, mutlak ve kesin bir imanla tasdik eden**” ünvanı verildi...

Öyle ise, bundan sonra biz de bu en kıymetli ünvanı ile bahsedelim...

UMUMİ HİCRET ve EBU BEKİR'İN NİYETİ

Son zamanlarda Kureyşli müşriklerin iyice azması üzerine, bir kısım müslümanlar Habeşistan'a hicret etmişlerdi...

Bunların Habeşistan'a göç etmesinden bir müddet sonra **Rasûlü Ekrem**, müslümanlara:

– **Ey müslümanlar! Sizin hicret edeceğiniz şehrin, iki kara taşlık arasında hurmalıkları olan bir yer olduğu bana gösterildi...**

Buyurarak, onları bu göçe teşvik etti...

Bundan az bir zaman önce, **Ebu Bekir es Sıddîk** da hicrete niyet etmiş ve **Rasûlü Ekrem** de O'na izin vermişti.

Bu, Habeşistan'a göç müsaadesinin çıktığı zamana rastlar...

Hz. **Sıddîk**, Mekke'nin deniz sahilini takiben beş günlük mesafedeki Berk'ül-Gimâd'a gelmişti.

Devesi üstünde, kalbi Allâh'ta gitmekteyken, karşısına İbnü'd-

Dağınne çıkmaz mı!..

İbnü'd-Dağınne o zamanlar daha müslüman olmamıştı... Müslümanlığı kabul edişi çok daha sonralarıdır!.. Hatta Huneyn savaşında bulunmuş ve müşriklerden bazılarını da öldürmüştü.

İbnü'd-Dağınne, Kare kabilesinin de ulularından olması sebebiyle, hatırı sayılı bir kişidir...

Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'ı gören İbnü'd-Dağınne, hayretle sordu:

– Nereye gidiyorsun, yâ Eba Bekr?..

– Beni kavmimin ezâsı çıkarttı... Şöyle tenhaca bir yere gidip, orada Rabbime ibadet etmek istiyorum.

İbnü'd-Dağınne, daha fazla hayret etti bu cevap karşısında:

– **Yâ Eba Bekr!.. Senin gibi bir zât ne yurdundan çıkar, ne de başkaları tarafından çıkartılır!.. Bir hakikattir ki, sen herkeste bulunmayan malları ihsan edersin, akrabanı ziyaret edersin; reşid olmayan akrabai taallukatının yükünü çekersin; misafiri ağırlarsın; hayır işlere yardım edersin!.. Şimdi ben senin için hâmiyim... Haydi Mekke'ye dön de, kendi memleketinde Rabbine ibadet et...**

Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'ın gönlü yattı...

Gerisin geriye Mekke'ye geldi... Keza İbnü'd-Dağınne de O'nu yalnız bırakmadı... O da Hz. **Sıddık** ile beraber Mekke'ye geldi.

İBNÜ'D-DAĞİNNE'NİN HZ. EBU BEKİR'İ KUREYŞ'TEN HİMAYESİ

O gece İbnü'd-Dağinne, Kureyş'in bütün ileri gelenlerini dolaştı...

– **Ey Kureyş!.. Ebu Bekir gibi muhterem bir zât, hiç şüphesiz ki, ne darılıp memleketinden çıkar, ne de çıkarılmaya zorlanılır...**

Ey Kureyş!.. Siz şu yüce faziletlere haiz olan O büyük insanı, memleketinden mi çıkarmak istersiniz?..

O, aile yükü çeker; O kimsede bulunmayan en değerli malı ihсан eder; O, akrabayı ziyaret eder, onlara yardım eder; O misafiri ağırlar; O, hayır işlere yardım eder!.. Muhakkak ki O, bundan sonra benim emanım, benim himayem altındadır...

İbnü'd-Dağinne önemli bir insan olduğu için, Kureyş Onun bu teklifini reddedemedi. Yalnız:

– **Ebu Bekir'e söyle!.. O, bir şeye karışmasın; Rabbine evinde ibadet etsin; evinde namaz kılsın, evinde ne dilerse onu okusun... Fakat okuduğu ile bize eziyet vermesin; dışarıda ahalinin yanında**

okumasın! Çünkü biz, kadınlarımızı, çocuklarımızı müslüman yapacağından korkarız.

İbnü'd-Dağınne, ertesi günü Kureyş'in bu sözlerini Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'a nakletti.

Hz. **Sıddık** da bu şartlara göre; evinde Rabbine ibadet etmek, namazını aşikâre kılmamak, evin dışında Kur'ân okumamak üzere memleketinde ikamet etti...

Ancak ne var ki Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'ın içi rahat değildi, bu şekilde gizli ibadet etmekten... İçi içini yiyordu...

Nihayet bir gün kararını verdi ve evinin önüne bir mescit inşa ettirdi... Artık burada namaz kılıyor, burada Kur'ân okuyor, burada ibadet ediyordu...

Sıddık'ın bu mescitte ibadet etmesi, müşriklerin, kadın ve çocuklarının dikkatini çekmişti... O ibadet ederken, kadınlar ve çocuklar O'nun etrafında toplanıyor, hayret ve merakla O'nu seyrediyorlardı...

Bu arada zaman zaman içeri girmelerine rağmen, görememekten dolayı itişip kakışmalar oluyor; birbirlerini Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'ın üzerine düşürüyorlardı...

Bütün bunlara hiç ses çıkarmazdı O!.. Esasen pek ince yürekli olan Hz. **Sıddık**, ne zaman **Kur'ân-ı Kerîm** okusa, kendine hâkim olamayıp ağlamaya başlar, gözlerinden yaşlar sicim gibi akardı!..

Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'ın bu hâli, Kureyş'in ileri gelenlerinin kulağına gidip, onlar da bu hâli görünce çok korktular...

Acele İbnü'd-Dağınne'ye haber göndertip, yanlarına çağdırttılar...

İbnü'd-Dağınne Mekke'ye gelince, hemen onunla buluştular:

– Yâ İbnü'd-Dağınne!.. Biz, **Ebu Bekir** hakkında, evinde Rabbine ibadet etmesi şartıyla, himayene almana, muhafaza etmene razı

olmuştuk... **Ebu Bekir** ise bu haddi aşarak, evinin önüne mescit yapmış; içinde aleni olarak namaz kılmaya, Kur'ân okumaya başlamıştır. Gerçekten biz, kadınlarımızın ve çocuklarımızın O'na inanacağından korkuyoruz!..

Artık **Ebu Bekir**'i bu durumdan men et!..

Eğer **Ebu Bekir**, Rabbine evinde ibadet etmekle yetinirse yetinsin... Yok eğer bundan kaçınırsa, namaz ve okumalarını açıkta yapmak isterse; O'ndan himayeni sana iade etmesini iste!..

Emin ol, biz sana verdiğimiz sözden caymayı iyi görmedik... Ama, **Ebu Bekir**'in açıktan açığa ibadet etmesine de razı olacağımıza dair, hiçbir söz vermedik sana!..

İBNÜ'D-DAĞİNNE'NİN HİMAYEDEN VAZGEÇİŞİ

İbnü'd-Dağinne bu durumu işitince doğruca Hz. **Sıddîk**'a geldi...

– Yâ **Ebu Bekir**!.. Nasıl bir anlaşma ile seni himayeme almış olduğumu bilirsin!.. Şimdi sen, ya o hususlara riayet et yahut da, benim sana vermiş olduğum ahdi emanımı geriye ver!.. Emin ol ki ben, bir kimseye vermiş olduğum ahdi emanımı, iptal etmiş olduğumu Arap milletinin duymasını istemem!..

Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, tam mânâsıyla işini sağlama bağlamış insanların gönül rahatlığı içinde cevap verdi, İbnü'd-Dağinne'ye:

– Yâ İbnü'd-Dağinne!.. **Ben artık, bana vermiş olduğun himayeni sana iade edip; Azîz ve Celîl olan Allâh'ın himayesine iltica ediyorum... O'na sığınıyorum...**

Bundan epeyce bir müddet geçtikten sonra, yukarıda gördüğümüz gibi **Rasûlü Ekrem**, müslümanların Medine'ye göç etmesine müsaade etti ve hatta teşvik etti...

İşte bu günlerden birinde, Hz. **Sıddık** da Medine'ye hicret etmeyi düşündü... Aşağı yukarı bütün müslümanlar Medine'ye göç etmişti...

Hatta Hz. **Ömer** geçen gün, müşriklerden gizlice Medine'ye göç eden bütün müslümanların hilâfına, silahlarını takınmış, Kâbe'yi tavaf etmiş, sonra da atına binerek şöyle hitap etmişti Kureyş'in ileri gelenlerine; gitmezden evvel:

– **İşte, nihayet ben de Medine'ye göç ediyorum... Anasını ağlatmak, karısını dul, çocuklarını öksüz bırakmak isteyen varsa, arkamdan gelsin!..**

İşte, bu günlerden birinde fikrini **Rasûlü Ekrem**'e açıp, bu husustaki düşüncesini öğrenmek istedi Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**:

– **Bu hususta ne buyurursun yâ Rasûlullâh?..**

– **Sabret biraz daha!.. Hicret için, Cenâb-ı Allâh'ın bana da müsaade edeceğini zannediyorum...**

Hz. **Sıddık**, çok sevindi bunu işitince:

– **Yâ Rasûlullâh, anam babam sana kurban olsun!.. Öyle bir müsaadeyi umar mısın?..**

– **Evet, umarım...**

Rasûlü Ekrem'in bu cevabından sonra Hz. **Sıddık**, o günü beklemek üzere hemen hicret etme fikrinden vazgeçti ve beklemeye koyuldu.

Dört ay süren bu bekleme müddeti zarfında, Hz. **Sıddık**, hicret için hususi olarak sekiz yüzer dirheme aldığı iki hecin devesini, dışarı salmadan ağaç yapraklarıyla besledi ve o mutlu günü bekledi durdu...

BEKLENEN GÜN

Nihayet bir gün!..

Öğlenin en sıcak saati... Güneş cayır cayır ortalığı yakmakta...

Bu saatte umumiyetle bütün şehir halkı evlerinin en serin köşesine çekilip, uyurlar veyahut da miskin miskin sohbet ederler...

Başını kalın bir örtü ile sarmış birisi, kızgın kumlar üzerinde, sakın ve sessiz adımlarla, **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın evine gelmekte...

O esnada, Hz. **Sıddîk**'ın ev halkından birisi, bu gelen kişiyi tanıyarak bağırdı:

– **Bakın!.. Rasûlullâh, hiç de beklenmedik bir saatte, başını sargı ile sarmış buraya geliyor!..**

Bunu işiten **Ebu Bekir es Sıddîk**, telaşla ayağa kalktı:

– **Babam, anam O'na kurban olsun!.. Vallâhi mühim bir hâdise olmadıkça bu saatlerde gelmek hiç âdeti değildi!..**

Rasûlü Ekrem, umumiyetle sabah ve akşam saatlerinde, onların

evlerine uğrar, hâl hatır sorar ve biraz oturduktan sonra giderdi... Bu saatler hiç mutadı olmayan bir vakitti.

Hz. **Sıddık**'ın da telaşı bundan ileri geliyordu zaten... Muhakkak ki önemli bir mesele var...

Rasûlü Ekrem geldi, izin istedi; buyurun denildi; içeri girerken Hz. **Sıddık**'a bakarak:

– **Yanında kim varsa dışarı çıkar!..** buyurdu.

Ebu Bekir es Sıddık, odada bulunan hanımı Ümmü Rumani, kızı Esmâ, kızı ve Rasûlü Ekrem'in nikâhlısı Hz. Aişe'yi kastederek:

– **Yâ Rasûlullâh!.. Onlar senin ehlin ve mahremindir... dedi.**

O vakit **Rasûlü Ekrem** meseleyi açıkladı:

– **Yâ Eba Bekr!.. Cenâb-ı Allâh bana, Mekke'den çıkıp Medine'ye hicret etmem için izin verdi.**

– **Yâ Rasûlullâh, babam sana kurban olsun!.. Beraberinizde ben de bulunacak mıyım?..**

– **Evet... Sen de benimle beraber geleceksin yâ Eba Bekr!..**

– **Anam babam sana kurban olsun yâ RasûlAllâh! Şu iki binit devesinden birini seç de al öyle ise...**

– **Ancak bedeli ile alabilirim yâ Eba Bekr!..**

Hz. **Sıddık**, bunun üzerine **Rasûlü Ekrem**'den dört yüz dirhem aldı devenin bedeli için...

Geriye kalan müddet içinde, Ümmü Rumani, Aişe ve Esmâ onların sefer levazımlarını hazırladılar aceleyle... Bir dağarcığın içine biraz et ile bir miktar ekmek koydular...

Sonra Esmâ, belindeki kuşağı ikiye yırtarak, bir kısmıyla dağarcığı, diğer kısmıyla da su tulumunu bağladı. Bu yüzden,

Esma'nın ismi “**iki kuşaklı Esma**” kaldı...

Bundan sonra, Hz. **Sıddık**, Führeyre oğlu Amir'i çağırıtı:

– **Yâ Amir!.. Sana şuradaki birkaç koyunu teslim ediyorum... Biz birkaç gece Sevr dağındaki ufak mağarada kalacağız. Sen bu koyunları al ve gündüzleri otlat; geceleri ise sütlerini sağır bize getirirsin...**

– Başüstüne yâ Seydi...

Amir gittikten sonra, bu defa da deveci Ükaryakıt oğlu Abdullah geldi.

– **Yâ Abdullah!.. Sen kılavuzlukla mâhir bir insansın... Sana şu bahçede duran iki deveyi teslim ediyorum! Bunları al ve deniz kenarına götürerek izlerini kaybet... Üç gece sonra da, onları alarak Sevr dağının eteğine gel ve bizi bul...**

– Emredersin yâ Efendi!..

Diyerek, Mekke'nin en usta kılavuzlarından birisi olan Abdullah gitti...

Aşağı yukarı bütün hazırlıklar tamamlanmıştı... Son olarak oğlu Abdullah'a şunları söyledi Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**:

– **Oğlum Abdullah!.. Gündüzleri şehirde dolaşarak haber topla; sonra geceleri de, kimseye görünmeksizin bize yeni haberleri getir...**

...VE HAREKET

Artık akşam olmuş, Güneş çekilip gitmiş, ortalık kararmıştı... Sokaklarda kimsecikler kalmamıştı...

Rasûlü Ekrem:

– **Haydi, yâ Eba Bekr!..** buyurdu.

Oturdukları yerden kalktılar...

Hiz. **Sıddîk** dağarcığı eline aldı ve beraberce arka odaya geçtiler.

Bu oda çöle bakmaktaydı...

Önce **Rasûlü Ekrem**, arkasından da Hiz. **Sıddîk** yavaşça pencereden dışarı atladılar. İstikamet, Sevr dağındaki Athal isimli ufak mağaracık...

Birkaç günlük olan Ay, az evvel batmış, önlerini aydınlatma vazifesi sadece yıldızlara kalmıştı... Fakat onlar da pek tesirli olamıyorlar ki...

İki dost, ancak birbirlerini seçebiliyorlar karanlıkta... Sessiz fakat

süratli adımlarla yürümekteler Sevr dağına doğru...

Bir müddet böylece yürüdüler, yürüdüler, yürüdüler...

Aşağı yukarı bir saat olmuştu yola çıkalı...

Demek takriben bir saatlik yolları daha var...

Hz. **Sıddık**, şöyle bir arkasına baktı:

– **Yâ Rasûlullâh, Mekkeliler hiç tahmin etmezler, bizim şimdi Medine'nin aksi istikamette olduğumuzu... Mutlaka, onlar bizi Medine menzili olan kuzeydeki yolda ararlar şimdi...**

Yol bir türlü bitmek bilmiyor...

İkinci bir saat de dolmak üzere artık... Ama onlar da Sevr dağının eteklerine ulaştılar ve yavaş yavaş tırmanmaya başladılar...

Bu tip ufak mağaralara “**gar**” diyorlar... Hele ağzı öyle de dar ki...

Önce Hz. **Sıddık**, sonra da **Rasûlü Ekrem** güçlükle girdiler içeri... Yarın günlerden Cuma olacaktı...

Bütün geceyi **Rasûlü Ekrem**'in evi etrafında nöbet beklemekle geçirip, O'nun dışarı çıkacağı an'ı bekleyen müşrikler, O'nu öldürmek için gittikçe sabırsızlanıyorlardı...

Nihayet gün doğduktan sonra **Rasûlü Ekrem**'in kapısı açılmış ve hepsinde heyecan son raddesine yükselmişti... Fakat dışarı çıkanın, **Rasûlü Ekrem** yerine amcası oğlu **Âli** olduğunu görünce, dehşetten dona kaldılar...

Zira içeri girdiğini gözleri ile gördükleri hâlde, ve bütün gece evin dört bir etrafında nöbet bekledikleri hâlde, **Rasûlü Ekrem** ortadan kaybolmuştu.

Bütün putperestler deli gibi etrafı aramaya başladılar...

Bir zaman sonra, Hz. Bilal'in eski efendisi Ümeyye'nin başkanlığı

...Ve Hareket

altında, bir grup teşkil eden üç dört Kureyşli ile onların kılavuzu, çöle açılan iki kişinin ayak izlerini buldular ve Sevr dağına gitmekte olan bu izleri takiben yola koyuldular...

Şüphesiz ki, **Cenâb-ı Allâh**, kendi yolunda yürüyen, kendi rızası için çalışan kullarının yardımcısıdır...

İşte bunun ispatlarından birisi daha...

Takipçilerin Mekke'den ayrıldıkları anda, büyük bir mucize baş göstermeye başladı...

GAR'DA

Gar'ın (mağara) ağzının hemen yanındaki bir taşın içinden bir dal peydah olmaya başladı... Bu dal, garın ağzını örtecek şekilde gittikçe büyüdü... Derken o daldan birkaç dal daha türedi ve onlardan da yapraklar büyümeğe başladı...

Kısa bir zaman içinde mağaracığın ağzı öylesine örtüldü ki, dışarıdan bakan hiçbir insan gözü, o günün gecesinde iki kişinin orada saklanmış olacağını anlayamazdı...

Bu kadarla da kalmadı!.. Şimdi bu yaprakların arasına gelecek bir de misafir var... İşte o da döne döne geliyor... Semâda süzülmekte olan süt beyaz dişi güvercin, kanatlarını hafifçe toplayarak yaprakların arasına akıverdi...

Yerini beğendi ki galiba, tekrar uçtu ve ağzında bir çöp parçasıyla geri geldi. Yuva yapacak!..

Hah! Erkeği de geliyor işte... Beraberce kısa zamanda yapıverirler yuvayı...

Nitekim oldu bitti yuvaları!..

Fakat!.. Evet, dişi güvercin yumurtladı! Bir... Bir daha... Kimi beyaz, kimi de benekli yumurtaların...

Ve iş bu kadarla dahi bitmedi!..

Gelmesi icap eden bir misafır daha var...

Tamam o da göründü!.. Kayaların arasından olanca hızıyla fırlayıp, yangına su götürürcesine yapraklara yöneldi... O uzun bacaklarıyla bir anda, mağaranın ağzının ortasına ulaşıverdi örümcek!.. Yerini beğenmiş olacak ki, bir sağı bir sola, bir aşağıya bir yukarıya gidip gelip ağını kuruyor...

Hayret kelimesi hiçbir şey ifade etmez bu durumda... Nasıl da kuruverdi bu kadar geniş bir yere ağını, bu kadar zaman zarfında!.. İşini bitirmiş insanların gönül rahatlığı içindeki hâli gibi, yavaş yavaş yuvanın köşesinde bulunan yaprağın altına yürüdü.

Artık her şey hazır!..

Değil iki üç Kureyşli müşrik, Kureyş ordusu gelse, gene anlayamaz **Rasûlü Ekrem** ile Hz. **Sıddık**'ın bu mağaranın içinde gizlenmiş olduğunu...

KUREYŞLİLER YETİŞİYOR!

Kureyşliler de geliyorlar işte...

Güneş altında bu kadar yol yürümek, bitap düşürmüş onları... Başta yürüyen kılavuzları... Yol gösteriyor onlara izleri takip ederek... İşte dağa tırmanmaya başladılar... Nefes nefese hepsi... Eeveet, izler mağaranın önünde bitti...

Zenci kılavuz, bir izlerin sonuna baktı, sonra başını kaldırıp bir de semâya baktı:

– Kalıbımı basarım ki aradıklarınız başka yere gitmemiştir! Ya buradan geçmediler, veyahut da buradan göğe çıktılar!..

Başına hareli bir örtü sarmış bulunan Kureyşli kâfir atıldı:

– Bence onlar, bu mağaranın içine gizlenmiş olmalılar!..

Eyvah!.. Mağaranın içinde ve onların tam altında bulunan **Sıddık-ı Ekber**'in yüreği de, tıpkı bizimki gibi neredeyse ağzına gelecekti bu sözle. Hafifçe başını uzatıp şöyle bir baktıktan sonra, **Rasûlü Ekrem**'in kulağına fısıldadı:

– Yâ Rasûlullâh! Bunlardan birinin gözü kazara aşağıya kaysa, mutlaka bizi görür...

– Sus, yâ Eba Bekr! İki arkadaş ki, onların üçüncüsü Allâh ola, mahzun olunup endişe edilir mi hiç?..

Hz. Ebu Bekir es Sıddîk'ın gönlüne bir ferahlık, bir sekiyinet çöküverdi aniden!

Cenâb-ı Allâh'ın bir ihsanı bu!.. Kur'ân-ı Kerîm'de de anlatır **Cenâb-ı Allâh** bu hâli zaten:

“GERÇEKTEN ALLÂH O'NA YARDIM ETMİŞTİR, SİZ O'NA YARDIM ETMESENİZ DE! HANİ HAKİKAT BİLGİSİNİ İNKÂR EDENLER O'NU (yurdundan) ÇIKMAK ZORUNDA BIRAKTIKLARINDA; O, İKİNİN İKİNCİSİ (iki kişiden biri) İDİ! HANİ ONLAR (Hz.Rasûlullâh ve Hz.Ebu Bekr) MAĞARADA İDİLER... HANİ ARKADAŞINA: “MAHZUN OLMA, MUHAKKAK Kİ ALLÂH BİZİMLE BERABERDİR (mâiyet sırrına işaret ediyordu)” DİYORDU... ALLÂH, SEKİNETİNİ (güven duygusuyla oluşan sakinlik) O'NUN ÜZERİNE İNZÂL ETMİŞ VE O'NU GÖRMEDİĞİNİZ ORDULARLA DESTEKLEMİŞTİ. HAKİKAT BİLGİSİNİ İNKÂR EDENLERİN SÖZLERİNİ SÜFLA (en aşağı) KILMIŞTI... ALLÂH SÖZÜ, İŞTE ULYADIR (en üstün)! ALLÂH AZİYY'DİR, HAKİYM'DİR.” (9.Tevbe: 40)

Başında hareli örtü bulunan Kureyşli kâfirin sözlerini ayakaltı etti diğerleri...

Ümeye, alaylı alaylı güldü ona:

– Hubal sana akıl versin!.. **Muhammed**, daha dünyaya gelmeden önce bu örümcek yuvasını yapmış buraya... Şu güvercinler, günlerce önce yerleşip yumurtlamışlar... Hiç içeriye bir kul oğlu girmiş olsa, bu dallar, yapraklar böyle mi durur?..

– Herhâlde biz yanlış geldik!..

Kureyşliler Yetiştiriyor!

Dedi içlerinden kırmızı yüzlü olanı...

Sonra yavaş yavaş aşağı inerek şehire doğru yollandılar...

Onlar gözden kaybolurken ufukta, kızıl tepsi hâlindeki Güneş de kum denizine batıp kayboldu ötelere ötesinde...

Bir süre sonra, Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**'in azâtlı kölesi Amir, gündüzün civarda otlatmış olduğu koyunlardan sağdığı, ve onu bir kap içine koyduktan sonra da, ayrıca Güneş'te kor hâline gelen bir taş parçası içine koymak suretiyle ısıttığı sütü, elinde olduğu hâlde çıka geldi... Sütü onlara verdi... Ve tekrar uzaklaştı gitti ertesi gece gelmek üzere...

Rasûlü Ekrem ile **Sıddîk-ı Ekber**, dağarcıklarını açarak azıklarını çıkarttılar ve bir miktarını sütü katık ederek yediler...

Hava iyice karardıktan sonra, **Sıddîk-ı Ekber**'in oğlu Abdullah oraya gelerek, bütün gün zarfında şehirde işitmiş olduklarını onlara anlattı...

Bir zaman sonra kalkarak o da yoluna koyuldu.

İki refik, iki dost, iki arkadaş; o geceyi, ertesi günü, ertesi geceyi ve daha ertesi günü o mağaracıkta baş başa geçirdiler...

Bu birlikte geçirilen dakikalar, Hz. **Ebu Bekir** için, bütün dünya ve içindekilerden daha kıymetliydi...

Kalpten kalbe açılmış olan yolda, kâinatın bütün hızlarından üstün bir hızla, bir şeyler akmaktaydı!..

Bâtın konuştu... Konuştu... Konuştu!..

Nihayet üçüncü, yani pazar günü akşamı hava karardıktan sonra, kılavuz Abdullah ve yedeğindeki iki deve, Sevr dağına önüne geldi.

Onları da Hz. **Sıddîk**'in oğlu Abdullah ile kızı Esmâ takip etti... Abdullah, Mekke'de işitmiş olduğu yeni haberleri, Esmâ da uzun

yolculuk için gerekli olan yiyeceği getirdi.

Rasûlü Ekrem ile Hz. **Sıddık**, Abdullah'ın anlattıklarını dinlerken; diğer yanda da, Esmâ, üç gün evvel de erzakları sardığı kuşağı ile yeni getirmiş olduğu yiyecek paketini sarıyordu.

O esnada bir gürültü oldu!

Bir heyecan sarıverdi hepsini!..

Neyse, korkulacak bir şey yoktu! Gelen Amir'di...

Taze sütle gelmişti... Onu görünce rahatladılar... Artık işleri tamamdı.

Abdullah ile Esmâ, **Rasûlü Ekrem ve babalarına “Allâha ısmarladık”** dedikten sonra, Amir'in getirmiş olduğu koyunları önlerine katarak Mekke'ye yollandılar...

– **Allâh'a emanet olun!..**

YOLCULUK

İslâmiyetin doğuşundan bu yana geçen on üç sene zarfında, kırk bin dirhem civarında olan muazzam servetinden, **İslâmiyet için yaptığı harcamalar sonucu**, bugün elinde sadece beş bin dirhem civarında bir parası kalan **Hz. Ebu Bekir es Sıddîk, Rasûlü Ekrem**'e döndü:

- Ne buyurursun yâ RasûlAllâh?..
- Bismillâhirrahmânirrahîm...

Böyle söyleyerek **Rasûlü Ekrem** ayağa kalktı; develere doğru yürüdü...

Büyük bir yolculuğun bütün güçlükleri ufalmış, ufalmış, eriyip kaybolmuştu bu bir tek kelime karşısında...

Rasûlü Ekrem'in “Kasva” isimli devesine, önce **Rasûlü Ekrem**, O'nun arkasına da Hz. **Sıddîk** bindi... **Ebu Bekir es Sıddîk**'inkine de, kılavuz **Abdullah** ile Hz. Sıddîk'ın azâtlı kölesi **Amir** yerleşti..

Develerin süratli bir gidişle yola koyuluşu, bir tarihin başlangıç noktasını teşkil ediyordu...

HİCRET'in başlangıcı!..

İstikamet, sahil yolundan Medine...

Acaba bütün tehlike kalktı mı ortadan?..

TAKİP

Kureyşli müşrikler, **Rasûlü Ekrem** ile Hz. **Sıddîk**'ın Medine'ye ulaşma amacıyla yola çıktıklarını bildikleri için, dört bir yandaki civar kabilelere adam gönderdiler...

Her kim, **Rasûlü Ekrem** ile Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**'ı yakalayıp getirirse, ona her biri için, yüzer deveden iki yüz deve mükâfat verileceğini ilan ettiler...

Müdlîc oğulları, Mekke'nin sahil tarafı civarında yaşayan kabilelerinden birisidir... Her kabile gibi onlara da bir haberci gelmiş, fakat onlar bu haber üzerinde durmamışlardı...

Cu'sum oğlu Suraka, o kabilelerin fertlerinden birisidir... O gün de diğer günler gibi günlük işlerini bitirmiş, uzandığı yerde yorgunluğunu atmaya çalışıyor...

Ne varki bugün ona rahat yok galiba!.. Şu kan ter içinde gelen atlı, onun yanına doğrulttu atını...

Kureyş'ten gelen bu atlı... Suraka'nın önünde durdurdu atını:

– Hey Suraka!.. Ben, önüm sıra sahile yollanan birkaç yolcu

karartısı gördüm... Öyle sanıyorum ki bunlar **Muhammed** ile ashabıdır!..

Suraka, derhâl intikâl etti vaziyeti; o gitmekte olanların **Rasûlü Ekrem** ile ashabı olduğunu... Fakat bunu Kureyşliye söylemek de işine gelmezdi... Zira iki yüz deveyi başkasıyla paylaşmak hiç de akıllıca bir şey olmazdı!..

– Gördüğün karaltılar **Muhammed** ile ashabı değildir!.. Sen Ebu Fadl ile arkadaşlarını görmüş olacaksın... Şimdi onlar bizim gözümüzün önünden geçip gitmişlerdi...

Gelen Kureyşlinin, aldığı bu cevap hiç de hoşuna gitmemiş olacak!

Yüzünü buruşturdu... Atına şöyle bir vurdu ve hiç cevap vermeden gerisin geriye dönüp uzaklaştı gitti...

Suraka, bir müddet dalgın gözlerle semâyı süzdükten sonra, ağır ağır yerinden kalktı ve evine girdi.

Ne yapmak istediğini arkadaşlarına da sezdirmek istemiyordu anlaşılın...

Bir köşede oturmakta olan cariyesine döndü:

– Atımı al, tepenin arkasına git... Beni orada bekle!.. Dikkat et, kimseye görünme sakın!..

Cariye çevik bir hareketle yerinden kalkarak dışarı çıktı... Gene bir vakit içeride oyalandı Suraka...

Sonra, uzun parlak kargısını alarak, evin arka tarafından dışarı çıktı ve tepenin arka tarafına yürüdü...

Kargısının parıltısı kimsenin dikkatini çekmesin diye, yere iyice yakın ve paralel olarak tutmakta...

Nihayet atının yanına geldi, seri bir hareketle üstüne atladı ve

cariyesine:

– Haydi sen eve dön... Sakın kimseye de bir şeyden bahsetme!..

Cariye eve yönelirken, o da atının başını sahil tarafına yöneltip yola koyuldu... Sahil boyunca yukarı doğru uzanan arap atı çok süratli koşuyordu... Koştu... Koştu... Koştu... Koşmuyor, âdeta uçuyordu kızıl renkli Arap atı...

Nihayet uzaklarda onları gördü... Ne de olsa, develer at gibi gidemiyordu...

Biraz daha gayret verdi atına Suraka...

Rüzgârın getirdiği hafif bir çıtırtı ile başını çeviren Hz. **Sıddîk**, son hızla koşan bir at ile üzerindeki adamın, gitgide kendilerine yaklaşmakta olduğunu gördü...

– **Anam babam sana kurban olsun yâ RasûlAllâh!.. Bir at hızla yaklaşıyor bize!**

Rasûlü Ekrem başını hafifçe doğrulttu:

– **Yâ Rabbi, düşür şu arkamızdan geleni!..**

Kendilerine iyice yaklaşmış olan Suraka'nın atının ayağı aniden yere sürçtü ve kapaklanıverdi... Suraka da kendini tutamayıp, kumların üstüne uzanıverdi!..

Ancak düşmesi ile kalkması bir oldu!.. Bir an durdu... Aklına fala bakmak geldi!..

Araplar arasında yaygın bir âdetti, fala bakmak!..

Bir iş yapacakları zaman, yanlarında taşıdıkları ufak deri kılıfı çıkartırlar ve onun içinde bulunan iki oktan birini, görmeksizin rastgele seçerlerdi.

Birinin üstünde “**Neâm=Evet**” diğèrinin üzerinde de “**Lâ=Hayır**”

yazılı oklardan hangisi eline gelirse, ona göre o işin olup olmayacağına karar verirler; sonra da o işi yaparlar veya yapmazlardı!.. O devrin garip âdetlerinden biri idi işte bu da...

Suraka da hemen elini kemerinin altına sokup, içinden fal torbasını çıkardı ve içinden rastgele bir ok seçti...

Şöyle düşünmekteydi:

– **Acaba Muhammed’le yanındakine zarar verebilecek miyim?..**

Çıkan okta şu yazılı idi:

– **Lâ=Hayır!..**

Hiç de hoşlanmadı bundan Suraka!..

Tekrar atına atladı... Kararsızdı... Bir an durakladı!.. Sonra aniden atına vurdu.

– Yeahhh!..

Kızıl at, öndekileri takibe başlamıştı yeniden... Epeyce uzaklaşmış olmalarına rağmen, ara gittikçe kapanıyor, Suraka yaklaştıkça yaklaşıyor, yaklaşıyordu...

Nihayet öylesine yaklaştı ki, **Rasûlü Ekrem**’in bir şeyler okumakta olduğunu işitmeye başladı... **Rasûlü Ekrem**’in hiç arkasına bakmamasına karşılık, Hz. **Sıddık**, sık sık başını çevirip ona bakıyordu...

Bir şeyler olmalıydı...

Oldu da! Aniden bir mucize oldu!..

Suraka’nın atının ön iki ayağı, kumların içine batmaya başladı!..

Gitgide artmaktaydı bu batış!.. Atın ön ayakları, diz kapaklarına kadar gömüldü kumun içersine... Suraka, kendini daha fazla tutamadı

atın üzerinde ve yere düştü...

Yumuşak kumların üstünden, hemencecik ayağa kalktı ve hayvanı da kurtarmak için çabalamaya başladı... Bir yandan o, hayvanı kurtarmaya çalışıyor, bir yandan hayvan kendini kurtarmaya uğraşiyor, fakat hiçbir netice de elde edilemiyordu...

Ne büyük bir hikmetti bu!.. Ellerini attan çektiği anda, hayvan bütün gücüyle bir daha debelendi... Kurtuluş!..

Atın ayakları kumdan kurtuluverdi bu debelenişle... Fakat aynı anda da, biraz evvel ayaklarının batmış olduğu iki ayak yerinden göğe doğru, ateş dumanı gibi bir duman yükseldi ve kayboldu!..

Büsbütün canı sıkıldı Suraka'nın...

Elini ikinci defa fal torbasına attı...

Gene suali aynı idi:

– **Acaba Muhammed'le ashabına zarar verebilecek miyim?..**

Çıkan oktaki cevap aynı idi:

– **Lâ=Hayır!..**

Zaten canı sıkılmış iken, üstelik bir de bu cevap ikinci kez tekrar edince, bütün asabı bozuldu...

– **Yâ Muhammed!.. Yâ Muhammed!.. Ben pes ediyorum!.. Durun!..**

Diye bağırmaya başladı.

Onun bu sözlerini duyan, **Rasûlü Ekrem** devesini durdurttu. Suraka da atına atlayarak onların yanına geldi...

– **Ben Cu'sum oğlu Malik'in evladı Suraka'yım...**

Emin olun ki, ne şimdi, ne de bundan sonra, size benden bir

kötülük ilişmeyecektir!.. Nasıl ki bundan evvel benden hoşlanmadığınız bir hâl zuhur etmediyse...

Kureyş'in vadettiği mükâfatı ve onlara yapmak istediklerini anlattı ve onlara sonra:

– İleride yolda sürüler göreceksiniz. Onlar benim sürülerimdir... Bu oku da alın, benim alâmetimdir... Onları gördüğünüzde, dilediğiniz kadarını alın...

– İstemez; lazım değil yâ Suraka!..

– Öyle ise beni himayene aldığına dair, bir şey yaz da ver bana!.. dedi.

Rasûlü Ekrem de Amir'e dönerek, Suraka hakkında bir amannâme yazmasını emretti... O da bir deri parçası üzerine istenilene yazarak Suraka'ya verdi.

Bundan sonra **Rasûlü Ekrem**:

– **Yâ Suraka! Bizi görmüş olduğunu kimseye söyleme! Gizle!..**

Buyurdu ve devesini ileri sürerek tekrar yola revan oldu...

Suraka geldiği yolda geriye dönerek bir müddet ilerledikten sonra, karşıdan kendisine doğru gelen arkadaşlarına rastladı.

Sordu:

– Nereye gidiyorsunuz böyle pürtelaş?..

– **Muhammed ile arkadaşlarını aramaya gidiyoruz... Sen nereden?..**

– **Boş yere ilerilere gidip kendinizi yormayın... Ben gözün gördüğü kadar bütün sahayı aradım ama boş!.. İzleri eserleri yok ortalıkta... Haydi gelin başka tarafları arayalım...**

Arkadaşlarını alıp geriye döndüren Suraka, Taif seferi sırasında

müslüman olmuş ve üçüncü Halife Hz. Osman'ın zamanına kadar, Medine'de yaşamıştır.

Rasûlü Ekrem ile **Ebu Bekir es Sıddîk** ve ikinci devedekiler, artık bundan sonra, kazasız belâsız yollarına devam ettiler...

Arada sırada, Hz. **Sıddîk**'ın tacirliği dolayısıyla tanışmakta olduğu bazı kâfirlere rast geliyorlar ve aralarında şöyle bir konuşma geçiyordu:

- Merhaba yâ Eba Bekr!..
- Merhaba yâ Eba Cemil...
- Hayrola, önündeki hazret de kim?..
- Rehberim... Kılavuzluk ediyor bana yolda...

Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, tanımayanlara katiyen söylemiyordu, önünde oturmakta olanın **Rasûlü Ekrem** olduğunu...

KÛBA'DA

Nihayet Pazartesi günü olmuştu ki, Medine yakınında bulunan “**Kûba**” köyüne iki saatlik yolları kaldı...

Karşılarından bir kabile gelmekteydi... İlk müslümanlardan Hz. Zubeyr ile Hz. Taha idi bu gelmekte olan kabile sahipleri...

Onları görünce bir sevindiler, bir sevindiler!..

Yolculuk sebebi ile toz kir içinde kalmıştı **Rasûlü Ekrem** ile Hz. **Sıddîk**... Onlara:

– **Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz yâ Rasûlullâh, yâ Eba Bekr!.. Yollarda elbiseleriniz toz, kum içinde kalmış... Hâlbuki Medine ahalişi sizi güzel, temiz kıyafetler içinde görmelidir...**

Diyerek, Şam'dan yeni almış oldukları ticaret eşyası içinden beyaz, yeni elbiseleri çıkartıp, **Rasûlü Ekrem** ile **Ebu Bekir es Sıddîk**'a hediye ettiler...

Sonra hep beraber, Medine'ye müteveccihen yollarına devam ettiler...

Güneş tam tepelerine yükselmiş, gene her zaman olduğu gibi taş, kum parçacıklarını kaynatmakla meşgûldü...

Onların Mekke'den hareketlerini işitmiş olan Medineli müslümanlar, her sabah kuşluk vaktinde "Harre" denilen mevkiye geliyor ve orada öğleye yakın bir zamana kadar istikbal etmek için bekliyorlardı.

Keza o gün de gene beklemişler ve sonra ümitlerini keserek evlerine dönmüşlerdi.

Yahudilerden birisinin bir işi çıkmıştı o sıra... Civardaki tarlasına bakması lazım geliyordu. Hemen az ilerideki gözetleme kulesine çıktı ve tarlasına bakmaya başladı.

Aniden ufukta karaltılar belirivermişti. Sıcak dolayısıyla meydana gelen sis manzaraları içinden başta beyazlar giymiş bir kabile, oraya doğru geliyordu...

Aklına, gelmesi beklenen **Rasûlullâh** ve ashabı olduğu ihtimali geldi bu kafilenin... Bu muhteşem manzaranın tesiri altında dayanamayarak, başladı haykırmaya olanca sesiyle:

– Heeeeyyy... Müslümanlaaaar!.. Beklediğiniz O Zât geliyor işte!..

Müjde top gibi patladı bu sesle âdeta...

Haykırışı duyan müslümanlar evlerine dalıp; kılıç, kalkan, silahları namına neleri varsa takınıp; en güzel elbiselerini giydiler... Kadınlar el ve ayaklarına altın bileziklerini taktılar. Atları olanlar, meşhur arap atlarını en güzel eğerleriyle süslediler. Develeri olanlar, onları dahi süsleyip, kadın erkek, çoluk çocuk, akın akın **Rasûlü Ekrem** ve Hz. **Sıddık**'ı karşılamak üzere yollara döküldüler...

Kûba'da

Artık aralarında bir saatlik bir mesafe kalmıştı...

İki kabile, yolcular ve istikbalciler, “Harre” denilen mevkide karşılaştılar. Sadece, Medine’ye bir saat mesafedeki Kûba halkı değil, Medine’nin bizzat şehir halkından kişiler dahi gelmişti istikbale...

İki kabile, **Rasûlü Ekrem**’e yapılan çeşitli sevgi gösterileri arasında, Medine’nin sağ tarafına düşen -tabii yaya olarak- bir saat mesafedeki **Kûba** köyüne yöneldi...

Tarih, yeni bir devrin başlangıcını ilan ediyor: 8 Rebiülevvel, 1. Hicret yılı...

622. Milâdi yıl... Aylardan Eylül, günlerden Pazartesi...

KÛBA GÜNLERİ

Kafile **Kûba** köyüne ulaşınca, **Rasûlü Ekrem**, bir parça olsun üzerinden atabilmek için uzun yolun yorgunluğunu, bir hurma ağacının altına çekilerek, sakın ve sessiz otururdu...

Karşılama gelenleri Hz. **Ebu Bekir** cevaplıyordu:

- Hoş geldiniz...
- Sefa geldiniz...
- Merhaba...
- Selâmü Aleyküm...

Sıddîk-ı Ekber Ebu Bekir, her birine ayrı ayrı cevap veriyor:

- Hoş gördük...
- Sefa bulduk...
- Ve Aleyküm Selâm...

Rasûlü Ekrem ile Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın arasında pek yaş

farkı olmadığı için; daha evvel **Rasûlü Ekrem**'i tanımamış olanlar, kabul merasimini Hz. **Sıddık**'in yapıp, karşılayıcılara cevap vermesi dolayısıyla, O'nu **Rasûlullâh** zannetmekte idiler...

Tâ ki, Güneş tam tepeye yükselip, hurma ağacının gölgesi kaybolana kadar...

Güneş'in ışınları bütün şiddetiyle ısıtmaya başladığında Hz. **Sıddık**, hemen koşup, kendi örtüsü ile **Rasûlü Ekrem**'in üstüne bir gölgelik yaptı... İşte o zaman herkes **Rasûlullâh**'ın kim olduğunu anladı...

Kûba köyünde dört gün misafir kalındı...

Orada kaldıklarının üçüncü günü, **Rasûlü Ekrem**'in amcası oğlu Hz. **Âli** de, geçirdiği çok tehlikeli, sıkıntılı zamanlardan sonra, onlara ulaştı...

Köye ulaşır ulaşmaz, hemen onların yanına geldi. Bu geliş, gerek **Rasûlü Ekrem**'i gerekse Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'i çok sevindirdi.

Hz. **Sıddık**:

- Hoş geldin, yâ **Âli**... dedi.
- Hoş bulduk yâ Eba Bekr!..
- Mekke'den ne zaman ayrıldın?..
- **Rasûlullâh** ile senin hareketinden üç gün sonra...
- Başına bir felaket gelmedi ya?..
- Gelmedi de söz mü?..

Bu söz üzerine **Rasûlü Ekrem**'in gözlerinden bir keder şulesi yandı ve geçti:

- **Benim için çok büyük eziyetlere katlandın yâ Âli!..**

Kûba Günleri

– **Sen sağ ve başımızdasın ya, bize bu yeter yâ RasûlAllâh...**

Sonra Hz. Âli, Mekke'nin hâlini, başından geçenleri birer birer anlattı...

Bu dört gün zarfında yapılan en büyük ve mühim iş, hiç şüphesiz ki daha Kûba'ya vardıkları ilk gününde inşasına başlanıp, oradan ayrılmazdan evvel bitirilen Kûba Mescidi idi.

Kûba'ya gelindiğinin dördüncü günü **Rasûlü Ekrem**, geldiği devesi Kasva'ya bindi ve:

– **Haydi bakalım, yâ Eba Bekr!.. Sen de bin yerine...**

Buyurarak, O'nu da arkasına aldı ve Yesrib'e müteveccihen yola çıktı... Onları takip etmekte olan, gerek Yesrib'den gelmiş şehir ahali, gerekse Kûba halkı, fevkalâde muhteşem bir manzara teşkil etmekteydi... Kâfile ağır ağır yola koyuldu...

YESRİB'E VARIŞ ve ORADA HAYAT

Yesrib ahalisi bütün müslümanlar, sokaklara çıkmış, çılgınca alkışlıyorlar, selâmlıyorlar, sevgi tezahürlerinde bulunuyorlardı, **Rasûlü Ekrem**'e karşı... Bayramlarda bile ender gözüken bir hava sarmıştı her yanı.

O güne kadarki adıyla Yesrib, hicret sonrası adıyla da Medine; eşi görülmemiş bir sevinç ve coşku yaşıyordu...

Burada da, **Efendimiz**'i tanımayan bir kısım halk, Hz. **Sıddık**'ı **Rasûlullâh** zannediyordu.

Herkes, onları, kendi evlerine gelmesini istiyordu. Fakat **Rasûlü Ekrem**, devesinin kendiliğinden nerede durursa orada ineceğini söyleyerek kimseye gitmedi... Ve Kasva'nın kendiliğinden durup çökeceği mevkiyi bekledi.

Deve, Zeyd oğlu Hz. Halid'in evinin karşısındaki boş arsaya gelince durdu ve çöktü.

O zaman **Rasûlü Ekrem** ile Hz. **Sıddık** deveden indiler...

Rasûlü Ekrem, Zeyd'in oğlu Hz. Halid'in evine teşrif etti...

O Hz. **Halid** ki, bugün İstanbul'da “**Eyüb**” isimli semtte yatmakta ve **Halid bin Zeyd Ebu Eyyub el-Ensari** namıyla tanınmaktadır. Yani, Ensara mensub olan, Eyyub'un babası, Zeyd'in çocuğu Halid...

Rasûlü Ekrem, Hz. Halid'in evinde misafir olurken, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** da, Medine yerli eşrafından ve çok zenginlerinden olan arkadaşı Zeyd oğlu Harice'nin evine misafir gitti.

Ertesi gün **Rasûlü Ekrem**'in ilk işi, devesinin çökmüş olduğu arsanın sahiplerini buldurtmak oldu.

Bu arsanın sahipleri iki yetim kardeş idi... Arsalarını hediye etmek istedilerse de, **Cenâb-ı Rasûl**, onların yetim olması sebebiyle tekliflerini kabul etmedi ve:

– **Arsayı on miskal altına satın alıyorum...**

Buyurdu.

Bugün “**Ravzai Mutahhara**” adıyla bilinen “**Mescidi Nebevi**”nin yapıldığı arazinin parası, böylece orada bulunan Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** tarafından ödendi hemen!..

Ertesi gün **Medine Mescidi**'nin inşasına başlandı.

Mescidin yapılması sırasında Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, Hz. **Ömer**, Hz. **Osman** ve Hz. **Âli** (Allâh cümlesinden razı olsun), ve bizzat **Rasûlü Ekrem** çalıştılar...

Keza mescidin temelleri kazılıp bittiğinde, **Rasûlü Ekrem** onları çağırılmış, ilk taşı bizzat kendisi koyduktan sonra, diğer taşlarını da Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, Hz. **Ömer el Faruk**, Hz. **Osman bin Affan** ve Hz. **Âli bin Ebu Talib**'in koymalarını istemişti...

Bu arada Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, **Mekke**'de kalmış olan hanımı **Ümmü Ruman** ile kızı Hz. **Esmâ** ve aynı zamanda **Rasûlü Ekrem**'in nikahlısı olan kızı Hz. **Aişe**'yi alıp gelmesi için **oğlu Abdullah**'a haber göndermişti.

Abdullah, Zeyd ile Ebu Rafia'nın gelmiş olduklarını duyunca, hemen onların yanına gitti. Onlar da, **Abdullah**'a babasının kendilerine söylemiş olduklarını naklettiler... Bunun üzerine Abdullah koşu koşu eve gitti, içeri girdi ve karşısına çıkan **Aişe**'ye:

– **Yâ Aişe, Ebu Rafia ile Zeyd, Rasûlullâh tarafından buraya gönderilmiş... Sevede ile Fatma ve Ümmü Gülsüm'ü aldırıyormuş... Babam bizim de gelmemizi söylemiş. Haydi hazırlanın gidiyoruz!..**

Kısa zaman zarfında onlar da hazırlandılar ve hep bir arada Medine'ye hareket ettiler...

Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk** da bu arada “**Süh**” namıyla maruf mevkide bir ev yaptırmaktaydı. Keza, **Rasûlü Ekrem** de, Mescidin yanına bir ev yaptırmıştı. Bu evin bir kapısı da mescide açılyordu...

Nihayet Hz. **Sıddîk**'ın evi bitmişti ki, yolcular çıkageldiler... Henüz **Rasûlü Ekrem** ile Hz. **Aişe**'nin düğünü olmamıştı...

O sıralar Medine'de sıtma salgını vardı... Geldiğinden az bir zaman sonra Hz. **Aişe** de sıtmaya yakalandı... Bir müddet sonra iyileşerek ayağa kalktı.

İyi olduktan bir zaman sonra Hz. **Aişe** ile **Rasûlü Ekrem**'in düğünü, bir Çarşamba günü yapıldı...

Düğünden birkaç gün sonra Hz. **Sıddîk** ortalıktan kayboldu. O da Medine'nin meşhur sıtmasına yakalanmıştı.

O zaman **Rasûlü Ekrem** dua ederek, sıtmanın Medine'den çıkmasını istedi. Bir müddet sonra Medine'de sıtma vakası duyulmaz oldu.

Hicret'in beşinci ayında **Rasûlü Ekrem**, Hz. **Sıddîk**'ı, Hz. **Ömer**'i, Hz. **Osman**'ı çağırarak:

– **Müslümanlık günden güne artıyor, fakat biz saflarımızı sıkı**

tutmalıyız. Yarın hicret edenlerle, Medine'nin yerlileri arasında bir ayrılık çıkabilir. Onun için, her ensar muhacir "Medine'ye göç eden müslüman"dan birisiyle öz kardeş olsun!.. buyurdu.

Bunun üzerine muhacirlerden her biri, Ensardan bir kişiyle kardeş oldular...

Hatta öylesine samimi, öylesine samimi bir kardeşlik kuruldu ki aralarında, Ensar'a mensup olanlar, her neye sahipse, onun yarısını muhacir kardeşlerine vermek istediler...

Ayrıca muhacirler bir de kendi aralarında kardeşlik kurdular. Böylelikle her muhacir, biri ensardan diğeri de muhacirden olmak üzere iki öz kardeşe sahip oldu.

Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** da, muhacirlerden Hz. **Ömer el Faruk**, Ensar'dan da, evine misafir inmiş olduğu **Zeyd oğlu Harice** ile öz kardeş oldu.

Günler böylece bir süre sakin sakin aktı durdu...

RUMLAR'IN PERS'LE SAVAŞI ve HZ. EBU BEKİR'İN İDDİASI

O zamanlar, merkezi İstanbul'da bulunan Doğu Roma imparatorluğu ve halkı, dört kitaptan biri olan “İncil”e inanmakta, ve çeşitli bozuk itikatlarla da olsa **Allâh**'a inanıyorlardı. Buna mukabil, gene o devrin ikinci büyük imparatorluğu olan İranlılar ise, Mecusi olup, her bir mahallenin köşesinde devamlı olarak yaktıkları ateşe tapınırlardı. Bu iki eski imparatorluk sık sık harp ederlerdi.

Rasûlü Ekrem, Medine'ye hicret etmezden birkaç sene evvel, Suriye'de bulunan imparator Herakliyus'un ordusu, İranlılar tarafından büyük bir hezimete uğratılmıştı.

Bu durumu haber alan Mekkeli müşrikler, kendileri gibi müşrik olup ateşe tapınan İranlıların zaferi ile iftihar ettiler ve müslümanlara gelerek:

– **Farslar nasıl Romalıları hezimete uğrattırsa, biz de sizlere karşı galip geleceğiz...**

Dediler... Ve bu şekilde alaya devam ettiler. Müşriklerin bu tarzda

alaya başlamasından az bir müddet sonra, **Cenâb-ı Allâh** onlara cevap verdi, müslümanları teselli etti:

“ELİF, LÂM, MİM...

RUM (Bizanslılar), mağlup oldu!

YAKIN BİR BÖLGEDE... ONLAR (Rum) BU YENİLGİDEN SONRA, GALİP GELECEKLERDİR.

BİRKAÇ SENE İÇİNDE... BAŞINDAN SONUNA HÜKÜM ALLÂH'INDIR! O ZAMAN İMAN EDENLER SEVİNİR (Allâh'ın bildirdiği gerçekleştiği için).

ALLÂH YARDIMIYLA... DİLEDİĞİNE ZAFER VERİR! “HÛ”; AZİYZ'DİR, RAHIYM'DİR.

ALLÂH'IN VAADİ (bu)! ALLÂH, VAADİNDEN DÖNMEZ! NE VAR Kİ İNSANLARIN EKSERİYETİ BİLMEZLER.” (30.Rûm: 1-6)

Bu ayetlerin nâzil olmasından sonra, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, müşriklere şöyle dedi:

– **Boş yere sevinmeyin!.. Vallâhi “Bıd'ı Sin”in sonunda, Rumlar Farısları bozguna uğratacaklardır...**

Müşrikler O'nun bu sözlerini kabul etmediler. Hz. **Sıddık**, âyeti kerîmedeki **“Bıd'ı Sin”** tâbirini üç sene diye biliyordu. Bu sebeple müşriklerden Übeyy ile şöyle bir bahse girdi:

Üç senenin hitamına kadar Rumlar Farısları yenerlerse, Übeyy, Hz. **Sıddık**'a on deve verecek; aksi takdirde, on deveyi Übeyy alacaktı Hz. **Sıddık**'tan.

Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, derhâl **Rasûlü Ekrem**'in yanına gelerek vaziyeti izah etti ve fikrini sordu.

O zaman **Rasûlü Ekrem:**

– “Bıd'ı Sin” üç ile dokuz sene arasındaki zamana derler yâ Eba Bekr!.. Şimdi sen ona git, müddeti dokuz seneye, deveyi de yüze çıkarmayı teklif et!.. buyurdu.

Hz. **Sıddık**, doğruca müşriklerin olduğu yere, Übeyy'in yanına gitti ve ona teklifini açıkladı.

O da memnuniyetle kabul etti. Çünkü o günkü şartlar altında; Rumlar uğradıkları bozgunun büyüklüğü dolayısıyla, değil dokuz, on dokuz sene içinde bile toparlanamazlardı...

İşte şimdi bu iddia hâlâ devam etmekte... Ancak sürenin sonuna da çok bir zaman kalmış değil...

Her şeyin bir sonu olduğu gibi, akmakta olan sakin günlerin de sonu geldi... Artık özgürlükler için savaşmanın, müslümanların haklarını müdafaa etmelerinin vakti gelmişti.

BEDİR SAVAŞI

Müslümanlar, **Rasûlü Ekrem** kumandasında üç yüz on kişilik bir kuvvet ile **Bedir** isimli mevkiye gelip yerleştiler.

Burada, **Rasûlü Ekrem** için bir de çadır kuruldu. Çadırda **Rasûlü Ekrem** ile beraber Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk** da bulunmaktaydı.

Biraz sonra **Rasûlü Ekrem** çadırdan çıktı, harp sahasını gezdi, gereken emirleri verdi, **bazı azgın müşriklerin bu savaşta ölecekleri yerleri bir mucize olarak gösterdi** ve sonra tekrar çadıra dönerek dua etmeye başladı **Cenâb-ı Allâh**'a...

Öylesine dua ediyor, öylesine dua ediyordu ki, sonunda ellerini yukarıya kaldırmaktan sırtındaki rıdası yere düştü.

Yere düşen rıdayı **Rasûlü Ekrem**'e verirken Hz. **Sıddîk**:

– **Bu kadar dilek yetişir, yâ RasûlAllâh!.. Allâh, sana vadettiği zaferi yakında verecektir!..**

Ve Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk** bu sözlerini yeni bitirmişti ki, **Rasûlü Ekrem**'e vahiy gönderdi:

“BU TOPLULUK YAKINDA MUHAKKAK HEZİMETE

UĞRAYACAK VE ONLAR ARKALARINA DÖNÜP GİDECEKLERDİR..”

Böylece zaferin ilk müjdesini Hz. **Sıddık** almış oldu.

Savaşın başlamasına az bir müddet kalmıştı ki, **Rasûlü Ekrem**, hemen yanbaşında oturan Hz. **Sıddık**'a dönerek şöyle buyurdu:

– **Yâ Eba Bekr!.. İşte şu Cibrîl'dir!.. Harp silahı üzerinde!.. Atının başını tutmuş...**

Cenâb-ı Allâh, gerek bu ve gerekse ileride göreceğimiz birçok harplerde, müslümanların ordusunu, insan şekil ve kıyafetindeki meleklerle takviye buyurmuştur. Bilahare harpten sağ kalıp kurtulabilen müşrikler, müslümanların bu kadar çokluğuna hayret etmişler, fakat bu sırrı asla anlayamamışlardır...

Çok şiddetli geçen bu ilk savaşın neticesi, müslümanların ezici zaferiyle sonuçlandı. **Ebu Cehil, Halef oğlu Ümeyye** gibi birçok İslâmiyet düşmanlarının cesetleri harp sahasını doldurmuştu.

Harp henüz bitmiş, müslümanlar ferahlamışlardı ki, **Cibrîl, Rasûlü Ekrem**'e şu haberi getirdi:

– **Ehli Kitap Doğu Roma imparatorluğu, Ateşperest İran imparatorluğu ordusunu, yapılan savaşta büyük bir mağlubiyete uğrattı!..**

İşte, Rum Sûresi ilk âyetlerinde bildirilenler bir mucize olarak tahakkuk etmiş; Rumlar, ateşperest İranlıları belirtilen müddet içerisinde, mağlubiyete uğratarken aynı günde, müslümanlar da, Kureyşli müşrikleri bozguna uğratarak rahatlamışlardı...

Şüphesiz ki, **HÜKÜM ALLÂH'TANDIR... O'nun dilediği olmuştur, olmaktadır ve olacaktır...**

Şimdi savaş nihayetlenmiş, ele geçen esirlerin ne yapılacağı hakkında toplantı yapılmaktaydı.

Hz. **Ömer**, şiddet taraftarıydı!.. Harp cezası olarak, esirlerin

tamamen katledilmesi fikrini ileri sürüyordu.

Rasûlü Ekrem, Hz. **Sıddîk**'a da ne düşündüğünü sordu:

– **Senin fikrin nedir, yâ Eba Bekr?..**

Hiz. **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın merhamet duyguları, her zaman olduğu gibi üstün geldi:

– **Fidye (kurtuluş parası) mukabili serbest bırakılsa daha iyi olur kanaatindeyim yâ RasûlAllâh...**

Bu sözler üzerine **Rasûlü Ekrem** şöyle buyurdu:

– **Ebu Bekir, melekler (dört büyük) arasında Mikail gibidir... Bu, rahmet ve merhamet meleğine benzer.**

Rasûller içinde ise İbrahim'in (Selâm olsun O'na da) misalidir. Kavmine karşı bal gibi tatlı hareket ederdi.

Kavmi O'nu ateşe attığı ve Cenâb-ı Allâh'ın da ne duan varsa kabulümdür, buyurduğu hâlde, O gene de beddua etmedi. Şöyle yalvardı Allâh'a:

“Kim ki bana tâbi olursa o bendendir... Kim ki bana isyan ederse, Sen Ğafûr'sun, Rahıym'sin.”

Bundan sonra **Rasûlü Ekrem** esirlerin fidye mukabili serbest bırakılmaları kararına vardı...

Bir gün Hiz. **Sıddîk, Rasûlü Ekrem** ile beraber oturmakta iken her ne sebepten ise, kızmış olan bir bedevi gelerek O'na çatmaya başladı.

Hiz. **Sıddîk**, sakin ve yumuşak ahlâklı, kavga sevmez bir kişi olduğu için, bedeviye aldırış edip cevap vermedi...

Ne var ki bedevi bu durumdan gittikçe yüz bularak, daha ileri gitti, ve nihayet Hiz. **Sıddîk**'ın annesine, babasına sövmeye başladı...

Hiz. **Sıddîk** da nihayet bir insandı... Sonunda sabrı tükenince, dayanamayarak:

– **Senin de!..**

Dedi ve böylece bedevinin sözlerini kendisine iade etti...

Fakat bu kelime Hz. **Sıddık**'ın ağzından çıkar çıkmaz, **Rasûlü Ekrem** ayağa kalkarak yürümeye başladı.

Hz. **Sıddık**, **Rasûlü Ekrem**'in canının sıkıldığını anlamıştı.

Bedeviye kendi hâlinde bırakarak, hemen arkasından koşuverdi **Rasûlü Ekrem**'in ve sordu:

– **Yâ RasûlAllâh!..** Bu adam bana kötü sözler söylerken, ebeveynime küfrederken, Siz oturup mütebessim bir çehre ile seyrediyordunuz; sonra ben, sözlerini kendisine iade edince, hem yüzünüzdeki tebessüm kaçtı, hem de ayağa kalkıp yürümeye başladınız?

– **Yâ Eba Bekr!..** buyurdu **Rasûlü Ekrem**, gene tebessüm ederek...

O adam sana hoşlanmadığın çirkin sözleri söylerken, beddua ederken, ebeveynine söverken, sen susuyordun, sabrediyordun!.. **Senin** susup, o adama cevap vermediğin müddetçe de, üzerinde bulunan bir melek, senin yerine o adama cevap vermekteydi... **Bilahare** senin sabrın tükendi ve ona cevap verdin... İşte o anda, senin yerine o adama cevap vermekte olan melek gitti ve o meleğin yerini şeytan aldı; sizi büsbütün kızdırmaya başladı... **Bu** sebeple ben de daha fazla orada durmayıp ayağa kalktım ve yürümeye başladım...

UHUD SAVAŞI

Kureyşliler bir türlü hazmedemediler, **Bedir**'de almış oldukları büyük mağlubiyeti!..

Bu hezimetin öcünü almak üzere, Ebu Süfyan kumandasında son derece teçhizatlı  bin kişilik bir ordu teşkil ettiler.

Görüldüğü gibi **Bedir'deki ordu mevcudunun  misli** olan bu ordu, Medine zerine hareket etti... Medine'nin yakınındaki Uhud dağı yanına gelen müşrik ordusu şevval ayının yedinci günü karargh kurdu. O zaman için çok önemli bir kuvvetti bu...

Bu durum zerine, **Rasûlü Ekrem** gene her zamanki gibi bir harp meclisi kurdu ve bu mecliste sahabenin ileri gelenlerinin fikirlerini aldı.

Rasûlü Ekrem, görmüş olduğ bir rüya dolayısıyla, harbin, Medine'nin dışına ıkılmaksızın, müdafaa savaşı tarzında yapılmasının iyi olacağı kanaatinde olduğunu açıkladı.

Bu fikir, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** tarafından da beğenilmişti.

O da kalkarak bunun gerekçelerini izah etti ve **Rasûlü Ekrem**'in

ileri sürdüğü tarzda savaş yapılmasının daha yerinde olacağını söyledi...

Bu arada ashabtan bazıları dahi aynı fikri müdafaa ettiler...

Fakat Hz. **Hamza** ve Bedir savaşına katılmamış bulunan sahabe, **meydan harbine taraftar olduklarını** söyleyerek, bu hususta çok ısrar ettiler.

Bu durumda, **Rasûlü Ekrem** onları kırmayarak, bin kişilik bir ordu teşkil etti ve **Uhud dağına** hareket edildi...

Ancak, yolun yarısına gelindiği zaman, üç yüz kişilik bir münafıklar grubu, meydan savaşı yapmanın doğru olmayacağını öne sürerek, ters yüzü şehre geri döndüler.

Böylece müslümanların kuvveti yedi yüz kişiye düşmüş oldu...

Harp sahasına gelindiğinde, kısa bir süre mola verildikten sonra, Rasûlü Ekrem arka taraflarına düşen geçidi müdafaa etmeleri için elli kişiyi vazifelendirdi; ve her ne pahasına olursa olsun, kendisi çağırmadığı müddetçe buradan ayrılmamalarını söyledi.

Harp çok şiddetli başladı!..

İlk aşamada, müslümanlar çok sert bir hücumla müşriklerin hepsini dağıttılar.

Fakat daha sonra kaçmakta olan putperest Kureyşlileri takip etmeyerek, ganimetleri paylaşmaya koyuldular!..

Arkadaşlarının ganimetleri paylaştığını gören geçit bekçilerinden kırk ikisi de dayanamayarak, ganimetten hisselerini almak üzere, geçidi terk edip, onların yanına gittiler...

Bu hâl üzerine, bilahare müslüman olup **Rasûlü Ekrem**'den "**Allâh'ın kılıcı**" ünvanını alacak olan **Velid'in oğlu Halid**, derhâl müşriklerin bir kısmını topladı ve geçitte kalan sekiz kişiyi de şehid

Uhud Savaşı

ederek, arka taraftan müslümanlara hücum etti... Kaçmakta olan diğerleri de, haber aldılar ve Ebu Süfyan kumandasında önden saldırdılar...

Bu ikinci aşamada, müslümanlar ansızın gelen düşman kuvvetlerini görünce şaşırıldılar; güç belâ kendilerini toparlamaya çalıştılar. Ne yazık ki bir netice alınamadı!..

Putperest Kureyşliler, karargâha kadar ilerlemişler **Rasûlü Ekrem**'in tâ yanına kadar gelmişlerdi!..

Müslümanlardan bir kısmı canını kurtarmak için şehre kaçarken, diğer bir kısmı da Uhud'a tırmanıyordu.

Canla başla savaşan Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, Hz. **Ömer el Faruk** ve Hz. **Âli** gibi birkaç kişi kalmıştı geride savaşa devam eden... Onlar da dağınık bir hâlde idiler savaşın şiddetinden!..

Derken yaklaşan birisi, attığı taş parçası ile Rasûlü Ekrem'in sağ alt iki dişini kırdı!..

Bir başkası, alnını yardı!..

Bir diğeri de bir kılıç darbesi ile elmacık kemiğini yaraladı ve bu arada kırılan miğferin iki halkası da yanağına battı!..

Bu darbe şiddetiyle at üstünden yere yuvarlanan Rasûlü Ekrem, zırhının da ağırlığı sebebiyle bir an için ayağa kalkamadı.

Bunu gören müşrik, **“Muhammed'i öldürdüm”** diye haykırmaya ve koşmaya başladı!..

Zaten morali bozuk olan müslümanlar, bu sözleri de işitince, bûsbütün yıkıldılar ve kaçmaya başladılar!..

Tam o sırada, oradan geçmekte olan bir müslüman, **Rasûlü Ekrem**'in sağ olduğunu görerek:

– **Ey Müslümanlar!.. Geriye dönün!.. Rasûlullâh sağdır!.. Yaşıyor işte!.. Burada!.. Geriye dönün, toplanın!..**

Diye avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Bu müjdeyi işiten Hz. **Sıddık**, Hz. **Ömer**, Hz. **Âli** ve daha birkaç kişi oraya toplanarak bir müdafaaya giriştiler topluca...

Onları gören yirmi kadar sahabe de yanlarına geldi ve sayıları otuza yükseldi.

Nitekim bu arada Hz. **Hamza** da -Allâh ondan da razı olsun- **şehîd olmuştu.**

Daha sonra müslümanların sayısı yeni gelenlerle yetmişe, yüze yükseldi.

Bu arada **İbni Nadir** -Allâh ondan da razı olsun- ismindeki bir ashabın misli görülmemiş bir şekilde savaştığı görülüyordu. Daha sonra cesedi, almış olduğu seksen küsur yara dolayısıyla tanınmamış; ancak kızkardeşi parmak uçlarından teşhis edebilmişti bu şehîdi...

Müslümanların tekrar toparlanması ve hücumu geçişi, zaten oldukça muazzam bir zâiyat vermiş bulunan müşrikleri büsbütün korkuttu.

Ebu Süfyan:

– Bu günlük bu kadar yeter!..

Diyerek, ordusunu topladı ve harp sahasını terk ettiler.

Rasûlü Ekrem, onların geri dönmesinden endişe ederek buyurdu ki:

– **Düşmanları ardı sıra kim takip eder?..**

Bu vâki davet üzerine, başta **Ebu Bekir es Sıddık** olmak üzere, ashabı kiramin yetmiş kadar ileri geleni, onları takip etti... Böylece bu savaş da dinsizlerin savaş meydanından kaçması ile son bulmuş

oldu.

Ancak bu arada daha önce görmüş olduğumuz gibi, Rumlar Farsları yenmiş, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** da bahsi kazanmıştı.

Fakat henüz yüz deveyi almamıştı. Aksi gibi, bahse girmiş olduğu Übeyy de Uhud savaşında ölmüştü...

Bunun üzerine Hz. **Sıddık**, Übeyy'in vârislerine müracaat ederek, onun mirasından yüz deveyi aldı ve **Rasûlü Ekrem**'e getirdi. **Rasûlü Ekrem** de Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'a:

– **Yâ Eba Bekr!.. Bu develeri sen de sadaka olarak muhtaç olanlara dağıtıverirsin...** buyurdu.

Hz. **Sıddık**, develeri muhtaçlara dağıtılmalı epeyce bir zaman olmuştu...

Rasûlü Ekrem, yanında **Ebu Derda** -Allâh ondan da razı olsun- ve daha birçok sahabesi olduğu hâlde oturmaktaydı ki; aniden Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** gözüktü.

Elbisesinin eteklerini diz kapaklarına kadar toplamış, telaşlı bir hâlde koşu koşu geldi...

Rasûlü Ekrem, onun bu hâlini görünce yanındakilere tebessüm ederek:

– **Herhâlde arkadaşımız birisiyle çekişmiş olacak...** buyurdu.

Zaten Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'ı ne zaman görse, çehresi mütebessim bir hâl alırdı **Rasûlü Ekrem**'in. Hatta en sıkıntılı, üzüntülü vakitlerinde bile, yanına O gelince bu hâli kayboluverirdi... Hz. **Sıddık** heyecanlı bir vaziyette geldi.

– **Es Selâmü Aleyküm yâ RasûlAllâh!..**

– **Ve Aleyküm Selâm ve Rahmetullâhi ve Berekatuhu yâ Eba Bekr!.. Nedir bu telaşın böyle?..**

– **Yâ RasûlAllâh**, benimle Hattaboğlu arasında bir münazaa vuku buldu. Fakat bu münakaşada ben **Ömer**'e karşı ileri gitmişim. Sonra pişman oldum da **Ömer**'den kusurumun affını diledim; ama **Ömer** bundan kaçındı!.. Ben de huzuruza geldim.

– **Allâh** seni mağfired etsin yâ **Eba Bekr!**.. **Allâh** seni mağfired eylesin yâ **Eba Bekr!**..

Buyurdu üç kere **Rasûlü Ekrem**...

Bu arada Hz. **Ömer** de, bu dargınlıktan nedamet getirmiş, Hz. **Sıddık**'ın evine gitmişti:

– **Eba Bekr burada mı?**.. Sualine:

– **Hayır, evde yok!**.. Cevabını aldı.

Bunun üzerine doğruca **Rasûlü Ekrem**'in yanına gelip, selâm verdi... Fakat, **Rasûlü Ekrem**'in sîması, Hz. **Ömer**'i görünce değişmeye başladı...

Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, **Rasûlü Ekrem**'in sîmasının değiştiğini görünce, kendisi yüzünden Hz. **Ömer**'e darılmasından korktu ve **Rasûlü Ekrem**'in önünde diz çökerek:

– **Yâ RasûlAllâh**, vallâhi bu işde ben, **Ömer**'den daha fazla ileri gitmişim... dedi iki kere...

Bunun üzerine, **Rasûlü Ekrem** orada bulunanların hepsine birden hitap etti:

– **Şüphesiz ki Cenâb-ı Allâh** beni, size Rasûl göndermişti...

Bunu size tebliğ ettiğim zaman hepiniz beni yalanlamıştı... O zaman sadece **EBA BEKR** inanmıştı benim Rasûlullâh olduğuma... Ve benim uğrumda canını, malını feda etti...

Bunları söyledikten sonra iki kere tekrar buyurdu bu sözleri:

Uhud Savaşı

– **Şimdi Ashabım!.. Siz, bu Azîz Dostumu, bu nispetiyle bu hususiyetiyle bana bağışlarsınız değil mi?..**

O günden sonra, **Rasûlü Ekrem**'in Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk** hakkında izhar eylediği bu tâzim üzerine, hiç kimse O'nu incitmedi...

HUDEYBİYE'DE

Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında, **Rasûlü Ekrem** umre -yani Kâbe'yi ziyaret- kasdı ile, yanında bin beş yüz sahabesi olduğu hâlde Mekke'ye doğru yola çıktı.

Tabii ki, her zaman olduğu gibi, gene Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk** da yanında idi.

Hudeybiye isimli, Mekke yakınındaki bir yere gelindiği zaman, Mekke'deki ahvali bilen birisi geldi ve **Rasûlü Ekrem**'e, müşriklerin kendisini **Kâbetullâhı** ziyaretten men edeceklerini; icap ederse bunun için savaşıacaklarını bildirdi...

Bunun üzerine **Rasûlü Ekrem** gelen kişiye, sadece Kâbetullâhı ziyaret için Mekke'ye gelmiş olduklarını, savaşmak gibi bir niyetleri olmadığını; bir anlaşma yapmak istediklerini; fakat karşı tarafın mutlaka savaşmak istemesi hâlinde bundan da kaçınmayacaklarını ifade etti...

Ve ekledi ki...

– **Allâh bize zafer vadetmiştir!..**

Gelen kişi bu bilgilerle Mekke'ye döndü... Almış olduğu bilgileri Mekkeli müşriklere nakletti...

Bunun üzerine Mekkeli müşrikler, **Rasûlullâh** AleyhisSelâm ile görüşmek ve kesin düşüncelerini anlamak üzere Urve isimli bir aracıyı yolladılar...

Rasûlü Ekrem aynı düşüncelerini ona da tekrarladıktan sonra şu düşüncesini de ekledi:

– **Bir anlaşma yapmayı kabul etmezlerse, Kureyş ile ölünceye kadar savaşaçağım!..**

Bu cevap karşısında Urve, **Rasûlü Ekrem**'in yanındaki topluluğa uzun uzun göz gezdirdikten sonra şöyle konuştu:

– Ben senin adamların arasında eşraftan olanları gördüğüm kadar; bazı kabilelerden bir araya gelmiş birtakım insanlar da görüyorum ki, bunlar savaş sırasında seni bırakıp kaçabilirler!..

Rasûlü Ekrem'in ashabının bu kadar ağır itham edilmesi karşısında dayanamayan **Ebu Bekir es Sıddık** aynı ağırlıkta okkalı bir cevabı yerleştirdi:

– **Haydi oradan, sen git Hubal'ın kıcını yala!.. Biz mi Rasûlullâh'ı yalnız bırakıp kaçacağız?..**

Bu cevap çok ağır gelmişti Urve'ye... Konuşan kişiyi tanıyamadığı için kızgınlık ve merakla sordu:

– Sen de kim oluyorsun, benimle böyle konuşuyorsun?..

Oradakilerden biri cevap verdi:

– **Kuhafe oğlu Ebu Bekir'dir!..**

Urve esefle konuştu:

– **Ah Eba Bekr!.. Hayatım kudret elinde olana yemin ederim**

ki, eğer üzerimde minnet borcum olmasaydı, sana öyle bir cevap verirdim ki!.. Ne yazık ki sana o borcumu hâlâ ödeyemedim!..

Urve geçmiş günlerde bir diyet meselesinden dolayı on deve borçlanmıştı... Ödeyemediği için çok zor duruma düşmüştü...

İşte o anda **Ebu Bekir** onun yardımına koşmuş, ona on deve vererek diyet borcunu ödemesini sağlamıştı...

Aradan geçen bu süre zarfında da Urve hâlâ **Ebu Bekir**'e bu borcunu ödemiş değildi... İşte Urve'nin bahsettiği minnet borcu meselesi buydu!..

Bu görüşmeden sonra Urve Mekke'ye döndü ve daha sonra Süheyl adında bir kişi gelerek, anlaşma yapılmak üzere görüşmelere başladı...

Ancak anlaşma şartları bir kısım ashaba ağır geliyordu...

Başta Hz. **Ömer** olmak üzere birçok sahabe anlaşma şartlarını içlerine sindiremiyorlardı... Bu da yeterli bir biçimde anlaşma şartlarının ileride neler getireceğini fark edememekten ileri geliyordu...

Anlaşma imzalanacağı günün gecesinde Hz. **Ömer** olayı bir türlü hazmedemediği için kızgınlıkla Hz. **Ebu Bekir**'in yanına gitti.

– **Yâ Eba Bekr!.. Bu adam** -asabı çok bozuk olduğu için **Rasûlü Ekrem**'den böyle söz ediyordu- **Allâh'ın hak olan Rasûlü değil mi?..**

– **Evet!.. Allâh'ın hak Rasûlüdür!..**

– **Biz müslümanlar hak, düşmanlarımız bâtil üzere değil midir?..**

– **Evet... Öyledir!..**

– **Öyle ise niçin biz dinimize küçüklük veriyoruz?..**

– **Be hey adam!.. Muhammed Allâh’ın Rasûlüdür!.. O, Rabbine isyan etmez!.. Allâh da elbette O’nun yardımcısıdır!.. Sen hemen O’nun emirlerine sarıl!.. Vallâhi Muhammed hak üzeredir!..**

Hz. **Ebu Bekir**’in bu cevabı üzerine Hz. **Ömer**’in asabiyeti bir ölçüde teskin olmuştu... Ama gene de kafası karıştı!..

Cevabını bulamadığı sorularını Hz. **Sıddîk**’a sordu:

– **O bize Medine’de iken, “Kâbetullâha varacağız; tavaf edeceğiz...” demedi mi?**

– **Evet, öyle dedi!.. Ancak sana, “Bu sene” varıp tavaf edeceğiz, dedi mi?..**

– **Hayır!..**

– **Öyle ise dur bakalım biraz!.. Yakın bir zamanda sen Beytullâha erip, elbette tavaf edeceksin!.. Bundan hiç şüphelen olmasın!.. Ama önce beklemesini öğren!..**

Bu sözler üzerine Hz. **Ömer** iyice sakinleşti ve artık itirazı bıraktı...

Ve bu tartışmalar arasında **Hudeybiye antlaşması** imzalandı...

Görülebileceği üzere bu antlaşma ilerde Mekke’nin fethine yol açacaktı...

Hudeybiye’den döndükten sonra idi...

Rasûlü Ekrem ashabıyla beraber oturuyordu ki Amr huzura girdi ve bazı şeyler konuştuktan sonra:

– **Yâ RasûlAllâh, ashabınız içinde sizin en çok sevdiğiniz kimdir?..**

Başkalarının hatırı kalmaması için **Rasûlü Ekrem** şu cevap ile

konuyu geçiştirmek istedi...

– **Aişe'dir!..**

Ancak Amr bu konuda gerçeği öğrenmek hususunda ısrarlı idi...
Tekrar sordu sorusunu başka bir yönden:

– **Erkeklerin içinde en çok sevdiğin kimdir yâ RasûlAllâh?..**

Artık gerçeği söylemek zorunda kalmıştı **Efendimiz**
AleyhisSelâm:

– **Aişe'nin babasıdır!.. Ebu Bekir'dir!..**

Hudeybiye antlaşmasının ertesini senesi, **Hayber** isimli Yahudilerin
elindeki kale halkına İslâmiyet anlatılmak üzere sefer düzenlendi...

Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, bu defa da gene **Rasûlü Ekrem**'in
yanında bulunuyordu...

Kale civarına gelindiği zaman yahudiler, müslümanların içeri
girmelerine izin vermediler... Savaşmaktan başka çare kalmamıştı...

Kaleyi fethetme görevi Hz. **Âli**'ye verilmişti...

Yahudilerin ele geçmez dedikleri güçlü kale, bir avuç imanlı
müslümanın verdiği yiğitçe mücadele karşısında düşürmüştü!..

Cengâver Hz. **Âli**, gösterdiği büyük başarı ile "**Hayber Fatih**"
olmuştu!..

Hayber savaşından sonra, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'in
kumandasındaki bir ordu, Beni Kilab üzerine sefer yaparak, onlara
hadlerini bildirdi...

Hz. **Sıddık**'in kumandanlığını yaptığı bu ordu, Beni Feraze'yi de
yola getirdi...

Artık sıra Mekke'nin fethine gelmişti...

MEKKE ve TAİF'İN FETHİ

Kureyşlilerin, yapılmış bulunan antlaşma hükümlerine uymamaları ve antlaşmayı bozmaları müslümanların Mekke'yi fethetmesine yol açtı!..

Rasûlü Ekrem, yanında Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, **Hayber fatihi** Hz. **Âli** ve Hz. **Ömer** de olmak üzere on bin kişilik bir ordu ile Mekke üzerine yürümeye başladı...

Ne var ki Mekkeli Kureyş halkı, Hz. **Muhammed** ve yanındakilere karşı çıkacak gücü kendilerinde bulamamışlardı...

En şiddetli bir savaşta dahi gazi ya da şehîd olmayı kafalarına koymuş olan müslümanlar, müşriklerin bu korkaklıkları karşısında hayret etmişlerdi...

Ancak tam Mekke'ye girilirken çevredeki tepelerin arkasından çıkan birkaç bedevi müşriğin attıkları oklar iki müslümanı şehâdet mertebesine ulaştırmıştı...

Böylelikle Mekke, iki şehîd haricinde kansız olarak ele geçirilmişti...

Mekke, müslümanların eline geçip şehirde emniyet sağlandıktan sonra Hz. **Ebu Bekir** doğruca babasının yanına gitmişti...

Babası Ebu Kuhafe henüz müslüman olmamıştı!..

Ebu Bekir babasının ihtiyar hâline aldırış etmeden onu evinden aldı, doğruca **Kâbe** civarındaki **Rasûlü Ekrem**'in yanına getirdi...

Onları görünce **Rasûlü Ekrem**, Hz. **Sıddık**'a olan sevgisi dolayısıyla tarizde bulundu...

– **Şu ihtiyar babanı ziyarete gidene kadar bekleseydin ya!.. Buraya kadar niye yordun onu bu yaşlı hâliyle?..**

Hz. **Sıddık** davranışının yerindelğini ifade etti:

– **Yüksek huzuruna gelmek onun boynuna borçtur yâ RasûlAllâh!..**

Rasûlü Ekrem bu hassasiyetinin Hz. **Sıddık**'a olan sevgisinden ileri geldiğini vurguladı:

– **Oğlunun bizim üzerimizdeki iyilikleri, yardımları dolayısıyla elbet biz de onun hukukuna riayet ederiz...**

Mekke'nin fethi nasip olunca artık sıra Taif'e gelmişti...

On bini, yanında gelenler ve iki bini de Mekke'den katılanlar olmak üzere toplam on iki bin kişilik bir kuvvet ile, yirmi bin kişilik Taifli müşriklerin ordusu üzerine yürüdü.

Tarih, Hicretin sekizinci yılı Şevval ayı...

Taif'te ve civar kabilelerde bulunan bütün müşrikler bir araya toplanmışlar, müslümanlara son ve kati bir darbe vurmak istiyorlardı.

Zira onlar da biliyorlardı ki, bu ellerine geçen son fırsattı!..

Eğer bu defa da müslümanlar yenilip dağıtılamazsa, bundan böyle önüne geçilemez bir hâl alacaklar; ve bir çığ gibi büyümekte devam

edeceklerdi.

Müslüman ordusunda ise bir rehavet göze çarpmaktaydı. Ordularının kuvvetinden çok emin bulunuyor ve nasıl olsa düşmanı yeneriz diye düşünüyorlardı.

Cenâb-ı Allâh, kuvvetlerine güvenen müslümanların bu hâllerinden dolayı, onlara bir ders verdi...

Mekke'nin fethinden on altı gün sonra, Şevval ayının altıncı günü hareket edildi.

Müşrikler iki yandan saldırmaktaydı!

Müslüman kuvvetlerin öncüleri, daha müşriklerle ilk çatışma anında bozularak geri kaçmaya başladı.

Kaçış öylesine büyüyüp orduya sirayet etti ki, **Rasûlü Ekrem**'in yanında, sebat edip de düşmanla çarpışan Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, Hz. **Ömer**, Hz. **Âli**, Hz. **Abbas** ve daha yüz kadar sahabesi ancak kaldı.

O zaman **Rasûlü Ekrem**, şöyle bağırlımasını emretti:

– **Ey, Huneyn'de geri dönmemek üzere söz veren ashab!**

Bu çağırısı üzerine, kaçmakta olanlardan bir kısmı şu nidalarla geri dönmeye başladılar:

– **Lebbeyk!.. Lebbeyk!.. Lebbeyk!..**

Bunun üzerine **Rasûlü Ekrem**, **Cenâb-ı Allâh**'tan kendilerine zafer ihsan etmesi için duada bulundu.

Sonra da, yerden bir avuç toprak alarak müşriklerin üzerine savurdu...

Öylesine bir savuruştı ki bu, müşriklerin içinde tek bir fert kalmadı, onun ağzına, burnuna, gözüne, onu savaştan

engelleyecek bir şekilde toprak kaçmamış olsun!..

Bir mucizeydi bu!..

Bundan sonra müşriklerin üzerine son kati hücum yapıldı...

Bu hücum sırasında, **Cenâb-ı Allâh** gene meleklerle takviye buyurmuştu İslâm ordusunu...

Bu kati saldırı karşısında dayanamayan müşrikler, selâmeti kaçmakta buldular.

Zaten oldukça da önemli kayıplar vermişlerdi. Hemen, çok sağlam olan Taif kalesine sığındılar...

Rasûlü Ekrem, üstlerine fazla düşmedi; ve bunun neticesi kısa bir zaman sonra görüldü.

Taif halkı kendi isteğiyle müslüman olmuştu!..

Böylece savaş, **Cenâb-ı Allâh**'ın yardımı ile kazanılmış, müslümanlara da bir ders olmuştu...

MEDİNE GÜNLERİ

Seferden geldiği günlerden biri idi.

Rasûlü Ekrem, ashâbı ile oturmakta iken bir kadın yanlarına yaklaştı.

Bu hatun, bir müddet önce gelmişti **Rasûlü Ekrem**'i görmek üzere, şimdi de artık memleketine dönmek için vedalaşmaya gelmekteydi.

Rasûlü Ekrem, kadına ileride tekrar gelmesini söyledi.

Bu söz üzerine kadın, tekrar gelip de onu bulamamasından kinaye olarak:

– Ya ben gelir de seni bulamazsam?...

– **Şayet beni bulamazsan, Ebu Bekir'e müracaat edersin!..**

Bu cevabında **Rasûlü Ekrem**'in, kendisinden sonra, Hz. **Ebu Bekir es Siddîk**'in “**halife**” olması lazım geldiğine dair bir işaret bulunmaktaydı...

Hakikaten, **Rasûlü Ekrem**'den sonra, ashabın ve dolayısıyla Hz. Âdem'den kıyamete kadar gelmiş gelecek -Rasûller hariç- **bütün insanların en faziletlisi ve hayırlısı, hiç şüphesiz ki Hz. Ebu Bekir es Sıddık**'dır...

Bakın, Hz. **Ömer**'in oğlu **Abdullah** ne söylüyor bu hususta:

“Biz Rasûlullâh'ın zamanında, aramızda (ashab arasında) toplandığımız zaman, ashabın içinde şu hayırlıdır, bu hayırlıdır diye konuşur görüşürdük de, en sonunda şu karara varırdık:

Ashabın en hayırlısı EBU BEKİR, sonra ÖMER, sonra da OSMAN derdik...”

Rasûlü Ekrem gene bir gün ashabıyla beraber otururken şöyle buyurmuştu:

– **Güneş, EBU BEKİR'inki kadar şanlı bir baş üzerine doğmamıştır!..**

Hicretin dokuzuncu senesine gelindiği günlerde, Doğu Roma imparatorluğunun, İslâmiyet aleyhine Şam'da büyük bir ordu tertiplemekte olduğu haberi etrafa yayıldı.

Bunun üzerine **Rasûlü Ekrem**, Şam üzerine sefer yapılacağını bildirerek, gerek Mekke'ye ve gerekse bütün diğer kabilelere haberci gönderdi... Onlardan mücahit istedi.

Fakat bu sefer için, halkta bir isteksizlik görülmekte idi...

Yolun çok uzun, düşmanın çok kuvvetli, günlerin de yaz mevsiminin en sıcak günleri olması, bu sefer aleyhine engeller oluşturmaktaydı...

Münafıkların birçoğu ile bedeviler, bu seferden yan çizmeye başladılar... Hatta münafıklar, bedeviler bir yana, hakiki müslümanlar arasında da fazlasıyla yan çizme hâlleri görülmeye başlanmıştı.

Bu durum üzerine **Cenâb-ı Allâh**, müslümanlara bir ihtar yolladı:

“EY İMAN EDENLER... SİZE NE OLDU Kİ: ‘ALLÂH YOLUNDA SAVAŞA ÇIKIN’ DENİLDİĞİNDE AĞIRLAŞIP ARZA ÇAKILDINIZ! SONSUZ GELECEK YAŞAM KARŞILIĞINDA DÜNYA HAYATINA MI RAZI OLDUNUZ? (Oysa) DÜNYA HAYATININ NİMETLERİ GELECEK YAŞAMDAKİLERE GÖRE, HİÇ MESABESİNDEDİR!

EĞER GAZAYA ÇIKMAZSANIZ, SİZİ ACI BİR AZAPLA AZAPLANDIRIR; SİZİN YERİNİZE (size bedel) BAŞKA BİR TOPLUM GETİRİRİZ VE SİZ O’NA HİÇBİR ŞEKİLDE ZARAR VEREMEZSİNİZ... ALLÂH HER ŞEYE KAADİR’DİR. GERÇEKTEN ALLÂH O’NA YARDIM ETMİŞTİR, SİZ O’NA YARDIM ETMESENİZ DE!..” (9.Tevbe: 38-40)

Bu umumi hitap üzerine bütün müslümanlar seferber oldular!

Herkes sefer için yardımda bulunmaya başladı. Bu yardımlar, yola çıkmak için durumu uygun olmayan kişilere, binek, azık ve silah temin olunmak üzere harcanıyordu.

Bu sırada; Hz. **Osman**, dokuz yüz deve, yüz at, bin dirhem nakit para ve her birine bir altın harcamak suretiyle on bin kişiyi teçhiz etti. Hz. **Ömer**, mevcut malı ve nakit parasının **YARISINI** hibe etti.

Hz. **Ebu Bekir Es Sıddık** da, elinde bulunan bütün malı ve nakit dört bin dirhem akçe parasını alarak huzura geldi.

Rasûlü Ekrem sordu:

– **Sen ne getirdin, yâ Eba Bekr?**

– **PARAMIN HEPSİNİ, DÖRT BİN DİRHEM AKÇE’Yİ, YÂ RASÛLALLÂH!..**

– **Ya ailene ne bıraktın, yâ Eba Bekr?**

– **ONLARI ALLÂH’A BIRAKTIM YÂ RASÛLALLÂH!..**

ONLARA ALLÂH BAKAR!..

Böylelikle yetmiş bin kişilik bir müslüman ordusu hazırlanıp yola çıktı. Bunun on bini süvari idi.

Bu yolculuğun en büyük faydalarından birisi de, müslümanlar arasındaki münafıkların tamamen meydana çıkmaları idi.

Ordu, Tebük mevkiine geldiği zaman, Rumların, İslâmiyet aleyhinde bir sefer tertipleedikleri yolundaki haberin gerçek olmadığı görüldü.

Ne varki, o sıralarda Doğu Roma imparatoru Herakliyus'un Şam'da olması, ve İslâm ordusunun da böyle büyük bir kuvvet ile Şam yakınlarındaki Tebük'e kadar gelmesi, İslâmiyetin kuvvetini dört bir yana göstermiş, O'nun şanına şan katmıştı.

Medine'ye dönülmeden evvel, Eyle, Erzah ve Cerba şehirleri zaptedilerek cizyeye (vergi) bağlandı... Ve bu sefer de böylece bitmiş oldu.

Hz. Âli'nin oğullarından Muhammed, bir gün babasına şöyle sordu:

– **Rasûlullâh'tan sonra halkın en hayırlısı kimdir?**

Hz. Âli, oğlu Muhammed'in sualine şu cevabı verdi:

– **EBU BEKİR'DİR!..**

Rasûlü Ekrem, refakatında Hz. **Sıddık**, Hz. **Ömer**, Hz. **Âli** ve daha birkaç ashâbı olduğu hâlde, Uhud dağına çıkmışlardı.

Uhud dağı, üstünde taşıdığı insanların büyüklüğünden aldığı bir gurur, iftihar ve sevinçle, şöyle bir silkiniverdi!..

Sarsıldılar!.. Az daha düşeceklerdi!..

O zaman Uhud dağına hitap etti **Rasûlü Ekrem:**

– Uslu dur, Uhud!.. ÜZERİNDE BİR RASÛL, BİR SİDDİK, İKİ DE ŞEHİD VAR!..

“Sıddikiyet” makâmı, Risâlet’ten sonra gelen en yüksek derecedir...

Hz. Ebu Bekir es Sıddîk’ın, bütün “Sıddikiyet” mertebesine ulaşmış olanların dahi en yücesi olması dolayısıyla, kendisine “Sıddîk-ı Ekber” de denmektedir...

Ayrıca burada bir de mucize vardı!..

Rasûlullâh AleyhisSelâm, Hz. Âli ile Hz. Ömer’in “ŞEHİD” edileceğini açıklamaktaydı...

Gene hicretin dokuzuncu senesinde, “Hac”cın farz olmasından sonra, Rasûlü Ekrem, Hz. Ebu Bekir es Sıddîk’ı “Hac Emiri” tayin etti.

Sonra da, bizzat kendi eli ile alâmetlendirmiş olduğu yirmi deveyi Mekke’de kurban etmek üzere O’na teslim etti. Beş deveyi de kendisi tarafından kurban edilmek üzere buna ilave eden Hz. Ebu Bekir es Sıddîk, üç yüz kişi ile Mekke’ye hareket etti.

Hz. Sıddîk’ın hareketinden bir müddet sonra “Tevbe Sûresi”nin baş tarafları nâzil oldu.

Bu âyetler, müşriklere karşı yapılmış eski bir antlaşmanın feshi hakkındaydı.

Araplar arasında da şöyle bir âdet vardı:

Herhangi bir antlaşmanın, yapılmış veya bozulmuş olduğuna dair haberin, mutlaka o antlaşmayı yapan kabile reisi veya onun yakın bir akrabası tarafından verilmesi icap ederdi.

İşte bu nedenle, Rasûlü Ekrem, Hz. Sıddîk’ın arkasından Hz. Âli’yi yolladı; ve bu haberi kendisi namına tebliğ etmesini emretti.

Hz. **Âli** de, **Rasûlü Ekrem**'in Kasva isimli devesine binerek Hz. **Sıddık**'a yetişmek üzere yola çıktı...

Birkaç gün sonra kabileye yetiştiği zaman, Hz. **Sıddık** sordu:

– **Rasûlullâh** seni mi “**Hac Emiri**” tayin etti yâ **Âli**?

– **Hayır, yâ Eba Bekr!.. “Tevbe” Sûresi'nin baş taraflarını okumak ve bazı antlaşmaların hükmünü feshetmek için gönderdi!..**

Böylece Hacc'ın ilk farz olduğu sene, Hz. **Sıddık, Rasûlü Ekrem**'e vekâlet etmiş oldu ki; bu dahi O'nun Hilâfetine işaret eden hususlardan birisiydi.

VEDA HACCI

Ertesi sene Hac mevsimi geldiği zaman, **Rasûlü Ekrem** hacca gidileceğini bildirdi.

Herkes **Rasûlü Ekrem** ile birlikte hacca gitmek istiyordu. Böylece yüz binin üstünde bir kalabalıkla yola çıkıldı. Yolculuk esnasında, Hz. **Sıddık** gene **Rasûlü Ekrem** ile yanyana bulunmaktaydı.

Hac kafillesi “Arc” isimli bir mevkide konakladığı zaman, **Rasûlü Ekrem** ile, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**’ın eşyalarını taşımakta olan devenin kaybolmuş olduğu anlaşıldı.

Bu deveyi Hz. **Sıddık**’ın bir adamı sevk etmekteyken, nasılsa kaybetmişti... Devede **Rasûlü Ekrem**’in de eşyalarının bulunması sebebiyle de bu duruma çok kızan Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, adamı dövmeye başladı.

Rasûlü Ekrem, O’nu görünce:

– **Şu ihramlıya bakın, ne yapıyor!..**

Buyurarak, en zarif bir şekilde tenbihte bulundu.

Azıklarını taşıyan devenin kaybolduğu ashab tarafından duyulur duyulmaz, hemen birisi onlara yemek takdim etti.

Devenin **Rasûlü Ekrem**'in de eşyalarını taşımakta olması, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'ı çok üzmüş, hâlâ adamına olan kızgınlığı kaybolmamıştı. O'nun bu hâli üzerine, **Rasûlü Ekrem** telkin etmek için şöyle buyurdu:

– **Yâ Eba Bekr!.. Bu, Allâh'ın bir kazasıdır!.. Emri vâkinin önüne geçilemez... Zaten o da devesini korumak için çok dikkat eder bir kişidir, ama oldu bir kere... Bak, Cenab-ı Hak o yemek yerine bunu yolladı... Demek bu azığı yemek varmış nasibimizde... buyurdu.**

Bu sözleriyle, bir iş olmadan evvel gerekli tedbirin alınması icap ettiğini; fakat bu tedbirleri aldıktan sonra, herhangi bir hoşlanılmayan hâdise vuku bulduğunda, onun **Allâh**'ın bir **hükmü** olduğunu anlayıp, **rıza** göstermenin lazım geldiğini, anlatmaktaydı **Rasûlü Ekrem**...

Elbette ki, bu hitap dış görünüşte sadece Hz. **Sıddık**'a gibi görünmekte ise de, aslında, ondan sonrakilere de, tâ bizlere ve bizden sonrakilere kadar uzanmakta idi...

Bu sözlerden sonra, **Rasûlü Ekrem**'in ailesiyle, Hz. **Sıddık**'ın ailesi beraberce, gelmiş olan yemeği yediler...

Bir süre sonra da, kafilenin kolcusu, kaybolmuş olan deveyi bularak **Rasûlü Ekrem**'in huzuruna getirdi. Deveden hiçbir şey kaybolmamıştı!..

Bundan sonra **Mekke**'ye gidilerek Hac vazifesi ifa edildi.

Bu hac, **Rasûlü Ekrem**'in son haccı idi... Bu yüzden tarihe “**Veda Hacı**” ismi ile geçti.

Mekke'den de iştirak edenler ile beraber, yüz yirmi binin üzerindeydi hacıların sayısı.

İslâm'ın bütün erkânı da bu hac esnasında inen âyetle tamam olmuştu.

Cuma gününe rastlayan Arafat günü nâzil olan bu âyetlerde şöyle buyurulmaktaydı:

“... BU GÜN SİZİN İÇİN DİNİNİZİ İKMAL ETTİM (Din konusundaki bilgilenmenizi), **ÜZERİNİZDEKİ NİMETİMİ TAMAMLADIM VE SİZİN İÇİN DİN** (anlayışı) **OLARAK İSLÂM'A** (Allâh'a tam teslimiyete) **RAZI OLDUM...**” (5.Mâide: 3)

Bu âyeti kerîme, İslâm Dini'nin tamamlanmış olduğunu bildirmekteydi, ki aynı zamanda **Rasûlü Ekrem**'in de kemâle ulaşmış olduğunu belirtmekteydi.

Herhangi bir şeyin kemâl bulması demek ise, o şeyin zevâli yani sonunun gelmesi demek olduğu için, **Rasûlü Ekrem**'in son günlerinin geldiğini de haber vermekteydi bu âyeti kerîme...

Rasûlü Ekrem sahabeti ile oturuyordu ki bir gün şöyle anlattı:

– Rüyamda insanları bir meydana toplanmış olarak gördüm. O sırada Eba Bekr ayağa kalktı ve halkı sulamak için, orada bulunan bir kuyudan iki kova su çekti. Fakat Eba Bekr'in su çekmesinde güçlük vardı. Allâh, Eba Bekr'i mağfiret etsin, (edecektir de)!

Sonra kovayı Ömer eline aldı. Ve Ömer kovayı eline alınca, O'nun elinde daha büyük bir kovaya tahvil etti. Ben halk içinde (Ebu Bekir'den sonra), Ömer'in gördüğü işi işleyebilecek kuvette, kavi ve kâmil bir insan görmedim... En sonu insanlar o meydana develerin sulak ve eylek yeri edindiler...

Haydi şu rüyamı tabir et bakalım, yâ Eba Bekr..?

– Sizden sonra, bu ümmetin idaresi bana geçecek; beni de Ömer takip edecektir, yâ RasûlAllâh..?

– Evet!.. Melek dahi böyle tabir etmişti!..

Buyurdu **Rasûlü Ekrem**, **Ebu Bekir**'in rüyayı bu şekilde tabir etmesi üzerine...

Böylelikle, Rasûlü Ekrem kendisinden sonra Hz. Ebu Bekir'in, ondan sonra da Hz. Ömer'in halife olacağını bildirmiş oldu.

Rüyada Hz. **Sıddık**'ın, bir iki defa güçlük çekmesinden kasıt, bir iki sene halifelik yapacağına ve güçlük çekmesinden de ileride göreceğimiz çok büyük güçlüklerle, zor durumlarla karşılaşacağına işaret etmekte idi ki, gene göreceğimiz gibi bunların hepsi istisnasız vuku bulmuştur...

Rasûlü Ekrem, bir gün Medine yakınındaki Eris kuyusunun bulunduğu bostana gitmişti. Orada kuyu başında oturmakta iken, Hz. **Sıddık** da oraya geldi.

Eşardan Ebu Musa da, **Rasûlü Ekrem**'e acaba bir hizmetim olabilir mi, diye kapıda nöbet beklemekte idi.

Hz. **Sıddık** kapıyı çalınca, Ebu Musa kapıyı çalanın kim olduğunu sordu...

– **Ebu Bekir**...

Cevabını alınca:

– Biraz müsaade ediniz de, **Rasûlullâh**'a geldiğinizi haber vereyim...

Dedi ve **Rasûlü Ekrem**'in yanına gelerek:

– Yâ **RasûlAllâh**, dışarıda olan **Ebu Bekir** müsaadenizi bekliyor huzurunuzda gelmek için...

Diye sordu... **Rasûlü Ekrem** de:

– **İzin ver ve cennetle müjdele!..** buyurdu.

Bunun üzerine Ebu Musa, Hz. **Sıddık**'ın yanına geldi ve:

– **Buyurunuz!.. Giriniz... YÂ EBA BEKR, RASÛLULLÂH SİZİ CENNETLE MÜJDELEDİ!..**

Bir gün **Rasûlü Ekrem**, Hz. Aişe'nin odasında bulunuyordu ki...

Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** da **Rasûlullâh**'ın yanına, kızı Aişe'nin odasına geldi. Selâm verdi, **Rasûlü Ekrem** O'nun selâmını aldıktan sonra şöyle buyurdu:

– **MÜJDE YÂ EBA BEKR!.. CEHENNEMDEN AZÂT OLDUN!..**

Bu müjdeden kısa bir müddet sonra da ashabın içinde iken şöyle buyurdu gene **Rasûlü Ekrem**:

– **ÜMMETİMDEN İLK CENNETE GİRECEK OLAN EBU BEKİR'DİR!..**

Rasûlü Ekrem, veda haccından döndükten bir müddet sonra rahatsızlanmıştı.

İşte bu arada bir Cuma günü hutbeye çıktığı sırada şöyle anlattı:

– **Allâhû Teâlâ bir kulunu, dünyada dilediği kadar dilediği gibi yaşamakla, artık kendi yanındaki ebedî hayata dönmesi arasında serbest bıraktı...**

O kul da, Rabbi'nin yanına dönmeyi tercih etti...

Sözün burası gelince, minberin hemen yanında oturmakta olan **Hz. Ebu Bekir es Sıddık** ağlamaya başladı ve:

– **Atalarımız, analarımız sana feda olsun yâ RasûlAllâh!..**

Dedi. Bunun üzerine **Rasûlü Ekrem** önce:

– Ağlama yâ Eba Bekr!.. buyurdu, sonra da umuma dönerek:

“İnsanlar içerisinde gerek arkadaşlık ve gerekse maddiyat bakımından bana en ziyade faydalı olan EBU BEKİR’dir. İnsanlar içinde bir dost edineydim EBU BEKİR’i edinirdim. İslâmiyet dolayısıyla olan kardeşlik en yüksek kardeşliktir!.. EBU BEKİR’in kapısı hariç, bu mescide olan bütün kapıları benim tarafımdan kapatınız!..”

Bu, **Rasûlü Ekrem**’in son hutbesi oldu.

Bu hutbeden kısa bir müddet evvel ise şöyle buyurmuştu gene **Rasûlü Ekrem**, ashâbı arasında:

– **Hiç kimsenin, bize, mükâfatını vermediğimiz bir iyiliği kalmamıştır... YALNIZ EBU BEKİR MÜSTESNA!..**

ONUN BİZE ÖYLE İYİLİKLERİ VARDIR Kİ, ONLARIN MÜKÂFATINI CENÂB-I ALLÂH KIYAMET GÜNÜ VERECEKTİR!..

HZ. EBU BEKİR'İN EFENDİMİZ'E İMAMETTE VEKÂLETİ

Cenâb-ı Rasûl'ün hastalığı son günlerde iyice artmıştı...

Namaz vaktinin geldiği anda, Rasûlü Ekrem, namaza çıkacak kuvvete sahip olmadığı için, Ebu Zem'e ile Hz. Ebu Bekir es Sıddîk namaz kıldırması için haber yollamıştı.

Fakat Ebu Zem'e, Hz. **Sıddîk'**ı orada göremediği için, hemen yakınında oturmakta olan Hz. **Ömer'e**:

– **Haydi kalk, namazı sen kıldır!..**

Demişti. Bunun üzerine Hz. **Ömer** de cemaata namaz kıldırarak üzere mihraba geçti...

Ancak, mihraba **imam olarak Hz. Ebu Bekir es Sıddîk** yerine Hz. **Ömer'**in geçtiğini görünce **Rasûlü Ekrem, derhâl müdahale etti:**

– **Ebu Bekir nerede?.. İşin böyle olmasını Allâh da istemez, müslümanlar da!..**

Bu durumda derhâl Hz. **Sıddık bulundu ve imamete geçirildi.**

Bundan bir zaman sonra **Rasûlü Ekrem**'in hastalığı (humma) büsbütün arttı.

Gene namaz vakti gelmişti ki, ezan dahi okunmuştu. Hastalığının şiddetinden yerinden kalkamaz bir hâldeydi **Rasûlü Ekrem:**

– **Ebu Bekir'e söyleyin, cemaate namaz kıldırın!..**

Buyurdu.

Yanında bulunan Hz. **Aişe**, babası için:

– **Ebu Bekir yufka yüreklidir, yâ RasûlAllâh; Senin yerinde durup da halka namaz kıldıramaz!..**

Deyince, **Rasûlü Ekrem** ikinci defa emir verdi:

– **Ebu Bekir'e söyleyin, cemaate namaz kıldırın!..**

– **Ebu Bekir yufka yüreklidir, cemaate namaz kıldıramaz yâ RasûlAllâh...**

Diye ikinci kez mazeret beyan etti **Aişe**...

– **Şüphesiz ki siz Yusuf'un zamanındaki kadınlar gibisiniz!.. Ebu Bekir'e söyleyin (diyorum) halka namaz kıldırın!..**

Artık bu kesin emir üzerine, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'a haber gönderildi namazda “**imam olması**” için; ve bundan sonra da **Rasûlü Ekrem**'in ebedî hayata intikâline kadar geçen süre zarfında on yedi vakit namazı Hz. **Sıddık** kıldırdı.

EFENDİMİZ'İN ÖLÜM ÖTESİNE GEÇİŞİ

Hicretin on birinci senesinin Rebiülevvel ayının 7'sine rastlayan pazartesi günü sabahı, **Rasûlü Ekrem**'de bir iyilik alâmeti görüldü.

Bu, sabah namazını kıldırılmış olan Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**'ı çok sevindirdi... Bu sevinç ile, bazı mühim işlerini görmek üzere Sünh'de bulunan evine gitti.

O gün öğleye az bir müddet kalmıştı ki, koşa koşa bir haberci geldi ve şu haberi verdi:

– **RASÛLÜ EKREM ÂHİRETE İNTİKÂL ETTİ!..**

Medine çevresinde bulunan bütün dağlar, Hz. **Sıddîk**'ın başına yıkılmıştı sanki!.. Hele o günde hiç beklemiyordu bu haberi!..

Hemen, koşa koşa mescide, **Rasûlü Ekrem**'in evine geldi...

Kimseye bir şey söylemeden, Hz. Aişe'nin hücrelerinde yatmakta olan Rasûlü Ekrem'in yanına girdi... Hürmetle Rasûlü Ekrem'in yatmakta olduğu yatağın yanına geldi ve mübarek

yüzü örtmekte olan örtüyü kaldırarak eğilip alnını öptü...

Gözlerinden sicim gibi yaşlar akmakta olan başını kaldırırken, ağzından şu sözler döküldü:

– Yâ NebîyAllâh!.. Anam babam sana feda olsun!..

Yemin ederim ki, Allâh senin üzerinde iki ölümü cem etmeyecektir!.. Her insan için mukadder olan birinci ölümü tatmış bulunuyorsun!.. Bundan sonra sana ebedî olarak ikinci bir ölüm isâbet etmeyecektir!..

Sonra üstüne bir sakinlik çöktü Allâh tarafından!..

Soğukkanlı bir hâlde, kapıya yürüdü ve dışarı çıktı.

Dışarı, karmakarışık bir vaziyette idi!..

Kimi bağıryor, kimi ağlıyordu... Neticede herkesi bir hüznün kaplamış; kimse ne yaptığını bilmez bir hâlde idi!..

Hz. Ömer, bu durum karşısında büsbütün asabileşmiş, üzüntüsünden kontrolsüz bir hâlde bağıryordu:

– Rasûlullâh ölmedi!.. O yaşıyor!.. O'na öldü diyenin kellesini kopartırım!!!

Bir feryadı figandır gidiyordu ortalıkta...

Hz. **Ömer**, Hz. **Sıddîk**'ı görünce, derhâl onun yanına geldi...

– Ölmedi!.. Ölmedi değil mi?.. Cevap ver, ölmedi değil mi?..

– Sus yâ Ömer, topla kendini!..

Buyurdu Hz. **Sıddîk**...

Hz. **Ömer**, O'nun bu sakin hâlini görünce, sustu.

Bunun üzerine Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, şu meşhur konuşmasını yaptı oradaki topluluğa:

– Ey insanlar!.. Her kim, Muhammed'e tapıyor idiyse; o bilsin ki Muhammed ölmüştür!..

Her kim ki Allâh'a ibadet etmektedir; o da bilsin ki; Allâh sonsuz ölümsüzdür; daim Bâkî'dir!..

Bundan sonra da, **Kur'ân-ı Kerîm**'den şu âyetleri okudu:

“MUHAMMED, RASÛLDEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR. ONDAN ÖNCE DE RASÛLLER GELİP GEÇTİ. ŞİMDİ O ÖLSE VEYA ÖLDÜRÜLSE, SİZ (inancınızdan - davanızdan) GERİ Mİ DÖNECEKSİNİZ? HER KİM GERİ DÖNERSE, ALLÂH'A HİÇBİR ZARAR VEREMEZ! ALLÂH ŞÜKREDENLERİ CEZALANDIRACAKTIR (değerlendirenlere bunun getirisini yaşatacaktır).” (3.Âl-u İmran: 144)

Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın bu konuşması, herkesi sindirmiş, onların üstüne bir sakinlik çöktürmüştü. Hele yukarıdaki âyetleri okuduğu zaman, sanki ilk defa duyuyorlarmış gibi, ağızları açık bir hâlde dinlediler...

O heyecanla, hepsi de unutmuştu sanki bu âyeti!..

Derhâl bütün topluluk bu âyeti kerîmeyi tekrar etmeye başladı sakın sakın...

Kısa bir zaman sonra herkes tamamıyla teskin olmuştu...

Ortalığın yatışması üzerine, bütün **muhacirin**, Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın etrafında toplanmaya başladı... Aynı anda **Ensar** da, Saide Sofasında bir araya geliyordu.

Onların yanlarından gelen birisi, onların kendi içlerinden birisini rastgele baş seçmek üzere olduklarını haber verdi. Bunun üzerine Hz. **Ömer**, Hz. **Sıddîk**'a dönerek:

– **Haydi gel, şu Ensar kardeşlerin yanına gidelim.**

Dedi...

HZ. EBU BEKİR'İN HALİFE SEÇİLİŞİ

Hemen yanlarında daha birkaç kişi olmak üzere hep beraber oraya gittiler...

Saide Sofası oldukça kalabalıktı...

Ayağa kalkmış olan birisi, “**hilâfet**”in Ensar’da olması lazım geldiğini söylüyordu.

Hâlbuki bu durum, büyük bir ayrılık ve ikilik çıkmasına sebep olacak şartları oluştururdu. Bu da İslâm’ın çökmesi olurdu.

Bunun üzerine Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** ayağa kalkarak önce **Rasûlü Ekrem**’in bir hadisini nakletti ve ona ilave etti:

– **“Bütün müminler üzerinde hükümet etme yetkisi Kureyşlilerindir!..”, buyurmuştu Rasûlullâh...**

Bu sebeple bizim O’na itaat etmemiz gerekmektedir. Şimdi ben size iki kişi tavsiye ediyorum, hangisini dilerseniz onu seçin...

Dedi ve iki yanında bulunan, Hz. **Ömer** ile Hz. **Ebu Ubeyde**’nin (Allâh ondan da razı olsun) ellerini yukarı kaldırdı...

Bu sözler orada bulunan herkesin aklını başına getirmişti...

Hz. **Ömer**, Hz. **Sıddık**'ın hilâfete namzet olarak kendisini ileri sürdüğünü görünce, tüyleri diken diken olmuştı:

– **İçinde Ebu Bekir gibi bir insanın bulunduğu cemiyete ben asla halifelik edemem...**

Dedi ve ardından Hz. **Sıddık**'a dönerek:

– **Ver elini yâ Eba Bekr!.. Ben sana biat ediyorum!..**

Diye, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'a bağlılık ve itaat yemini etti. Sonra da, orada bulunanlara şöyle hitap etti:

– **YÂ ENSAR! CENÂB-I RASÛLULLÂH, HASTA OLUP YATAĞA DÜŞTÜĞÜ ZAMAN, İMAMET İÇİN HEPİMİZİN BAŞINA EBU BEKİR'İN GEÇMESİNİ EMRETTİĞİNİ BİLİYORSUNUZ...**

BURADA, KENDİSİNİ EBU BEKİR'DEN DAHA EHİL, DAHA KÂMİL VE DAHA BİLGİLİ GÖREN KİM VARSA, O ORTAYA ÇIKSIN?..

Hz. **Ömer**'in bu hitabı üzerine oradakiler cevap verdi:

- **Hayır!.. Yoktur!..**
- **Allâh göstermesin!..**
- **O'ndan ehli yoktur!..**
- **Daha ehli bulunamaz!..**

Bundan sonra orada bulunan Hz. **Ebu Ubeyde** başta olmak üzere, Hz. **Osman**, Hz. **Abdurahman** ve diğerleri, derhâl yeni "**Halife**" Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'a bağlılık ve taat yeminini ettiler.

Böylece, **İslâm**'ın otuz yıl sürecek olan, bugünkü deyimle **cumhuriyet** veya **demokrasi devri** başladı. Bu devrin gene bugünkü deyimini ilk Cumhurbaşkanı da, ittifak ile seçilen Hz. **Sıddık** idi...

İLK HUTBE

O gün artık geç olmuştu...

Ertesi gün herkes mescitte toplandığı zaman; ki bu defa sadece cemaat temsilcileri değil, bütün halk bulunmakta idi, Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, Halife olarak şu ilk nutkunu dile getirdi:

– **BismillâhirRahmânirRahıym!..**

Muhterem Cemaat; sizin en iyiniz olmadığım hâlde, sizi idare etmek vazifesi bana verildi.

Eğer, benden Rasûlullâh gibi idare etmemi beklerseniz, muamele görmek isterseniz; ben bu vazifeyi üzerime alamam!..

Çünkü O, Allâhû Teâlâ'nın vahiy gönderdiği bir kulu, Rasûlü idi. Ben ise basit bir insanım!..

İşte bu sebeple beni her zaman göz altında bulundurun.

Eğer vazifemi doğru dürüst yaparsam, bana yardımcı olun; eğer yanlış yola saparsam, bana doğruyu gösterin!..

Doğruluk, emanet; yalancılık da hıyanettir!..

Ben, bir ıslahatçı, reformcu değilim!.. Sadece, Rasûlullâh'ın göstermiş olduğu yolda yürümeye çalışacağım...

Ben, Allâh ve Rasûlü'nün yolunda, gösterilmiş olan şekilde yürüdüğüm müddetçe siz de bana yardım edin... Fakat ben, Allâh ve Rasûlü'nün gösterdiği yoldan ayrılırsam, bana itaat hiçbiriniz için bir borç, bir vazife değildir!..

Haydi, şimdi namaza hazırlanınız. Cenâb-ı Allâh, hepimizin yardımcısı olsun, Hak yolda yürümek nasip etsin... Allâh'ın selâmı üzerinize olsun...

Kıscacası naklettiğim şu hutbeden sonra, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, “**Halife**” olarak ilk defa cemaatin önüne geçip, namaz kıldırdı.

Bundan sonra **Rasûlü Ekrem**'in defin işiyle meşgûl oldu.

Herkes defin için bir yer söylüyor; kimi Kudüs'ü; kimi de Mekke'yi ileri sürüyor, bir kısmı da Medine'de kalmasını istiyordu. Bu meseleyi de Hz. **Sıddık** hâletti. **Rasûlü Ekrem**'in şu sözünü nakletti:

– “**Her Rasûl nerede ölmüşse, oraya defnolunur; başka yere nakledilmez!**” sözünü, **Rasûlü Ekrem**'den sağlığında işitmiştim. **Bu sebeple nerede vefat ettiyse, oraya defnetmemiz icap etmektedir...**

Halife Ebu Bekir es Sıddık'ın bu sözleri üzerine, **Rasûlü Ekrem**'in son nefesini vermiş olduğu yere makberi kazıldı.

Bundan sonra tekfin işleri yapıldı ve makberin yanına yatırılarak, namazı Hz. **Sıddık**, Hz. **Ömer** ve sair Muhacir ve Ensar ileri gelenleri tarafından kılındı.

Bilahare, onlar çıktılar, sonra yerlerine başkaları girip namaz kıldı, ve böylece bütün ahali namaz kılıp bitirene kadar devam etti. Çünkü yerin ufak olması sebebiyle bir defada kılınma imkânı mevcut değildi. Nihayet namaz kılma vazifesi ifa olunduktan sonra, gece yarısı defin görevi tamamlandı.

HİLÂFET GÜNLERİ

Rasûlü Ekrem'in ebedî hayata intikâlini takip eden günlerden biriydi.

Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, Halife olmazdan evvel, kendi koyunları ile birlikte, mahalle halkının da koyunlarını sağar, sütlerini verirdi...

Halife olduktan birkaç gün sonra bir sabah sokaktan geçerken, mahalledeki kızlardan birinin şöyle söylediğini duydu:

– **Ebu Bekir artık Halife oldu. Bu sebeple artık bizim koyunlarımızı sağlamaz...**

Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, derhâl o tarafa yönelip:

– **Sağıveririm kızım, bundan sonra da sağıveririm. Geçirilmiş olduğum bu mevkinin, beni eski hâlimden, eski gidişatımdan ayırmasından Allâh'a sığınırım...**

Dedi kızcağıza, ve bundan sonra da, gene eskisi gibi mahalle halkı koyunlarının sütlerini sağmaya devam etti...

Gene hilâfetin ilk günleriydi Hz. Ebu **Bekir es Sıddîk**'ın, bir

sabah kızı Hz. **Aişe**'nin yanına geldiğinde:

– **Yâ Aişe, kumaş ticaretiyle meşgûl olduğum için başka işlerle uğraşacak vaktim olmadığı cümlelerin malûmudur. Fakat şimdi de, Halife olmam dolayısıyla, müminlerin işlerinden gayrisi ile uğraşmaktan azâdeyim...**

Bu gidişle ev halkı, kısa bir zaman içinde elimizde olanları da yiyip bitirecekler... Çok geçmeden nafakamızı bile temin edemeyecek bir duruma düşeceğiz...

Birkaç gün sonra eline birkaç tane elbise alıp, satmak ve böylece nafakasını temin etmek üzere pazara yollandı... O esnada Hz. **Ömer** de karşıdan geliyordu. Koca Halife'yi kolunda elbiselerle görünce sordu:

– **Hayrola yâ Eba Bekr?.. Bu ne hâl?.. Nereye böyle?..**

– **Pazara gidiyorum...**

– **Pazara mı?.. Sana müminlerin vazifesi tevdi olunmadı mı? Onları ne yapacaksın?..**

– **İkisini bir arada yürütmeye çalışacağım... Yoksa bizim ev halkı aç kalacaklar!..**

Hz. **Ömer**, **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın koluna girip öneride bulundu:

– **Gel benimle!.. Ebu Ubeyde, müminlerin zekâtlarından, maişetini temin edecek ufak bir hisse ayırır da sana; sen de ev halkının ihtiyacını buradan temin etmeye çalışırsın...**

Böylece, ikisi birlikte kalkıp Hz. Ebu Ubeyde'nin evine gittiler.

Hz. **Ömer**, Hz. Ebu Ubeyde'ye durumu izah edince, Ebu Ubeyde şöyle söyledi:

– **Yâ Halife! Senin için, muhacirlere verilen zekâtтан bir hisse ayıracağım... Fakat bu öyle çok bir şey olmayacaktır... Ancak ev**

halkının ihtiyacını karşılayabileceğin kadar... Ayrıca sana bir kat yazlık ve bir kat da kışlık elbise ve çamaşır vereceğim... Bunlar eskidiği zaman, geri getirirsin, ben de o eskilerin yerine sana yenilerini veririm...

Böylelikle Ebu Ubeyde, Halife **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın günlük maişetini temin görevini üzerine alarak, O'nun bu işlerle meşgûl olmasına mâni oldu...

O gün, öğleden sonra, Halife **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın yanına Üsame geldi.

Rasûlü Ekrem sağlığında iken, Suriye civarındaki kabileleri yola sokmak amacıyla bir ordu hazırlamış; bu ordunun kumandanlığına da Üsame'yi tayin etmişti.

Ne varki ebedî hayata intikâli, ordunun yola çıkmasına engel olmuştu.

İşte kısa bir müddet tehir olunan bu seferin âkıbetini öğrenmek için gelmişti Üsame...

Ancak bu arada **Rasûlü Ekrem**'in âhirete intikâli, civardaki birçok kabilelerin ayaklanmasına da sebep olmuştu.

Bunların bir kısmı dinden dönüyorlar, bir kısmı da **“Biz namaz kılarız, ama zekât vermeyiz”** diyorlardı...

Bu durumda Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**:

– **Vallâhi her kim namazla zekâtı birbirinden ayırırsa, bu mürtecilerle harp ederim!..**

Çünkü namaz nasıl bir bedenî vazife ise, zekât malî bir haktır!..

Allâh'ı şahit tutarım ki, bunlar Rasûllullâh'a verdikleri bir dişi oğlağı benden esirgerler ise, görevlilerime vermekten imtina ederlerse, onların boyunlarını vurur, kafalarını koparırım!..

Buyurdu...

Bu sözleriyle Hz. **Ebu Bekir**, İslâm'ın toplum hakları ile ilgili bir maddesini korumak için çabasını ortaya koymakta idi.

İçinde bulunulan bu güç durumu iyi bilen Üsame, Halife'ye öneride bulundu:

– **Rasûlullâh vefat etmezden önce, bana emir buyurmuşlardı ama, şimdi şartlar değişti!..**

Bize inanmış gibi görünen kabilelerden birçoğu, bize karşı geçecekler gibi gözüküyor... Zannedersem onların üzerine çıkma icap edecek, Suriye tarafları yerine...

Rasûlullâh'ın emrine aykırı bu isteği duyan Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** celâlleniverdi:

– **Rasûlullâh'ın bizden yapmamızı istediği bir iş; bizim gayretimizi beklerken bir kenarda, başka bir işle meşgûl olmaktadır, kuzguna leş olmayı tercih ederim...**

Sahabeden birçoqları, Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'a gelerek, bu seferden vazgeçilmesini; Medine'nin durumunun tehlikede olduğunu beyan ediyordu...

Bunlardan birisine de şu cevabı verdi Hz. **Sıddık**:

– **Aslanların gelip beni kapacağını bilsem, gene de Rasûlullâh'ın emri olan Üsame ordusunu seferden geri bırakmam!..**

Bundan sonra, Halife **Ebu Bekir es Sıddık**, Üsame ordusuna mensup olanların "**Ceref**"de ki karargâhta toplanmalarını emretti.

Bunun üzerine Üsame son bir defa, Hz. Ömer'i çağırarak **Halife**'ye yolladı ve kendisinin Medine'de kalmaya taraftar olduğunu, eğer arzu ederse, kalabileceğini söylemesini rica etti...

Bu arada Ensar'ın ileri gelenleri de, Hz. Ömer'i yolda çevirmişler ve Üsâme'nin genç olduğunu belirterek onun yerine, Hz. **Sıddîk**'ın daha yaşlı ve daha tecrübeli birisini tayin etmesini söylemesini rica etmişlerdi.

Hz. Ömer, Halife **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın yanına gelerek, önce Üsâme'nin teklifini nakletti.

Bunun üzerine Halife:

– **Köpekler, kurtlar üzerime saldıracak olsa, Onu gene oraya gönderirim... Çünkü Rasûlullâh'ın emri böyledir... Yalnız dahi kalsam, gene de bu ordu yola çıkacaktır!..**

Kesin cevabını verdi.

Bundan sonra Hz. Ömer, Ensar'ın yaşlı bir kumandan istemeleri hakkındaki dileklerini nakletti.

Halife Ebu Bekir es Sıddîk, Hz. Ömer'den bunu işitince, barut gibi yerinden fırlayarak, O'nun sakalına yapıştı:

– **Ey Hattab oğlu!.. Üsâme'yi bizzat Rasûlullâh tayin ettiği hâlde, sen onun azlini mi diliyorsun?..**

Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk, Rasûlullâh**'ın emirlerine riayet için, kurduğu düzene aykırı gelmemek için, hiç kimseyi dinlemedi.

Ertesi sabah “**Ceref**”deki ordu karargâhına giderek onları uğurladı ve onlarla beraber bir saatlik mesafeye kadar yürüdü...

Bu yürüyüş esnasında, at üzerinde olan Üsâme, Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**'a kendi atını vermek istedi ve teklif ettiyse de, Halife:

– **Hiç olmazsa, bir saat Allâh yolunda gaza için, ayaklarım toz lansın!..**

Diyerek, bu teklifi reddetti.

Artık ayrılacakları zaman, koca İslâm Halifesi **Ebu Bekir es Sıddık**, ordunun kumandanı olan Üsame'den, Hz. Ömer'in şehirde birçok işlerde kendisine yardımcı olacağını söyleyerek, O'na izin verip veremeyeceğini sordu...

Üsame de memnuniyetle bu izni verdi.

Böylelikle Hz. Ömer sefere çıkmayıp, şehirdeki işlerle meşgûl olmak üzere Hz. **Sıddık** ile beraber geri döndü. Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, göstermiş olduğu bu eşsiz hareketle, disipline riayetin ne derece önemli olduğunu orada bulunan herkese anlatmış oldu.

ORDUYA HİTABI

İslâm'ın ilk Halifesi **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın, ordudan ayrılmadan önce onlara yapmış olduğu, tarihe altın harflerle geçecek olan konuşması şu idi:

– **Hıyanet etmeyiniz!.. Zulüm etmeyiniz!.. Haddi tecavüz etmeyiniz!.. Kimsenin bir âzasını kesmeyiniz!..**

Çocukları, kadınları, ihtiyarları öldürmeyiniz!.. Hurma ağaçlarını kesip yakmayınız!.. Meyve veren ağaçların hiçbirisine dahi dokunmayınız!.. Koyun, sığır, deve gibi hayvanları, gıdanızı temin etmekten başka bir maksat için kesmeyiniz, öldürmeyiniz... Yolda, birtakım manastırlara çekilmiş adamlara rastlayacaksınız, bunlara da dokunmayınız!..

Bir gün, çok yorgun bir hâlde olan Halife **Ebu Bekir es Sıddîk**, bir bahçeye girmişti. Hurma ağaçlarından birisinin altına doğru yürüdü yorgunluğunu bir nebze olsun atabilmek için... Ağacın, yeşil yapraklı dalları arasında da kuşun biri ötmekteydi... Koca Halife, ağacın altına oturduktan sonra derin bir göğüs geçirdi, ve:

– **Ah ne kadar mesutsun!.. Yiyeceğini bir ağaçtan alıyor,**

sonra gene onun gölgesinde barınıyorsun... Seni çağırıp bir hesap soranın da yok... Ah!.. Ne olurdu, Ebu Bekir de senin gibi olsaydı...

Dedi...

Birisi geldi yanına:

– Bana, **Rasûlullâh**'ın buyruklarından birini nakletsene..?

Dedi...

Bunun üzerine, **Rasûlü Ekrem**'in şu buyruğunu nakletti:

– **Haram yiyeceklerle beslenmiş olan bedenler Cennet'e giremeyeceklerdir.**

Üsâme'nin ordusu, bu ayrılıştan iki buçuk ay sonra, **Rasûlullâh**'ın emretmiş olduğu emirleri tamamen yerine getirmiş olarak, büyük bir zaferle Medine'ye döndü.

Keza daha ayrılıştan yirmi gün sonra, ilk zafer haberleri Medine'ye ulaşmaya başlamıştı ve bu hâl herkes tarafından sevinçle karşılanmıştı.

Fakat Halife **Ebu Bekir es Sıddık**'ın başındaki dert sadece bu değildi. **Rasûlü Ekrem**'in âhirete intikâlini işiten birçok kabileler dinden dönmüş, diğer bir kısmı da, evvelce belirtilmiş olduğu gibi **“Biz namazımızı kılarız, fakat zekât vermeyiz(!?)”** demişlerdi.

Bu arada Müseyletül Kezzab, Huveylid oğlu Tuleyha, Esved-ül Ansi isimindeki adamlarla, Seccah isimindeki bir kadın da peygamber olduklarını söyleyerek, bunu Arabistan'ın çeşitli bölgelerine ilan etmişler, böylelikle oldukça önemli sayıda halkı kandırmışlardı.

Bütün bu irtidat ve irtica olayları öylesine büyüdü, öylesine etrafi sarıverdi ki; Kureyş ve Taif halkından başka bütün ahali, bu ilk Decallara uymaya başladı.

Orduya Hitabı

Çeşitli mahal ve kabilelerde bulunan Medine'ye bağlı memurlar, Medine'ye dönerek kara haberler getirmekte idiler...

Halife **Ebu Bekir es Sıddık**'ın kızı ve **Rasûlü Ekrem**'in zevcesi olan "**Ümmül Müminin-Müminlerin anası**", Hz. **Aişe** o günlerde olan hâdiseleri anlatırken, şöyle diyordu:

– **Eğer, babacığımın karşılaştığı hâdiseler, dağların başına inseydi, dağları eritirdi!..**

İSLÂMIYET DÜŞMANLARI İLE MÜCADELE

Bu mevzi ayaklanmalarından başka, Ebs ve Dübyan kabilelerinin akıncıları da bir gece gelip, Medine'nin yakınlarındaki bir mevkiye konaklayıverdiler. Niyetleri, Medine'yi ele geçirmektir...

Ayaklanmakta olan grupları, bugün dahi İslâmiyet'in baş düşmanları olan Yahudiler de teşvik etmekte; onlara birçok yardımlarda bulunmakta; ve bir o kadarını da vadetmekteydiler...

Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, ertesi günü bu durumu haber alır almaz halka haber yolladı ve onları toplattı.

Gece hazırlıkla geçti...

Sabahın alaca karanlığı olmak üzere iken, Medine'nin dâhilî kuvvetleri, bu çapulcuların üstüne müthiş bir hücum yaptı!..

Bu ani baskın karşısında, asla böyle bir şey beklemeyen haddini aşmış olan kabileler, daha vaziyeti kavrayamadan cezalarını bulmaya başladılar... Birçok Arap leşiyile dolu olan çölün üzerine Güneş

doğduğu zaman, imansız çapulcuların bir kısmı da dehşet içinde kaçışmaya başladılar.

Müminler ise onların peşlerini bırakmadı... Büyük bir kısmı darmadağın çöle kaçtılar... Diğer bir kısmı ise yakalanarak, Medine'ye baskın yapma heveslerinin cezasını, boyunlarında kılıçları tatmak suretiyle ödediler.

Bu zafer, İslâmiyetin belini doğrultan hareketlerin öncüsü olmuş, birçok kabilenin gözünü korkutmuştu!..

Bu hâdiseden üç gün sonra **Rasûlü Ekrem**'in hayatta iken tayin etmiş olduğu memurlar, Temim'in zekât bedellerini toplayarak Medine'ye getirdiler.

Bir müddet sonra da Suriye civarını yola getirmiş ve Bizanslılarla yaptığı savaşlarda oldukça önemli bir ganimet ele geçirmiş olan Üsame'nin ordusu da Medine'ye döndü.

Bunun üzerine, Halife **Ebu Bekir es Sıddık**, ordunun kumandasını ele aldı, Ensar ve, Muhacirinden de diğer katılanlarla birlikte Necid taraflarına doğru yola çıktı.

Müslüman ordusunun yola çıktığını duyan ne kadar isyancı kabile varsa, yol üzerinden taşı tarağı toplayarak selâmeti kaçmakta buldular.

Artık durum bu merkeze gelince, gerek Ensar, gerekse Muhacirin, Hz. Halife'ye:

– **Sen artık Medine'de bırakmış olduğumuz evladı-iyalimize bakmak, onları muhafaza etmek üzere Medine'ye dön...**

Dediler... Sonra ilave ettiler:

– **Bizi ise burada bırak, başımıza da bir kumandan tayin et; biz geri kalan işleri tamamlayalım...**

Hz. **Sıddık** bu sözlere hiç ehemmiyet vermedi...

Ertesi sabah yürüyüşe çıkmak üzere devesine binip ordunun başına geçince, Hz. **Âli**, O'nun devesinin dizginlerini tutarak şöyle söyledi:

– **Ey Rasûlullâh'ın Halifesi!.. Rasûlullâh'ın Uhud cengi günü söylediği sözleri, şimdi ben de sana tekrar edeceğim:**

“Bizi kendi hayatın için endişeye düşürmemelisin. Geri dön!.. Seni kaybedecek olursak, bir daha İslâmiyet kendisini toparlayamaz.”

Halife **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın gönlü, nihayet bu sözler üzerine yattı.

Orduyu on bir kola ayırdı. Bunların her birine kumandanlarını tayin etti, sonra kumanyalarını verdi ve her bir kolun kumandanlarına vazifelerini anlattı. Bundan sonra onları yolcu etti ve Medine'ye döndü.

Bu kollardan en önemlisi Hz. **Halid**'in kumandan olduğu orduydü.

Velid oğlu Halid'i hatırlanacağı gibi daha evvel Uhud savaşında henüz müslüman olmamışken görmüştük... Geçidi geri alan kuvvetlerin lideri idi. Bilahare müslüman olmuş ve birçok savaşlarda bulunmuş, **Rasûlü Ekrem**'den **“İslâm'ın kılıcı”** lakabını almıştı.

Hz. Halid ordusu ile önce; bir müddet evvel Medine'ye baskın için tâ şehrin yakınlarına kadar gelip, sonra da Halife'nin kuvvetleri tarafından püskürtülüp, bunun üzerine Tuleyha'ya katılan; ve yahudilerden de yardım görmekte olan Ebs ve Dübyan kabilesi mensupları üzerine yürüdü... Kısa bir müddet zarfında, onların başını eziverdi!..

Bu sonuç çok mühimdi!.. Çünkü, bütün isyan ve dininden dönmüş Araplar, bu savaşın neticesine bakmaktaydılar... Eğer bu savaş kaybedilmiş olsa idi, çok vahim sonuçlar doğabilirdi... Hz. Halid'in bu savaş kazanması üzerine, bütün civardaki isyancı kabileler

siniverdi.

Bundan sonra Hz. Halid'in kumandasındaki ordu, Seccah isimli kadına yardım etmekte olan Nüveyra oğlu Malik'in üzerine yürüdü. Çok geçmeden o cephede de zafer kazanıldı. Fakat bu defa Seccah isimli kadın bir fırsatını bularak, Yemame taraflarına kaçıp, orada Müseylemet-ül Kezzab ile birleşti.

Müseylemet-ül Kezzab, **Rasûlü Ekrem**'in son devirlerinde iken peygamberliğini ilan etmişse de, **Rasûlü Ekrem**'in hastalığının gittikçe artması, ve derken âhirete intikâli, ona karşı bir harekete girilmesine mâni olmuştu.

Müseylemet-ül Kezzab (yalancı), **Rasûlü Ekrem**'in âhirete intikâlini haber alır almaz **cinlerin yalan ilhamlarını meleki sanarak**, "**Melek Cibrîl bana gelip, beni bütün memleketler üzerine Peygamber tayin etti**"(!) şayiasını etrafa yaymaya başladı.

Bu hâl üzerine birçok cahil halk, onun etrafında toplanmaya başladı.

Bu arada Hz. Halid'in hücumu üzerine Malik'in yanından kaçmış bulunan Seccah da Müseylemet-ül Kezzab'a katılmış ve onunla evlenmişti.

Hz. Halid derhâl Müseylemet-ül Kezzab'ın üzerine yürüdü. Onun geldiğini duyan Müseylemet-ül Kezzab da, kendisine inanmış olanlardan müteşekkil çok büyük bir ordu ile Ona karşı çıktı...

Fevkalâde kanlı bir savaş oldu!..

İslâmiyetin kıyamete kadar bâkî olacağı hakkında **Cenâb-ı Allâh** söz vermiş olduğu için, orada da müslümanlara yardım etti, ve müslümanlar bu çok kanlı savaştan zafer elde ederek çıktılar.

Müseylemet-ül Kezzab, Uhud harbinde, Hz. Hamza'yı öldüren ve daha sonra müslüman olan zenci tarafından öldürülmüştü!..

İslâmiyet Düşmanları ile Mücadele

Dirayetli idaresi, ve daha sayılamayacak kadar çok meziyetleri dolayısıyla, ashabtan birkaç kişi, Hz. Halife'nin kendilerini görmediğini sandıkları bir yerde, O'nu methediyorlardı.

Bu sırada oradan geçmekte olup, bu sözleri duymakta olan Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, ellerini semâya kaldırarak şöyle dua etti:

– **Allâhım!.. Sen beni benden iyi bilirsin.. Ben de kendimi onlardan daha iyi bilirim.**

Allâhım, Sen beni, onların zannetikleri gibi iyi bir kul yap!.. Onların dediklerinden dolayı beni sorumlu tutma... Beni de, onları da affeyle... Şüphesiz ki Sen af etmeyi seversin!..

KUR'ÂN-I KERÎM'İN CEM'İ

Son yapılan Yemame harbinde yetmiş hâfızın **Kur'ân-ı Kerîm**'i tamamen ezbere bilen kişinin şehîd olması, İslâm'ı yeni bir problem ile karşı karşıya bırakmıştı...

Bu gibi yapılmakta olan harplerde, hafızların şehîd olmaları, onların sayısının gitgide azalmasına sebep olmakta; böylece de Kurân'ı ezbere bilenler ortadan kalkmaktaydı... Bu gidişle bir gün onların tamamen ortadan kalkmaları mümkün olabilirdi...

Bu hâl üzere, Hz. **Ömer** bir gün Hz. Halife'ye giderek bu durumu anlattı ve konuya bir çözüm bulunması gerekliliğinden söz etti.

Bunun üzerine Hz. **Sıddîk** da, **Rasûlü Ekrem**'in vahiy kâtiplerinden olan Hz. **Zeyd**'i çağırttı, ve Ona şu sözleri söyledi:

– **Yâ Zeyd!**.. **Ömer** bana gelerek, Yemame gününün şiddetli çarpışması esnasında hâfızların çoklukla şehîd olduklarını, diğer harplerde de hâfızların aynı hâle uğramaları ile Kurân'dan bir çoğunun zâyi olmasından endişe ettiğini söyleyerek, Kurân'ın cem edilmesi işini emretmemi tavsiye etti.

Bunun üzerine ben Ömer'e:

– **Rasûlü Ekrem'in yapmadığı bir işi ben nasıl yapayım?**

Dedim, Ömer de bana:

– **Vallâhi, bu iş hayırdır!.. dedi ve ısrar etti.**

Nihayet Cenâb-ı Hak benim bu işe aklımı yatırdı. Göğsüme ferahlık verdi. Ben de Ömer'in fikrine iştirak ettim.

Bunları Hz. Zeyd'e anlattıktan sonra, Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, Ona emretti:

– **Sen genç ve akıllı bir çocuksun, senin aleyhinde söylenecek tek bir söz yoktur. Rasûlü Ekrem'e de vahiy kâtipliği yapıyordun; Kurân'ı, ezberlemiş olanlardan bir araya toplayarak yaz!..**

Bu sözler üzerine Hz. Zeyd şu suali sordu:

– **Rasûlü Ekrem'in hayatı müddetince yapmadığı bir şeyi siz nasıl yapıyorsunuz?**

Hz. **Ömer** gibi, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** da ısrar etti:

– **Vallâhi, bu bir hayırdır yâ Zeyd!..**

Kur'ân-ı Kerîm, Rasûlü Ekrem'in hayatı zamanında da yazılı bulunmaktaydı... Ne var ki bir cilt hâlinde toplanmamıştı.

Önce, **Rasûlü Ekrem** hayatta olduğu için böyle bir toplanmaya ihtiyaç duyulmamıştı...

İkinci olarak da, böyle bir toplama için vahyin kesilmesi icap ederdi... Hâlbuki **Rasûlü Ekrem** hayatta olduğu sürece, devamlı olarak vahiy geliyordu...

İşte bu sebeplerledir ki, **Rasûlü Ekrem**'in yaşamı boyunca Kur'ân-ı Kerîm'in cem olunma işi gerçekleştirilememiş; ancak onun

âhirete intikâlinden altı ay sonra, Hz. **Ömer**'in teklifi ile Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk** tarafından ele alınmıştı...

Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**'ın bu şekilde ısrarı ile, **Cenâb-ı Allâh**, Hz. **Faruk** ve Hz. **Sıddîk**'ın gönlünü açtığı gibi, Hz. **Zeyd**'in de gönlünü bu işe yatırdı...

Bu durumda Hz. Zeyd de teklifi kabul ederek, çeşitli yerlerde, çeşitli kimselerde bulunan âyeti kerîmeleri bir heyet eşliğinde topladı.

“**MUSHAF**” ismini alan bu cilt, âhirete intikâline kadar **Ebu Bekir es Sıddîk** tarafından korunmuştu!..

Daha sonra Hz. **Ömer**'e intikâl eden bu “**mushaf**”, O'ndan da kızı Hz. **Hafsa**'ya geçmişti...

Hz. **Osman** halife olduktan sonra, **bu mushafı birkaç nüsha olarak yazdırıp çoğalttıktan sonra, çeşitli yerlere dağıtıldı...**

Daha sonraları, gittikçe artan bir biçimde elle yazılarak çoğaltılan mushaflar, matbaalarda da basılmak suretiyle Dünya'nın dört bir köşesine dağıtılmıştı...

GÜNLER NASIL GEÇİYORDU...

Hz. **Ömer** bir gün yakınlarından işitmişti ki, şehrin kenar mahallesinde yaşamakta olan ihtiyar ve gözleri görmez bir kadın varmış.

Bunun üzerine hemen kalkıp o kadının evine gitti...

Yaşlı âmâ kadıncağız, evinin bir köşesinde oturmaktaydı...

Hz. Ömer bu yaşlı ve gözleri görmeyen kadına bir ihtiyacı olup olmadığını sorunca aldığı cevap onu şaşırttı...

Kadının ihtiyaçlarını az önce gelen biri, görüp karşılamıştı...

Bunun üzerine Hz. Ömer ertesi günü daha erken bir saatte tekrar o kadının evine gitti, onun ihtiyaçlarını karşılamak ve arzularını karşılamak üzere... Fakat heyhat!.. Gene o kişi gelmiş ve gerekenleri hâletmişti.

Daha ertesi gün gene gitti Hz. Ömer... Hem de bir hayli erken!.. Ne varki o kişi gene daha erken gelmişti Hz. Ömer'den...

Bu durum birkaç gün daha böyle devam edince Hz. Ömer iyice

meraklandı ve çok erken bir vakitte kadının evine gitti... İçeriden ses geldiğini duyunca, sessizce pencereye yaklaştı ve içeri baktı büyük bir merakla... Acaba kimdi bu, her sabah erkenden gelip, yaşlı âmâ kadının ihtiyaçlarını karşılayan...

Birde ne görsün!..

Bu yaşlı ve âmâ kadının işlerini görüp, onun ihtiyaçlarını gideren merhametli insan, koca İslâm halifesi Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** değilmiymiş!..

Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, bir mesele olduğu zaman **Kur'ân-ı Kerîm**'i açarak, olaya çözüm arardı...

Eğer o meselenin çözüm yolunu açık olarak Kur'ân-ı Kerîm'de bulamazsa, o konu ile ilgili olarak bir hadis arardı. Fakat o konu ile ilgili olarak ne bir âyet ne de bir hadis bulamazsa; o zaman kalkıp ashabın topluca bulunduğu yere giderek, onlara:

– **Falanca ila filanca, böyle bir meseleden dolayı bana müracaat ettiler. Rasûlü Ekrem'in hayatta iken bulduğu bir çözüm var mıydı, bu veya buna benzer bir mesele hakkında?..**

Diye sorardı.

Bunun üzerine **Rasûlü Ekrem**'in bütün yakınları bir araya gelerek, o meseleye benzer vakalar hakkında ne kadar malûmatları varsa, onların hepsini anlatırlar; bundan sonra da, o anlatılanlara göre Hz. **Ebu Bekir es Sıddık** bir karara varırdı.

Eğer ashab dahi buna benzer olmuş bir hâdiseyi hatırlayamazsa; o takdirde, Halife teker teker hepsinin fikirlerini alır ve neticede hangi hâl yolu üzerinde ittifak hâsıl olursa, o karara varırdı.

Çeşitli zaruretler içinde kıvranmakta olan insanları gördüğü bir gün, arkasından gelmekte olan Hz. Âli'nin oğlu Hasan'ı görmeksizin, şöyle demişti kendi kendine:

– Ah, ne olur bütün insanları doyuracak kadar kudret sahibi bir adam olabilseydim!..

Bu sözleri söylediği zaman; O'nun sahip olduğu imkânlarla sahip olup da, O'nun kadar sahip olduklarını insanlığa hizmet yolunda harcayan bir kişi daha yoktu. Ve ondan sonra da gelmedi...

Arap yarımadasının çeşitli yönlerine dağılan on bir kol hâlindeki müslüman orduları, bütün Arap yarımadasını yola sokmuştu. İsyancılar, dini terk edenler, onlara sebep olanlar ve teşvik edicileri, cezalarının bu dünyada olan kısmını çekmişler, yarımada halkı umumi bir huzura kavuşmuşlardı.

IRAK SEFERİ

Hicretin on ikinci senesinde, İnan imparatorluğu'nun günden güne zayıflayıp çökmekte olduğuna dair haberler gelmeye başladı Medine'ye..

Bu durumu Halife **Ebu Bekir es Sıddık** öğrenir öğrenmez, Yemame'de bulunan Hz. Halid'e bir mektup yolladı. Bu mektubunda, derhâl Yemame'den ayrılarak Irak'a yürümesini, Hira ve Kufe şehirlerini, sonra da Madeyn ve Ubullla şehirlerini zaptetmesini emrediyordu Hz. **Sıddık...**

Hz. Halid bu mektubu alır almaz, hemen ordunun başına geçerek Yemame'yi terk edip Hira'ya yollandı. Hira şehrini pek de zor olmayan bir mücadeleden sonra cizyeye bağladı.

Yapılan antlaşmaya göre Hira halkı, her sene aralarında toplayacakları yüz doksan bin dirhemlik bir vergi ödeyecekler; buna karşılık olarak da, onlar bütün düşmanlarının taarruzlarına karşı müdafaa edileceklerdi.

Hira ahalisi, bu anlaşma yapıldığı zaman, birçok kıymetli hediyeler getirdiler Hz. Halid'e. O da bütün bu hediyeleri doğruca

Medine'ye, Halife'ye yolladı.

Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, bu değerli hediyeleri görünce, halkın hem cizye, hem bu gibi hediyelerle zarara uğrayacağını düşündü... Sonra da bu gönderilmiş olan hediyelerin bedellerini hesaplatarak, Hira halkının vereceği vergi bedelinden indirtti.

Bilahare Hz. Halid'e haber göndererek, Hira halkından bu indirilmiş miktar üzerinden vergi alınmasını emretti...

Böylelikle Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**, şimdiye kadar tarihte misli görülmemiş bir adalet örneği verdi.

Hz. Halid bundan sonra on sekiz bin kişilik ordusu ile, Halife'nin emretmiş olduğu gibi Ubulla üzerine yürüdü.

Ubulla şehrinin vâlisi olan Hürmüz de yirmi bin kişilik ordusu ile Ona karşı çıktıysa da; akşam olduğu zaman Hürmüz'ün ordusunda esir edilmedik veya öldürülmedik bir tek ateşperest kalmadı.

Ertesi sabah şehre giren Hz. Halid'in ordusu, şehirde misli görülmemiş bir ganimet elde etti. Ele geçirilenler arasında, İran imparatoru'nun Hürmüz'e vermiş olduğu ve üzerinde yüz binlerce dirhem kıymetinde mücevherat bulunan meşhur "**Kırmızı Taç**" da vardı.

Ganimet taksimi yapıldığı zaman, âdet olduğu üzere ganimetin beşte biri ile kırmızı taç, ve bir de ele geçirilmiş olan fil Medine'ye gönderildi...

Bu harbin neticesi, Ahvaz'da bulunan imparatorun umumi vâlisi Karin'in kulağına gidince, derhâl elli bin kişilik muazzam bir ordu tertipleledi ve Hz. Halid'in üzerine yürüdü.

Hz. Halid de **Cenâb-ı Allâh**'ın yardımına sığınarak, on sekiz bin kişilik ordusu ile ona karşı çıktı...

Sabahleyin başlayan harp, çok kanlı ve dehşet verici bir şekilde

devam etti. Müslümanlar bu savaşta da Allâhû Teâlâ'nın yardımı ile koca ateşperest ordusunu yarım gün içinde perişan ettiler!..

O gün hava kararınca kadar, ateşe tapan müşrikler takip edilip, öldürüldüler. Ertesi sabah, harp sahasındaki ateşperest leşleri sayıldığı zaman, otuz bini geçmekteydi çıkan rakam...

Bundan sonra ordu, müşriklere karşı savaşmaya devam etti. Arka arkaya birçok şehirler ve kaleler ele geçirildi...

Artık İslâm'ın şanını Dünya'ya yayma vakti gelmişti. Bundan sonra İslâmiyet, bir çığ gibi geliyecekti...

Kısa bir zaman zarfında, Irak havalisinde ele geçmedik yerler parmakla sayılacak kadar az kalmıştı.

Üstelik müslüman idarenin altına giren memleketlerdeki ahali, karşılaştıkları fevkalâde dürüst idare, ahlâk ve adalet anlayışı, İslâmiyetin din olarak mükemmelliği; ora halkının kısa bir zaman zarfında kendi arzusu ile müslüman olmasına yol açıyordu.

Artık Irak'ın fethinden sonra, sıra Suriye'ye ve zamanın en büyük şehri olan Şam'a gelmişti!..

Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, ashabın ileri gelenlerinden kurulu olan danışma meclisini toplayarak; onlara, Suriye üzerine bir sefer yapmak ve bu suretle Şam'ı da İslâmiyete kazandırmak istediğini anlattı.

Toplantıya katılanların hepsi de bu isteği tasvip ettiler. Böylece Suriye seferi için de, bugünkü deyimle meclisin ittifakı sağlanmış oldu.

Alınan bu karar üzerine, Halife Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk** bütün memleket çapında seferberlik ilan etti ve, bütün kabile ve şehirlere haberciler göndererek, onları Şam üzerine yapılacak bir sefere katılmaya davet ve teşvik etti.

ŞAM SEFERİ

Bu arada Irak'ta bulunan Hz. Halid'e de bir mektup yollayan Halife Hz. **Sıddık**, Ona Şam üzerine hareket etmesini; kendisinin Medine'den göndereceği ordunun kumandasını ele almasını; Onun ordusunda bulunan yorgun veya memleketine dönmek isteyen askerler varsa, onları memleketlerine gönderip, onların yerlerine kendisinin yolladığı ordudan adam koymasını bildirmişti.

Medine'de toplanan muazzam orduya, Ebu Süfyan'ın oğlu Yezid'i kumandan tayin eden Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**; Ona çok önemli tavsiyelerde de bulundu. Bu tavsiyelerden bazıları şunlardı:

– **Sakin gururlanma!.. Cenâb-ı Hak gururu ve gururlananları sevmez.**

Askerlerle aranın iyi olmasına çok dikkat et!.. Onlara daima hayırdan bahset ve hayır vadet. Askere nasihat ettiğin zaman, sözlerini kısa tut; zira sözün uzun olursa, sonu başını unutturur. Kendini ıslah et ki onlar da ıslah olsunlar.

Namazlarını erkân ile ve vaktinde kıl; vaktini geçirme!..

Düşman elçileri yanına geldiği zaman, onlara izzet ikram

göster, fakat yanında çok tutma!..

Askerlerinin durumunu anlayamadan gitsinler. Onlara askerlerini gösterecek olursan, onların zayıf taraflarını görürler. Bilakis, onları en değerli, en seçme askerlerin arasında kabul et!.. Senden başka hiç kimsenin onlarla görüşmesine müsaade etme!..

Kimseye sır verme!

Geceleri uyanık olup arkadaşlarıyla sohbet et ki, yeni yeni haberler alalım. Geceleri daima askerlerine nöbet beklet ve karakolları çoğalt!..

Vakitli ve vakitsiz onları dolaşp, daima kontrolün altında bulundur!..

Doğru sözlü kimseler ile görüş!.. Sen korkma ki başkaları da korkmasınlar!..

Ganimet malını da çok iyi muhafaza et! Çünkü o emanettir!..

Ordunun Şam'a müteveccihen hareketinden bir zaman sonra, yol üzerinde bulunan, o zamana kadar alınmamış olan kale ve şehirlerin teker teker zaptedilip, İslâmiyete kazandırılmış olduğuna dair haberler Medine'ye ulaşmaya başladı...

Az bir şey mi idi bu?..

Bir yanda, zamanın iki büyük imparatorluğundan birisi olan İran imparatorluğu, iyiden iyiye yıpratılmış; onun önemli bir parçası olan Irak, aşağı yukarı baştan sona feth olunmuştu...

Şimdi de zamanın diğer büyük olan imparatorluğu olan Doğu Roma İmparatorluğu'na gelmişti sıra... Onun güneydeki en büyük şehri olan Şam'ın, müslümanların eline geçmesi; şüphesiz ki bu imparatorluğa vurulmuş olacak çok büyük bir darbe idi...

Ve elbette ki, hepsi bu kadarla kalmayacak; İslâmiyet bir sel gibi, bir rüzgâr, bir fırtına, bir kasırga gibi, bütün yeryüzüne dağılacaktı... Her ne kadar; kendi menfaatini, kendi çıkarını isteyen insanlar ve

devletler bunu istemese de...

İşte, **Yüce İslâm**'ın ulu ve eşsiz Halifesi Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**; **kâinatın en büyük, en mükemmel, ve eşsiz bir yaradılışına sahip olan Âhir zaman Nebisi Hz. Muhammed Mustafa** AleyhisSelâm'ın izinden yürüterek; **O**'nun bildirmiş, **O**'nun nakletmiş olduğu, **Allâh**'ın emirlerine uyarak; İslâmiyeti bugünkü hâline getirmiş, yeryüzüne dağılan yolların kapılarını açmıştı.

Artık İslâmiyet, bu açılmış olan kapılardan yeryüzüne bir ışık hızı ile dağılacak; koptuğu bir karanlığa, şahsi ve hayvani hislerini tatminden başkalarını düşünmeyen insanların kaplamış olduğu dünyaya, ansızın Güneş gibi ışık saçacaktır!..

Ne çare ki, yeryüzündeki, ışıktan kaçan yarasarlar hiçbir zaman da ortalıktan kalkmayacaklar; kıyamete kadar yaşayıp, ortalığı karanlığın kapladığı anda meydana çıkacaklar, birçok zavallı insanın kanlarını emeceklerdir!..

Evet, İslâmiyet bütün Dünya'ya ışık saçacaktır demiştim...

Allâh'ın emirlerine, **Rasûlü Ekrem**'in göstermiş olduğu şekilden dışarı çıkmamak suretiyle riayet eden Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk** ve ondan sonra gelen Hz. **Ömer el Faruk** gibi yapıldığı müddetçe; **İslâmiyet** bütün Dünya'ya ışık saçacaktır.

Tıpkı, bizim gibi önümüze getirilen bir uçağı, onu kullanmasını öğreten hocanın emirlerine riayet ederek kullanıp, en yükseklere çıkan insanlar gibi...

Ve ne zaman ki sonradan gelenler, Hz. **Sıddîk**'ın, Hz. **Ömer**'in yürüdüğü yoldan ayrılıp, bilmedikleri yerlere saparlar; işte o zaman hem kendileri hem de onları takip edenler; karanlığa düşerler, ışıkları kaybolur...

Böylece ışık gittikçe azalıp da az bir zümreye münhasır kalana kadar... Artık bu karanlık içinde yaşarlarken, birisi kollarından, ışığın mevcut olduğu yere çekerse ve onlar da kendilerini kurtarmak

isteyenlere uyup, aydınlığa çıkabilirlerse ne mutlu...

Tıpkı, verilmiş olan uçağı hocasının öğrettiğı tarzda kullanıp onunla en yükseklere çıkan ve sonra da başkalarının da haklarını kullanması için uçaktan inip de oradan ayrılan insan gibi...

Eğer sırası gelenler kendilerinden evvel binenlerin uçağı kullandığı gibi kullanmazlarsa, bir zaman sonra uçak normal gidişini terk edip, düşmeye başlar... Velew ki o esnada birisi kendisine nasıl hareket etmesi lazım geldiğini söyleyip, o da yol gösterenin dediklerini tatbik ederek vaziyetini kurtarsın...

Eğer, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'ın, Hz. **Ömer**'in yürümüş olduğu yolu terk edip de, karanlıklar içinde kalan insana; bir kurtarıcı eli erişmez veya herhangi bir sebeple, kendisine uzatılmış eli, karanlıkta kalan insan tutmaz ise, sonu onun için muhakkak felaket olur... Artık onun bu hareketi intihar demektir.

Tıpkı, uçakta kendisine öğretileni yapmayıp da çok güç duruma düşen insanın, kendisine o anda akıl öğretecek birini bulamaması; veya böyle bir kişiyi bulup da onun dediklerini tatbik edememesi gibi bir durum... Artık bu, söz dinlemez acemi pilot için bir felaket olur... Onun intiharı demektir bu inatçılığı...

Evet, İslâmiyet, insanlara -yolunda yürüyüp, emirlerine riayet olunduğı müddetçe- bir Güneş gibi ışık saçacaktı...

Ve gene de saçacaktır...

İşte, ışığın yayılması için ilk kapılardan birini açmaya gayret edip, canını dişine takmış asil insanlar; nihayet Şam'ı muhasara ettiler... Neredeyse kapı açılacak artık!..

Ve bu haber de Medine'ye ulaştı... Herkes, büyük heyecan ve merak içinde bu mutlu haberi bekliyor... **"Açıldı"** sözünü bekliyor...

HZ. EBU BEKİR'İN HASTALIĞI

Ancak gene o günlerde, halkın bütün bu hislerini söndürüp, onları yeni bir üzüntüye boğan hâdise de Medine'ye ulaşıverdi...

Yüce İslâm'ın ulu ve eşsiz Halifesi Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**, bir sabah aniden, çok yüksek bir ateşle yatağa düşüverdi...

Rasûlü Ekrem'in ölüm ötesi hayata, sevdiklerinden bir çoğunun olduğu yere intikâl edip, Hz. **Sıddîk**'ı kendisinden ayrı bırakışı, **Sıddîk-ı Ekber**'i müthiş bir manevî çöküntüye uğratmış, günden güne erimesine sebep olmuştu...

Bundan başka, Hilafet mevkine geçirilmesi dolayısıyla; çeşitli isyan, dinden dönme hareketleri, yalancı peygamberlerin türemesi, Irak'ın fethi ve Suriye seferi gibi insanüstü çalışma isteyen meselelerle karşılaşması; O'nun gibi zayıf, nahif bünyeli, yaradılıştan ince bir ruh yapısına sahip, hassas insanı büsbütün yitirmiş, eritmişti...

Artık ömrünün son günlerini yaşadığını hissediyordu...

Hissediyordu, yakında dünya zindanından kurtulup, sevdiklerinin

yanına ulaşacağını...

O sabah yıkanıp da dışarı çıkması, soğuk alması; hep **ölüm denen beden ve boyut değişiminin**, ecelin gelmesinin bir sebepler, bahaneler perdesiydi...

Allâh'a tam mânâsıyla âşık bir insandı!.. Zerre kadar gözü yoktu, ne dünya yaşayışında ne de malında!..

Sonraları yaşayan birisi onun hakkında şöyle demişti:

– **Ne Hz. Ebu Bekir, dünyayı ve içindekileri istedi; ne de dünya ve içindeki fâni şeyler O'nu...**

Bir gün birisi O'na şu suali sormuştu:

– **Allâh'ı idrak etmek mümkün müdür?.. Allâh'ı hakkıyla idrak etmemiz istendiğine göre bunu nasıl başarabiliriz?..**

O büyük irfan ehli, “**SİDDÎKİYET**” kemâlâtının getirdiği şu cevabı verdi:

– **Allâh'ı idrak, idrak edilemeyeceğini kavramaktan ibarettir!..**

Öylesine güç, öylesine olgun bir imana sahip idi ki; Rasûl ve Nebiler hariç, yeryüzünde yaşayan bütün insanların imanı terazinin bir kefesine, O'nun imanı da diğer kefesine konsa, O'nun tarafı ağır basardı.

Rasûlü Ekrem, bâtını en mahrem tarafları ile O'na açmıştı!..

Burada bir de şu çok önemli tespiti vurgulamak istiyorum...

Bir kısım duygusal veya şartlanma yollu muhabbetle Hz. **Âli** ve Hz. **Ebu Bekir**'i birbiriyle kıyaslıyan kişilerin, bu tavırlarıyla ilgili olarak şu gerçeği bilmemiz zorunludur...

Hz. Ebu Bekir, Efendimiz AleyhisSelâm'ın iki yaş küçük

arkadaşıdır... Birlikte büyümüşler; birlikte yiyip içmişler; birlikte benzer düşünceleri paylaşmışlardır...

Hatta **Rasûlullâh** AleyhisSelâm bu konuda bir gün şöyle demiştir:

– **Ebu Bekir ve ben atbaşı gitmekteydik, fakat Rabbim beni tercih etti!..**

Böylesine çok yakın iki arkadaşın paylaştıkları sırların neler olabileceğini artık ancak irfan ehli olan anlar!..

Hz. **Âli**'ye gelince ise...

Hz. **Rasûlullâh** AleyhisSelâm **Rasûl** olduğunda, Hz. **Âli** henüz bir çocuktuktu!.. Buluğa eriş ve tüm delikanlılık safhası **Rasûlullâh**'ın mükemmel terbiyesi ve O'na Allâh ahlâkını kazandırmasıyla değerlendirildi!..

Derûnî ve sır ilimlerin hepsini bizzat kaynağından edinmek fırsatını elde etti... Bunlarla da velâyet kemâlâtının zirvesine ulaştı... Onun bâtinî kemâlâtını bugün pek çok velî hayal bile edemez!..

Kısacası biri Rasûlullâh AleyhisSelâm'ın sayısız kemâlini ve hâlini paylaşan en yakın arkadaşı; diğeri ise O muhteşem zâtın kemâliyle yoğrulmuş ve şekillenmiş olağanüstü kemâlât örneği!..

Eğer birazcık basîretimiz varsa, bu ayrı kulvarlarda yürüyerek insanlığa ışık tutan ve sonsuza dek de yardımcı olacak olan bu çok değerli zâtlar hakkında kesinlikle ayırım yapmayız!

Bu gerçeği kısaca vurguladıktan sonra, gelelim konumuz olan **Efendimiz**'in en yakın arkadaşına gene...

Bu üstün imanı, bu ihsan edilmiş bâtinî nimeti dolayısıyla, **Rasûlü Ekrem** O'na, **Sıddîk** olduğunu müjdelemiş, o makâmı kazananların dahi büyüğü olduğunu bildirmişti...

Sıddîkların da büyüğü, en yükseği, yani “Sıddîk-ı Ekber”...

O, artık o büyük günün, kurtuluş gününün yaklaşmış olduğunu hissediyordu...

O, artık sevdiklerine kavuşacağı günün çok yakın olduğunu hissetmekteydi...

İşte bu sebeptendir ki, ateşinin yüksek olduğu bir anda yanına yaklaşıp da:

– Sana doktor çağırırsak iyi olacak?..

Diyenlere:

– **Doktor bana baktı!..**

Cevabını verdi...

Anlamadılar... Veya anlamak istemediler... Sordular:

– **Eeee, ne dedi doktor?.. Ne tavsiyede bulundu?..**

Doktorun tavsiyesi, insanoğlu için çok önemli bir ilaç idi.

İmansızlık denen hastalığa müptela olanların veya iman denilen hassası zayıf olup, her şeyi sadece kendi gücü ile kazanabileceğini, yapabileceğini sanan; ve böylelikle, bütün gücünü kuvvetini, vaktini ona harcayıp, esas yapılacak işi unutan; bu yüzden de ileride çok pişman olacak kişiler için, çok, ama çok hem de pek çok muhtaç oldukları bir tavsiye idi, O'na bakan doktorun tavsiyesi...

Hep beraber kulak verelim bu tavsiyeye...

Hep beraber dinlemeye çalışalım bu tavsiyeyi...

Hep beraber anlamaya çalışalım bu tavsiyeyi...

Sonra da bütün gücümüzle; anladığımız kadar da olsa, yolumuzu aydınlatmaya çalışalım bu tavsiye ile...

Evet, İslâm'ın ulu ve eşsiz halifesi, **Rasûlü Ekrem**'den sonra en

büyük insan, Hz. **Ebu Bekir es Sıddık**'a her mevcudatın, **TEK MUTLAK** Doktoru; en sevdiği yaratığının, **Efendimiz**'in en yakın arkadaşına şu tavsiyede bulundu:

– **BEN DİLEDİĞİMİ YAPARIM!..**

Hastalığı; kendisini, sevdiklerine, sevdiklerinin yanına gitmesi için geçmesi lazım gelen kapıya, ölüme götüren şey artıp da, dışarı çıkacak hâli kalmayınca, **imamet mevkiine Hz. Ömer'i geçirdi...**

Kendisinden sonra, o mevkiyi dolduracak insanın, ancak O olabileceğini, **Rasûlü Ekrem** de söylemişti hayatta iken zaten.

Daha sonra, ashabın ileri gelenlerini çağırarak, gene de onların payı bulunmasını istedi ve Hz. **Ömer**'i kendisinden sonra Halife tayin edeceğini, bu hususta ne düşündüklerini sordu:

– **O'ndan ehil olan yoktur içimizde!..**

Dediler, danışıklarımın hepsi de...

VASIYETNAMESİ

Bunun üzerine Hz. **Osman**'ı çağırarak, O'na vasiyetnamesini yazdırdı:

“Rahmân ve Rahıym olan Allâh’ın adıyla başlarım;

Bu, Dünya hayatını terk edip, âhiret hayatına başlamak üzere olan; dinsizin imana geldiği, günahkârın günahını idrak ettiği, yalancının yalanlarını itiraf ettiği, doğruyu söylediği an’ı yaşamakta olan Kuhafe oğlu Ebu Bekir’in vasiyetnamesidir...

Kendime halife olarak Hattab oğlu Ömer’i tayin ediyorum...

Bu sebeple O’nu dinleyin, O’na itaat edin!.. Ben bununla, Allâh’ın, Rasûlü’nün ve Din’in emirlerine riayet, kendime ve size de iyilik etmek istiyorum.

Eğer adaletle idare ederse, hakkında bildiklerimde ve O’ndan umduklarımda yanılmamışım demektir. Yok, adaletten ayrılırsa, muhakkak ki yaptıklarının karşılığını çekecektir...

Ben iyi niyetle hareket etmekteyim. Fakat, gaybı da bilmem...

Allâh'ın Selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun..."

Bundan sonra Hz. **Ömer**'i yanına çağırarak, yazılı olarak devrettiklerini sözle de tekrar etti. Sonra Hz. **Ömer** huzurdan ayrıldı.

O büyük anın yaklaşmakta olduğunu anlayınca, kızı Hz. **Aişe**'ye şöyle buyurdu:

– **Aişe, sütünü içtiğimiz deveyi, kullandığımız eşyaları ve giymiş olduğum elbiseleri biliyorsun.**

Biz müslümanların işleriyle meşgûl olduğumuz sürece bunları kullanmıştık.

Ben aranızdan ayrıldıktan sonra, müslümanların hakkı olan her ne kullanmış olduğumuz eşya varsa, onların hepsinin karşılıklarını, benim veresemden alarak Ömer'e verirsin...

Son deminde bile fazilet, insanların emanetine riayet örneğini veriyordu bu büyük insan...

Son nefesini vermeden evvel şu sözler döküldü dudaklarından:

– **Rabbim, Müslüman olarak teslim al, ve sâlihlerin yanına ilhak et...**

Tarih:

22 Cemaziyelahir, 13. Hicret yılı...

23 Ağustos, 634. Milâdi sene...

Pazartesi...

Namazında, Hz. **Ömer** imamete geçti...

Efendimiz'in yatmakta olduğu Hz. **Aişe**'nin odasına; **Efendimiz**'in hizasında açılan yerden gerçek âleme tevdi edildi...

İnsanlık, **Efendimiz**'den sonra, artık yeri asla doldurulamayacak

Vasiyetnamesi

olan İslâm'ın ilk Halifesi ulu ve eşsiz insan Hz. **Ebu Bekir es Sıddîk**'ı da arasından kaçırmıştı...

Sadakatin en büyük örneği, **Sıddîk-ı Ekber**, artık dilediği âleme kavuşmuştu...

Allâh bizlere de O âleme, gerçeğe erişmeyi lütuf ve keremiyle ihsan buyursun.

AHMED HULÛSİ

25 Rebiülahir 1385

23 Ağustos 1965

Cerrahpaşa, İSTANBUL

AHMED HULÛSİ KİMDİR? AMACI NEDİR?

Değerli okurum;

Ahmed Hulûsi kimdir, amacı nedir diye çok merak ediliyor...

Çok özetle anlatalım...

21 Ocak 1945 tarihinde İstanbul, Cerrahpaşa’da dünyaya gelmiş bulunan çocuğa annesi **Ahmed**, babası da **Hulûsi** adlarını koymuşlar.

18 yaşına kadar Hz. **Muhammed**’i dahi tanımayan bir zihniyetle yalnızca bir yaratıcıya inanmış ve **Din** konusundaki her sorusuna karşılık olarak “**sen bunları sorma, sadece denileni yap**” cevabını aldığı için de, hep din dışı yaşamıştır çevresindekilere göre!

Babasının vefatından üç gün sonra 10 Eylül 1963 günü annesinin ısrarıyla gittiği Cuma namazında, içine gelen bir ilhamla Din konusunu tüm derinlikleriyle araştırma kararı almış, o günden sonra beş vakit namaza başlamış ve abdestsiz dolaşmamaya karar vermiştir.

Din konusuna önce Diyanet’in yayınladığı on bir ciltlik **Sahihi Buhari** tercümesini, sonra tüm **Kütübi Sitte**’yi ve Rahmetli Elmalılı’nın “**Hak Dini**” isimli tefsirini okuyarak girmiştir. İki yıla yakın bir süre zâhir ilimleri itibarıyla olabildiğince geniş kaynakları incelemiş, yoğun riyâzatlar ve çalışmalarla kendini tasavvufa vermiş; ilk kitaplarını 1965 yılında yazdıktan sonra **kendindeki açılım ve hissedişleri** 1966 yılında yazdığı **TECELLİYÂT** isimli kitabında yayınlamıştır. Bu kitap onun 21 yaşındaki bakış açısını ve değerlendirmelerini ihtiva etmesi itibarıyla geçmiş yaşamı hakkında önemli bir değerlendirme kaynağıdır. 1965 yılında tek başına hacca gitmiş ve hayatı boyunca kendi yolunda hep tek başına yürümüştür!

Prensibi, “Kimseye tâbi olmayın, kendi yolunuzu kendiniz çizin, Rasûlullâh öğretisi ışığıyla” olmuştur.

1970 yılında AKŞAM Gazetesi’nde çalışırken RUH ve ruh çağırma konusunu incelemeye almış ve bu konuda Türkiye’de konusunda ilk ve tek kitap olan “**RUH İNSAN CİN**”i yayınlamıştır.

Kurân’daki “**dumansız ateş**” ve “**gözeneklere nüfuz eden ateş**” uyarılarının “**ışınsal enerjiye**” işaret ettiğini keşfetmesinden sonra, **Kurân**’ın işaret yollu açıklamalarını değerlendiren, bundan sonra dinsel anlatımdaki işaretlerin bilimsel karşılıklarını deşifre etmeye çalışan **Ahmed Hulûsi**, bu alanda ilk çalışmasını 1985 yılında “**İNSAN ve SİRLARI**” isimli kitabında açıklamıştır.

Daha sonraki süreçte **Kurân**’da kelimeler bazında yaptığı çalışmalarla keşfettiği gerçekleri hep çağdaş bilgilerle bütünleştirmiş; kendisini, “**DİN**” olayını, **ALLÂH** adıyla işaret edilenin tamamen entegre bir Sistem ve Düzen’i temeline oturtarak, Hz. Muhammed (AleyhisSelâm)’ın neyi anlatmak istediğini “**OKU**”maya vermiştir. Bu yolda edindiği bilgilerin bir kısmını kitapları ve internet aracılığıyla da toplumla paylaşmıştır.

İslâm Dini’ni, Kur’ân-ı Kerîm, Kütübi Sitte (altı önde gelen kitap) hadisleri temelinde kabul ederek inceleyen, geçmişteki ünlü tasavvuf sîmalarının çalışmalarını değerlendirerek **gereklerini yaşadktan sonra, bunları günümüz ilmiyle de birleştirerek değerlendiren ve mantıksal bütünlük içinde BİR SİSTEM olarak açıklayan Ahmed Hulûsi**, insanların, kişiliğiyle değil, düşünceleriyle ilgilenmesini istemektedir.

Çünkü, bu alanda tek örnek Hz. Muhammed’dir!

Basit beyinler yaşamlarını, kişiliklerle ve doğal sonucu olarak dedikodu ve gıybetle tüketirken; gelişmiş beyinler, fikirlerle ve düşünce dünyasının verileriyle ömürlerini değerlendirirler!

Bu nedenledir ki, **Ahmed Hulûsi** kendisini ön plana çıkartmamakta, kitaplarına 40 yıla yakın zamandır “**soyadını**” koymamaktadır; insanların şu veya bu şekilde çevresinde bir halka

oluşturmaması için... Bugün dahi, görüştüğü çok az sayıda insan vardır. Bu yüzden aşırı boyutlarda tepki almasına rağmen bu konudaki tutumunu ısrarla sürdürmektedir.

Anadolu'nun beş-altı yerinde bazı kişilerin kendilerini “Ahmed Hulûsi benim” şeklinde tanıtıp, çevrelerine insanlar toplayıp, onlardan maddi menfaat toplama girişimlerini duyunca da, kitaplarına resim koymak zorunda kalmış, bu suretle söz konusu sahtekarlığı önlemiştir.

Sürekli Sarı Basın Kartı sahibi gazeteci **Ahmed Hulûsi**, bu alan dışında profesyonel olarak hiçbir işle uğraşmamış, **hiçbir teşkilat, dernek, parti, cemaat üyesi olmamıştır**. Bütün yaşamı, **çağdaş bilimler-İslâm-Tasavvuf** araştırmalarıyla devam etmiş, **kitap ve yazılarıyla, sesli ve görüntülü sohbetlerinin tamamını internet üzerinden okuyucularına ücretsiz ve tam metin olarak indirilebilir şekilde yayınlamış İLK yazardır.** Tüm düşünce ve bakış açılarıyla beklentisiz olarak apaçık ortadadır!

28 Şubat öncesi şartlar dolayısıyla, eşi **Cemile** ile önce Londra'da bir yıl yaşayan **Ahmed Hulûsi**, 1997 yılında Amerika'ya yerleşmiş ve hâlen orada yaşamını sürdürmektedir.

Mevcut bilgileri ışığında, tamamen insanlardan uzak kendi **“köy”**ünde yaşamayı tercih edip, herkese, orijinal kaynaklara göre **Rasûlullâh'ı ve Kurân'ı aracısız olarak yeniden değerlendirmeyi** tavsiye etmektedir!

Zira, Hz. **Muhammed**'in açıkladığı **SİSTEM**'e göre, **“DİN ADAMI”** diye bir sınıf asla söz konusu değildir! Her fert direkt olarak **Allâh Rasûlü**'nü muhatap alıp **O**'na göre yaşamına yön vermek zorundadır! Tâbi olunması zorunlu tek kişi, **ALLÂH Rasûlü MUHAMMED MUSTAFA** AleyhisSelâm'dır. O'nun dışındaki tüm kişiler istisnai mahiyetteki kişilerdir ve yorumları kimseyi bağlamaz!

Herkes yalnızca **Allâh Rasûlü** ve **KUR'ÂN** bildirilerinden mesûldür! Bunun dışında kalan tüm veriler kişilerin göresel yorumlarıdır ve kimseyi **BAĞLAMAZ!**

İşte bu bakışı dolayısıyla da **Ahmed Hulûsi** insanların kendi çevresinde toplanmasını veya kendisine tâbi olmasını kesinlikle istememektedir. Anlattıklarının sorgulanmasını, araştırılmasını tavsiye etmektedir. Bana inanmayın, yazdıklarımın doğruluğunu araştırın, demektedir!.. Bu yüzden de insanlardan uzak yaşamayı tercih etmektedir.

Bu bakışı dolayısıyla ki, Ahmed Hulûsi'nin ne bir tarikatı vardır, ne bir cemiyeti ve ne de herhangi bir isimle anılan topluluğu!

Ahmed Hulûsi, çeşitli çevrelerce kendisine yakıştırılan her türlü pâyeye, ünvan ve etiketlerden berîdir! O, sadece Allâh kuludur!

Kimseden maddi veya siyasî, ya da manevî bir beklentisi olmayıp, yalnızca **kulluk ve bir insanlık borcu** olarak **bilgilerinin bir kısmını okuyucularıyla paylaşmaktadır.**

Ahmed Hulûsi, yalnızca...

Düşünebilen beyinlerle düşüncelerini paylaşmaya çalışan bir düşünürdür!

Hepsi, bundan ibaret!

Hiçbir yazılı, sesli veya görüntülü eserinin TELİF HAKKI OLMAYAN yazarın eserleri, pek çok değerlendiren tarafından orijinaline uygun olarak bastırılıp, karşılıksız olarak çevrelerine dağıtılmaktadır... Bugün milyonlarca ailenin evinde **Ahmed Hulûsi** imzalı eserlerin var olması, onun için yeterli şereftir.

Bu konulardaki detaylı çalışmaları aşağıdaki bazı internet sitelerinden inceleyebilir, dilediklerinizi tümüyle kendi bilgisayarınıza indirebilirsiniz.

www.ahmedhulusi.org

www.okyanusum.com

www.allahvesistemi.org

Sonuç olarak Őunu vurgulayayım...

Herkesin görüşü kendi bilgi tabanının sonucu kadardır! **Bu eserleri kendiniz değerlendirmeye çalıŐın! Yazarla değil, yazılanla ilgilenin.** Sizlere karşılıksız olarak verilen bu **Allâh hibesi ilmi** hakkıyla inceleyin.

Ebedî yaŐamınıza yön verebilecek düzeyde Allâh ve Sistemi'ni (Sünnetullâh'ı) anlatan bu eserler umarım sizlere yeni ufuklar açar.

Saygılarımla,

AHMED HULÛSİ

AHMED HULÛSÎ'NİN ÜCRETSİZ OLARAK HEDİYE EDİLEN ESERLERİ

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009 (Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)
2. DUA VE ZİKİR, 1991
3. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
4. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
5. HZ. MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
6. YENİLEN, 2005

Hayırseverler tarafından basılan bu eserlerden, http://www.ahmedhulusi.org/kuran_talep.php linkindeki formu dolduran kişilere, yalnızca nakliye ücreti karşılığında ve her adrese birer tane olmak üzere yollanacaktır.

Bu eserlerin temin edilebileceği adres aşağıdaki gibidir:

DAĞITIM MERKEZİ: Kuyumcukent Yan Hizmetler Binası 1.Kat 1.Yol No: 5 Yenibosna/İSTANBUL

Tel: 0212 603 19 20

www.kuraniste.org

* Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

AHMED HULÛSÎ'NİN DİĞER KİTAPLARI

1. MANEVÎ İBADETLER REHBERİ, 1965
2. EBU BEKİR ES SİDDÎK, 1965
3. TECELLİYÂT, 1967
4. RUH İNSAN CİN, 1972
5. İNSAN VE SİRLARI (1-2), 1986
6. DOST'TAN DOSTA, 1987
7. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
8. EVRENSEL SİRLAR, 1990
9. Gavs-ı Â'zâm ABDULKÂDİR GEYLÂNÎ "GAVSİYE" AÇIKLAMASI, 1991
10. DUA VE ZİKİR, 1991
11. HAZRETİ MUHAMMED NEYİ "OKU"DU?, 1992
12. AKIL VE İMAN, 1993
13. MUHAMMED MUSTAFA (a.s.) (1-2), 1994
14. KENDİNİ TANI, 1994
15. TEK'İN SEYRİ, 1995
16. İSLÂM, 1996
17. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
18. OKYANUS ÖTESİNDEN (1-2-3), 1998
19. SİSTEMİN SESLENİŞİ (1-2), 1999
20. "DİN"İN TEMEL GERÇEKLERİ, 1999
21. CUMA SOHBETLERİ, 2000
22. MESAJLAR, 2000
23. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
24. BİLİNCİN ARINIŞI, 2005
25. "B" SIRRIYLA İNSAN VE DİN, 2005
26. YENİLEN, 2007
27. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009
(Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)

AHMED HULÛSÎ'NİN VİDEO SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerim Çözümü" Okunuşu
3. Abdulbasit Abdussamed'in Sesinden Arapça Orijinal Okunuşu ile Birlikte "Kur'ân-ı Kerim Çözümü"

B. SON SOHBETLER

1. Hologram Dünyan
2. Beyin Sırları
3. Beyin – Dua Mekanizması
4. Ehl-i Beyt'te Namaz

C. İNSAN VE DİN SOHBETLERİ

1. Ben "Muhammedî"yim
2. Kaynaktan Yarına
3. Kurân'ın Ruhunu
4. Salât (Namaz) Ne İçin?
5. Hz. Muhammed'e İman
6. Tanrı(!)nın Ayak Sesleri
7. Hazineyi Okumak
8. Sünnet Ne Değildir?
9. Püf Noktası
10. Hz. Muhammed Farkı
11. Eski ve Yeni
12. Sünnetullâh
13. Sünnet-i Rasûlullâh
14. Bi-izni-hi
15. Enfüste ve Âfakta
16. "Tanrı Merkezli Din"mi?
17. İlim - İrade - Kudret

D. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Tanrı Ulu mudur?
2. Anladığım İslâm

E. İSLÂM VE BİLİM (1990-1997)

1. Dostça Bir Söyleşi
2. "Tanrı" mı "Allâh" mı?
3. Allâh'ı Tanıyalım - 1
4. Allâh'ı Tanıyalım - 2
5. Sohbet

6. Hakikat
7. Uyanış
8. Üst Madde
9. Dost'tan Dosta
10. Ruh Cin Melek
11. Sorular ve Cevaplar
12. Kaza ve Kader
13. Kader ve Astroloji

F. KONFERANSLAR

1. Hamburg Konferansı
2. Gelsenkirchen Konferansı
3. Berlin Konferansı
4. Londra Konferansı
5. İzmir Konferansı
6. Antalya Konferansı
7. Antalya Falez Sohbeti
8. Bebek Sohbeti

* Ahmed Hulüsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulüsi'nin yabancı dillere çevrilmiş tüm eserlerine www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSÎ'NİN SESLİ SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDE YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERİM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Kur'ân-ı Kerim Çözümü ile İlgili Önemli Açıklama
3. Kur'ân-ı Kerim'in Çözümü
4. Zorunlu Bir Uyarı
5. Allâh Esmâ'sındaki Muazzam, Muhteşem ve Mükemmel Özellikler (Esmâ ül Hüsnâ)
6. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerim Çözümü" Okunuşu

B. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Anladığım İslâm
2. Şeriat Devleti
3. Açık Konuşalım
4. Tanrı Ulu mudur?
5. Yanmamak için
6. Taoizm-Budizm-Totemizm-İslâm
7. Salâvat ve Ayna Nöronlar
8. Kurân'ı Neden Anlamıyoruz?
9. Kur'ân ve Yeni Çağ
10. Kur'ân Mucizesi "Ekber"iyet
11. Kur'ân Sırlarının Derinliğine
12. Muhteşem Kaynak
13. Örtülen Gerçekler
14. Allâh Rasûlü'ne Gerçekten İman Ediyor muyuz?
15. "İman" Neye?
16. Muhteşem İrsâl
17. "İlmî Süret" ve Hologram
18. Niçin "Data"?
19. "Nokta"ndaki Kudret
20. Yenilenin Artık

C. SESLİ KİTAPLAR

1. Hz. Muhammed'in Açıkladığı Allâh
2. İslâm
3. İslâm'ın Temel Esasları
4. Hz. Muhammed Neyi Okudu
5. Akıl ve İman
6. Tecelliyât

D. SİSTEM SOHBETLERİ

1. İnsanın Gerçeği
2. İnsan ve Ölüm Ötesi-1
3. İnsan ve Ölüm Ötesi-2
4. Okumak
5. Korunmak İçin
6. Âmentü-1
7. Âmentü-2
8. İslâm
9. Gerçekçi Düşünce
10. Akıl ve İman
11. Tekliğe Giriş
12. Tekliğin Esasları
13. Mi'râc
14. Ruh İnsan Cin Melek
15. Kadir Gecesi
16. Halifetullâh
17. Nefs Nedir?
18. Bilincin Arınışı
19. Öz'ün Seyri
20. Tek'in Takdiri
21. Üst Madde
22. Kaza ve Kader-1
23. Kaza ve Kader-2
24. Kader ve Astroloji

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSÎ'NİN TV SOHBETLERİ

A. ASTROLOJİ SOHBETLERİ (15 Bölüm) – TRT2 (1992)

B. EVRENSEL GERÇEKLER (36 Bölüm) – FLASH TV (1993)

C. KIRMIZI KOLTUK SÖYLEŞİ – STAR TV (2003)

D. EXPO TV (2005)

1. Selâm
2. Sünnet
3. Kurân'ın Ruhu
4. “B” Sırrı
5. Bismillâh
6. Allâh'a İman
7. Kilitlenmişlik
8. İsimler
9. Neyi “Oku”du
10. Sünnetullâh
11. Din Adına
12. Muhammed Farkı
13. Ölüm
14. İbadet
15. Namaz
16. İlim – İrade – Kudret
17. Tanrı Merkezli
18. Ruhlar
19. Reenkarnasyon
20. Sistem
21. Oruç ve Zekât
22. Beyin ve Dua
23. Hac
24. Kadir
25. Akıl – İman
26. Kanmayın
27. Faytoncu
28. Muhammedî
29. Hazine
30. Veda

* Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsî'nin yabancı dillere çevrilmiş kitap ve videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSÎ'NİN YABANCI DİLLERE ÇEVİRİLMİŞ KİTAPLARI

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERİM ÇÖZÜMÜ
İngilizce (Yeni)

2. İNSAN VE DİN
İngilizce (Yeni)

3. TEK'İN SEYRİ
İngilizce (Yeni)

4. EVRENSEL SIRLAR
İngilizce (Yeni Çeviri), Fransızca

5. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca (Yeni Çeviri), Fransızca, İspanyolca, Rusça, Azerice, Arnavutça

6. İSLÂM
Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Arnavutça

7. SİSTEMİN SESLENİŞİ 1-2
Almanca, Fransızca

8. DİN'İN TEMEL GERÇEKLERİ
Almanca, Fransızca

9. YAŞAMIN GERÇEĞİ
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca, Fransızca, Flemenkçe, Boşnakça, Rusça

10. DOST'TAN DOSTA
Fransızca

11. MESAJLAR
Fransızca

12. TECELLİYÂT
İngilizce (Yeni Çeviri)

13. RUH İNSAN CİN
İngilizce

14. DUA VE ZİKİR
İngilizce (Yeni), Almanca (Yeni Çeviri), Azerice

15. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI
Azerice

16. KENDİNİ TANI
İngilizce

AHMED HULÛSÎ'NİN ÜCRETSİZ IPHONE, IPAD VE PODCAST UYGULAMALARI

A. IPHONE UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ
4. Dost'tan Dosta

B. IPAD UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ

B. PODCAST UYGULAMALARI

1. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Türkçe
2. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Arapça
3. Ahmed Hulusi – Son Sohbetler
4. Ahmed Hulusi – İnsan ve Din Sohbetleri
5. Ahmed Hulusi – Yenilen Sohbetleri
6. Ahmed Hulusi – İslâm ve Bilim 1990-1997
7. Ahmed Hulusi – Evrensel Gerçekler – Flash TV 1993
8. Ahmed Hulusi – Astroloji Sohbetleri – TRT2 1992
9. Ahmed Hulusi – Konferanslar
10. Ahmed Hulusi – Expo TV Sohbetleri 2005
11. Ahmed Hulusi – Star TV Kırmızı Koltuk

* Ahmed Hulûsî'nin eserlerinin yeni uygulamaları ile ilgili duyuruları www.ahmedhulusi.org adresinden takip edebilirsiniz.

